

ROČNÍK 07

ČÍSLO 2/2008

DUBEN/KVĚTEN

Synchron

Zpravodaj Českého filmového a televizního svazu FITES

Uvnitř:

Valná hromada Fitesu

10. března 2008

(stenografický záznam)

ČST a FITES

v šedesátém osmém

Jubilanti

(Věra Barešová, Ota Skalski,

Vladimír Opěla)

Animovaná tvorba dnes

(nové Večerníčky ČT)

Miloslav Hůrka o filmu

Příloha:

Podrobný program

21. Finále Plzeň

FITES

Uvidíte ve Zlíně

1. – 8. června 2008

festival českých filmů

21. - 27. dubna 2008 | Plzeň

www.filmfestfinale.cz

hlavní
partner

PLZEŇSKÁ
TEPLÁRENSKÁ

SKUPINA ČEZ

Pízeňský Prazdroj
Součást české kultury

oficiální
partneři

mediální
partneři

DNES

Film pub

festival významně
finančně podpořili

Město Plzeň, Ministerstvo kultury ČR
Státní fond ČR pro podporu a rozvoj
české kinematografie, Pízeňský kraj

Obálka tohoto čísla naznačuje, že sezóna filmových festivalů nabírá na intenzitě, i když víme, že filmové a televizní festivaly se konají na celém světě (snad jen s výjimkou Velikonočních, Vánočních a Novoročních svátků) prakticky každý den. Zbývá jen si přát, aby aspoň na těch, jejichž konání tentokrát připomínáme, čeští filmoví a televizní tvůrci uspěli se štítem!

Ovšem hlavním čtivem je tentokrát nepochybně stenografický (mírně krácený) záznam z letošní Valné hromady. Bylo to užitečné zastavení a škoda, že se na ní objevilo tak málo našich členů. Nově zvolený výbor je oproti tomu předchozímu mírně obměněn a soudě dle usnesení, čeká jej nemálo práce a činností. Těch tradičních, jako je pořádání Čtvrtletníků, soutěží a přehlídek, jako jsou jednání o nové podobě kinematografického zákona až po jeden velice konkrétní, dotýkající se všech tvůrců kardinálně, totiž: připojit se k iniciativě DILIA a ARASu, která se týká uzavírání smluv mezi autory a televizními či filmovými producenty ve věci licencování práva na užití (tzv. „provozováků“). Prosadit tento záměr a splnit tento úkol nebude určitě nijak lehké...

Je „osmičkový“ rok, takže i proto jsme dali místo mosaice událostí z jara 1968, kterou sestavila Jarmila Cysařová. To ohlédnutí je nesmírně důležité především pro budoucnost. Bude určitě dobré si např. připomenout, jak se tehdejší společnost (a Fites) vypořádávala s cenzurou už proto, že tendence „umravňovat“ média se objevují bohužel i dnes... Historie se prý nikdy neopakuje, takže fraška nás snad v tomto smyslu nečeká...

Toto číslo bude patřit k výjimečným i proto, že zatím všichni kypíme zdravím.

Aspoň podle toho, že rubriku IN MEMORIAM, která vyplňovala tradičně poslední stránky každého vydání, tentokrát budete hledat marně. Naopak uvnitř čísla nabízíme veselejší nebo, chcete-li, úctyhodnější čtení v rubrice Jubilanti. Jsou tentokrát tři – mezi dva pány se vmísila i jedna vzácná dáma – a všichni stále svěží. Blahopřejeme!

Hned za čtením o festivalech najdete rozhovor s Milanem Šimáčkem, který byl členem Ekumenické poroty letošního Berlinale. Tento dialog přiblíží jednu z největších filmových přehlídek v Evropě i ve světě neobvyklým úhlem pohledu.

A po čase se znovu ozvala i naše londýnská dopisovatelka Anděla Špindlerová, která našim čtenářům přiblíží okolnosti, za nichž zaniklo v kolébce rozhlasu tradiční české vysílání. V prostorách, odkud jsme slyšovali zejména v totalitních epochách našich životů – za Protektorátu, po komunistickém únorovém puči, během více než dvacetileté sovětské okupace – a donedávna i v letech, kdy se snažíme vrátit k demokracii, sídlí teď arabské vysílání BBC. Inu, svět se mění a Češi, Moravané i Slezané musí více spoléhat na sebe. A to je snad dobře, ne?

Osvěžujícím čtením jsou nepochybně vzpomínky legendárního barrandovského mistra zvuku Miloslava Hůrky. Věřím, že zaujmou nejen jeho současníky, pamětníky a vrstevníky, ale snad je jako specifický zdroj poznání o „branži“ berou i ti mladí a nejmladší, kteří teprve začínají chápat, jak krásné povolání a poslání – lhostejno na jakém postu – našli právě ve filmu nebo v televizi.

-msk-

Z obsahu

- 2 Členské zprávy z Nuslí**
- 3 Valná hromada 2008**
(stenografický záznam)
- 14 ČST a Fites v šedesátém osmém**
- 19 Jubilanti**
(Věra Barešová, Vladimír Opěla, Ota Skalski)
- 27 Animovaný film**
- 29 Festivaly a soutěže**
(Solun, Praha, Bratislava, Krnov, Plzeň, 15. DEF, Uherské Hradiště, Techfilm Zlín, Zlatá Praha, Karlovy Vary, LFŠ, N.Y., Asolo, Bilbao)
- 39 Náš rozhovor**
(Milan Šimáček)
- 41 České vysílání BBC už není**
(kdo je nahradil?)
- 42 Miloslav Hůrka: O filmu**

Autoři fotografií: Andrea Bezděková, Pavel Dragoun, Richard Fuksa, Miloslav Hůrka a jeho archiv, Miroslav Jirsa, Zdeněk Krupa, Martin Skyba, Peter Procházka, archiv Corona, IDF, NFA, ČT, KF a.s. a Fitesu.

POZVÁNKA

na

53. Čtvrtletník FITESu

panelovou diskusi tentokrát na téma

Úroveň českých filmů

Krise nebo rozlet? • Proč dominují dokumenty? • Český film a zahraniční festivaly aneb kde jsou úspěchy hraných filmů? • Role Státního fondu kinematografie pro budoucnost českého filmu. • Jak se dělá rumunský filmový zázrak?

V panelu zasednou: filmový kritik, režisér, producent, divák.

Moderuje Jan Štern.

Těšíme se na vás

**v pondělí 2. června 2008 od 17 hodin v projekci klubu MAT
Karlovo nám. 19, Praha 2**

*Český filmový a televizní svaz zve všechny,
kteří to s českým filmem myslí upřímně a dobře.*

SYNCHRON, časopis Českého filmového a televizního svazu FITES, Pod Nuselskými schody 3, 120 00 Praha 2, tel./fax 222 562 331. Číslo účtu u Komerční banky Praha-východ je 26831021/0100. Řídí redakční rada: Jarmila Cysařová, Jiřina Hradecká, Marta Šimová (animovaný film), Josef Eismann, Daniel Růžička, Martin Skyba (šéfredaktor) a Jan Štern. Sazba a grafická úprava Nataša Allramová, tisk MTT, Za Poříčskou branou 9, 180 00 Praha 8. Vychází 6x ročně za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Nadace ČLF.

Evidence MK ČR č. E 13763. ISSN 1213-9181. Inzerce zajišťuje CLOWN CZ, Václavské náměstí 19, 110 00 Praha 1, tel. 234 656 123, fax 234 656 138, info@clown.cz. Expedice DUPRESS Podolská 110, 147 00 Praha 4, tel. 241 433 396, 721 407 486. Toto číslo bylo dáno do tisku 2. dubna 2008. Předplatné 500 Kč (včetně poštovného) je pro členy Fitesu zahrnuto v členském příspěvku. Cena jednoho výtisku v distribuci 70 Kč. E-mail: info@fites.cz <http://www.fites.cz>

Členské příspěvky

Na úvod bude tentokrát sypaní popele na hlavu, které tímto činí šéfredaktor tohoto časopisu a hlavně sklerotik, který si včas nepřipomněl jeden důležitý bod z usnesení loňské Valné hromady, totiž skutečnost, že jsme si odhlasovali zvýšení členských příspěvků na 600,- Kč (senioři do 65 let polovic). Jak si přečtete dále, příspěvky se v čase od vydání 1. čísla (v němž byla složenka) jen hrnulily, ve většině případů v původní částce. Stalo se...

Nebudeme však „plakat nad rozlitym mlékem“ a v žádném případě po vás vzorově platících, kteří se najdete mezi následujícími jmény, nechceme nějaké dorovnání! Až příští rok.

Ovšem těm, kteří se ke splnění základní členské povinnosti teprve chystají, nic nebrání v tom poslat příspěvky ve schválené výši, tj. 600 resp. 300 Kč.

Nyní tedy ti, kteří příspěvky poslali do uzávěrky rukopisu tohoto čísla (25.3. 2008): **Ljiljana Lorencová** (dobrovolné a kavalírské, dík!), **Jiří Stránský** (rovněž dobrovolné, dík!), **Petr Vašíček**, **Martin Štoll** (2006, 2007, 2008), **Michal Michálek**, **Gabriela Kliková**, **Martin Velda**, **Jaroslav Hovorka**, **Vlastimil Venclík** (přidal, dík!), **Otakar Fuka** (dobrovolné, dík!), **Jarmila Hampacherová**, **Milan Švihálek**, **Miloš Fryš**, **RNDr. Petr Novotný**, **Libuše Pražáková**, **Evženie Rázová**, **Jarmila Turnovská**, **Václav Čapek**, **Zdeněk Uher**, **Marcela Pittermannová** a **Irena Jandová** (všech pět předchozích dobrovolné, dík!), **Pavel Kubant**, **Přemysl Pražský**, **Ing. Tomáš Kulík** a **Jiří Hubač** (oba dobrovolné, dík!), **František Polák**, **Věra Štinglová**, **Ota Bednářová** a **Gustav Oplustil** (všichni tři dobrovolné, dík!), **Jana Lorencová**, **Ivan Látal**, **MgA. Karel Škorpík** a **Helena Sýkorová** (oba dobrovolné, dík!), **Radek Očenášek**, **Peter Hledík**, **Anna Vášová**, **MgA. Josef Nekvasil**, **Jaromír Kincel** a **Petr Brada st.** (oba dobrovolné a kavalírské, dík!), **Věra** a **Pravoslav Flakovi**, **Martin Hoffmeister**, **Petr Kudela**, **Mgr. Zdeněk Úlehla**, **Rudolf Čechura** a **arch. Miloš Ditrich** (oba dobrovolné, dík!), **Eva Mesteková**, **Josefové Platz** a **Vaniš** (oba dobrovolné, dík!), **Jan Bernard**, **arch. Jindřich Goetz**, **Stanislav Pánka**, **PhDr. Hana Jemelíková** a **Miloš Volf** (oba dobrovolné, dík!), **Jaroslav Machek**, **Pavel Mládek**, **Vlasta Svobodová** (dobrovolné a kavalírské, dík!), **Oldřich Bělský**, **Pavel Semrád**, **Petr Skala**, **Ing. Dita Hajná** (dobrovolné, dík!), **Jitka Tošilová**, **Ing. Jiří Matolín**, **Tomáš Potůček** (přidal, dík!), **Zdeněk Tyc** – a je to film!, **Milena Havlová**, **Mgr. Marta Strangmüllerová**, **Mgr. Jiří Pittermann** a **Jan Schmidt** (všichni tři dobrovolné, dík!), **Miloslav Borovanský**, **Jiří Střecha** (kavalírsky přidal, a hodně, dík!), **Michaela Pavlátová**, **Michal Žabka**, **Mgr. Miloš Zvěřina**, **Mgr. Ivan Šlapeta**, **Jan Fulín** a **Ing. Jan Kacian** (oba přidali, dík!), **Kateřina Mikulcová**, **Vítězslav Romanov** (skoro dvojnásobně, dík!), **Jana Dudková** (i za Aničku, podruhé?), **Václav Dort**, **Jozef Krivošík**, **Ivo Mathé**, **Anna Kareninová**, **Alena Činčerová**, **Mgr. Luděk Ausobský**, **Prof. Jiří Barta**, **Mgr. Alena Müllerová** (doplatila), **Dagmar Čáповá**, **Juraj Šajmioví** a **Jiří S. Kupka** (oba dobrovolné, dík!), **Lada Arnaudová** – **Ledererová**, **Božek Slavík**, **Ing. Karel Jaroš**, **Petr Zrno** (přidal a kavalírsky, dík!), **Viliam Poltikovič**, **Šárka Váchová**, **Vladimír Dousek**, **Lucie Svobodová** (mírně přidala, dík!), **Halina Pawlowská**, **Tomáš Spanlang**, **Petr Hojda**, **Zdenka Deitchová** (dobrovolné, dík!), **Alena Krausová** a **arch. Karel Černý** (oba dobrovolné, dík!), **Vladimír Mráz**, **Ivan Vojnár**, **Ing. Milan Šimáček**, **Katarína Vaculíková** – **Slobodová**, **Lukáš Kaplan**, **Milan Cieslar**, **Ondřej Suchý**, **Miloš Terč**, **Markéta Zinnerová**, **PhDr. Ladislav Daneš** (dobrovolné, dík!), **Mgr. Luboš Čížek** (jako Ioni – přidal, dík!), **Mgr. Zita**

Drdová (dobrovolné a kavalírské, dík!), **Jiřina Hradecká**, **Ing. Jarmila Konířová**, **Jaroslav Černý**, **PhDr. Otakar Svoboda** (přidal, dík!), **PhDr. Eva Strusková** a **Pavel Kraus** (oba dobrovolné, dík!), **Libor Sedláček**, **Ing. arch. Aleš Voleman** (dobrovolné, dík!), **Martin Kubala** (přidal, dík!), **Vadim Petrov** a **Ing. arch. Leopold Zeman** (oba dobrovolné a hodně, dík!), **Daniel Růžička** (přidal, dík!), **Petr Koliha**, **Jiří Myslík**, **MgA. František Hostaša** (dobrovolné, dík!), **Miša** a **Václav Fialovi**, **PhDr. Soňa Štroblová**, **Sonja Sázavská** a **Stanislav Brožík** (oba dobrovolné, dík!), **Roman Pavlíček**, **PhDr. Olga Walló**, **Václav Svoboda**, **Ing. Věra Mikulášková** (dobrovolné, dík!), **Václav Svoboda**, **Senta** a **Ivan Tesárovi** (dobrovolné, dík!), **Mgr. Michal Vostřez**, **Šimon Eismann**, **Martin Skyba**, **Jiří Macák**, **Vladimír Bystrov** (dobrovolné, dík!), **Olga Sommerová**, **Milan Růžička**, **Helena Třeštíková**, **Kristián Hynek**, **Kristina Kudrnovská**, **Ing. Zdeněk Hrubý**, **Vlado Machal** (včetně zápisného), **Pavel Vantuch** (přidal a hodně, dík!), **Karel Čabrádek** a **Zdeněk Svěrák** (oba dobrovolné, dík!), **Jakub Nosek**, **Mgr. Petr Markov**, **Petr Weigl** (více než kavalírské jako každoročně, dík!), **Ing. Dana Daňková**, **Milan Lesniak**, **Petr Kroča**, **Mgr. Jagoda Hozo** – **Lazarevič**, **František Němec** a **Jiří Novotný** (oba dobrovolné, dík!), **Jiří Mádle**, **Mirka Humplíková**, **Josef Eismann** (dobrovolné, dík!), **Ing. Zuzana Kopečková**, **Miroslav Fojtík** a **Dušan Havlíček** (oba dobrovolné, dík!), **Josef Špelda**, **Milan Svatoš**, **Pavel Mošna** (vyšší a dobrovolné, dík!), a znovu **Jitka Tošilová** a **Ing. Jiří Matolín** (vedeme v patrnosti!), **Jiří Větroň** (dobrovolné, dík!), **Alena Berková**, **Věra Mertová**, **Miloslav Liška** (včetně zápisného a přidal, dík!), **Jiří Kodeš**, **Ing. Hana Jarošová**, **Mgr. Jiří Ployhar** a **Jan Eisner** (oba dobrovolné, dík!), **MgA. Alice Šnirychová**, **Otakar Kosek**, **Vojtěch Štursa**, **Bernard Šafařík**, **Miroslav Beinhauer** (včetně zápisného) a **Helena Slavíková**.

Předplatné

zapravili: **Miloslav Vydra**, **Barbara Wellemínová**, **Vladimír Just**, **Novoměstský hrnc smíchu**, **Olga Nenáhlová-Krybusová**, **Jan Horský**, **Jiří Voráč**, **Luboš Sluka**, **Fakulta sociálních věd UK Praha**, **Ústav filmu a audiovizuální kultury FF MU Brno**, **Karel Mrzílek**, **Vlasta Chramostová** (dvojnásobně, dík!), **KINOS**, **Ing. Ivo Vítek**, **Jarmila Šebová**, **Institut dokumentárního filmu**, **Ladislav Kaboš MEDIA FILM**, **ARAS**, **Jiří Menzel** (dvojnásobně, dík!), **Olga Šeborová** a **Svatava Fastová**.

Noví členové

Na své druhé letošní schůzce dne 18. února přijal výkonný výbor za členku Fitesu dramaturgyni, režisérku a producentku **Hanu Starostovou** (1975), která následně posílila Kontrolní radu – viz záznam z Valné hromady a přispěla rovněž i ke snížení věkového průměru našich členů. Starostová vystudovala obor masové a mediální komunikace a žurnalistiky na Universitě Jana Amose Komenského. 3. března byl do našeho svazu přijat filmový střiháč (s televizní praxí) **Miloslav Liška** (1943). A jak se dočtete z usnesení Valné hromady, 10. března se stali členy Fitesu filmový teoretik, dramaturg a cestovatel **Miroslav Bienhauer** (1954) z Veselí nad Moravou a kameraman zejména dokumentárních a zpravodajských snímků **Vlado Machal** (1961). Po uzávěrce výbor projednal přihlášku, kterou se o členství uchází **Jaroslav Bouše** (1965), scenárista, kameraman a příležitostný střiháč, majitel a jednatel produkční společnosti JBS STUDIO, s.r.o.

Zprávy z Nuslí

✓ Rada ČT má opět 15 členů. Poslanecká sněmovna PČR zvolila 19. března 2008 do Rady České televize pět nových členů a doplnila tak tento orgán na plný stav. Potřebnou většinu hlasů získali dramatik a bývalý poslanec ODS **Milan Uhde**, někdejší senátor zas ODA **Prof. Josef Jařab** (dostal to k svátku!), mluvčí Českého telekomunikačního úřadu a někdejší moderátorka Bo-

bozpráv **Dana Makrlíková**, **Jiří Presl**, který už členem Rady byl, a **Radek Mezulánik**, který v minulosti působil v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. (dle čtk)

✓ **O Valné hromadě se dočtete podrobně na dalších stránkách, teď jen stručná informace o občerstvení: účastníci vypili celkem 7 a půl litru Dobré vody jemně perlivé (25x 0,33 l), 7 čajů, 18 káv a k tomu spalali celkem 40 obložených chlebičků čtyř druhů.**

✓ Film *Občan Havel* přivítal v pondělí 17. břez-

na svého stotisícího diváka. Stal se jím **Pavel Matějčík** (Jubilejní divák), který si krom zážitku z filmu odnesl i dárky. Tím byl plakát k filmu podepsaný **Václavem Havlem**, několik DVD od iniciátora filmu Pavla Kouteckého (Příběh pražského hradu, Pražské jaro), další DVD od producenta filmu Pavla Strnada (Šťěstí, Marcela) a předplatné do kina Světozor. Dárky předávala producentka **Jarmila Poláková**, režisér **Miroslav Janek** a dramaturg distribuční společnosti *Aerofilms* **Ivo Andrlé**. Stotisícím divákem

se film *Občan Havel* zařadil na špičku návštěvnosti dokumentárních filmů v České republice. Předběhl o řád doposud nejlepší dokumenty uvedené v kinech: *Český sen* – 31 000; *Fahrenheit 9/11* – 27 000; *Super Size Me* – 25 000; *Putování tučňáků* – 35 000 a další. „Taková návštěvnost dokumentárního snímku je fenoménem sama o sobě. V předvečer uvítání stotisícového diváka jsme rozšířili kino-distribuci ještě o režisérskou verzi filmu, která je o 20 minut delší. Tak uvidíme, jak to s čísly ještě zamává,“ s úsměvem komentuje Jarmila Poláková. „Každý stý člověk v Česku trpí chvěním srdečních síní. Každý stý Čech má alergii na těstoviny, rohlíky a chleba – tzv. celiakii. Přibližně každý stý trpí schizofrenií. Jsem rád, že k těmto neblahým číslům přibýlo jedno skutku pozitivní: každý stý Čech viděl *Občana Havla*!“ uzavírá Ivo Andrlé, dramaturg distribuční společnosti Aerofilms.

✓ **Langhans Galerie Praha připravila první evropskou retrospektivu umělkyně Miyako Ishiuchi (*1947). Autorka upoutala pozornost na benátském Bienále 2005 souborem Mother's, průřez jejím dílem však dosud nebyl představen. Kurátorem výstavy je Machiel Botman, publikaci vydává Manfred Heiting. Expozice bude reprizována v muzeu fotografie Foam v Amsterdamu, v La Filature Scène Nationale v Mulhouse ve Francii a v Michael Hoppen Gallery v Londýně. V několika vystavených cyklech vzdává Miyako Ishiuchi hold kráse lidského těla. Všimá si stop jeho opotřebování, které vypovídají o životní cestě portrétovaného. Jejím dalším důležitým tématem jsou zchátralá obydlí, v jejichž opuštěných interiérech odhaluje otisky lidských osudů. Dílo Ishiuchi je pro západního diváka zajímavé především svým obdivem vůči stárí. Nachází krásu tam, kde bychom ji běžně nehledali.**

Oceněný Vladimír Bystrov

V zasedací síni Národní knihovny České republiky v prvním patře pražského Klementina byla 5. března 2008 člena Českého filmového a televizního svazu FITES **Vladimíru Bystrovovi** slavnostně udělena **Cena Rudolfa Medka**.

Cílem nově zřízené ceny je ocenění badatelů, spisovatelů, nakladatelů, filmových tvůrců, novinářů a dalších odborníků z oblasti vědy a kultury zabývajících se česko-ruskými (československo-sovětskými) vztahy ve 20. století a výzkumem vý-

vojových tendencí a klíčových okamžiků východo-evropských a středoevropských zemí v daném období. Cenu Rudolfa Medka ustavil **Nadační fond angažovaných nestraníků** a uděluje ji ve spolupráci s pražskou **Slovanskou knihovnou**, pod záštitou Ivana Medka. Letos byla cena Rudolfa Medka udělena poprvé. Vladimír Bystrov ji získal za dlouholetou dokumentační a publicistickou činnost v oblasti občanské a morální rehabilitace ruské meziválečné antilobševické emigrace, která našla nový domov v Česko-

slovensku a stala se tak nedílnou součástí našich novodobých dějin. Cena je zároveň výrazem uznání za přínos k seznámení české veřejnosti s represivním systémem bývalého Sovětského svazu a za další práce zabývající se problematikou pretotalitní i posttotalitní společnosti u nás.

V poslední době je to další významné ocenění pro našeho člena. V říjnu 2007 Vladimír Bystrov převzal z rukou prezidenta ČR Václava Klause **Řád T. G. Masaryka**.
Daniel Růžička

Valná hromada Českého filmového a televizního svazu FITES 10. března 2008

(upravený stenografický záznam)

Jan Štern valnou hromadu zahájil. (*Přítomní se ztíši.*) Následně byl schválen viditelnou většinou navržený program, který byl zveřejněn na pozvánce v Synchronu č. 1/2008. Přítomní dále schválili členy návrhové komise ve složení: Tomáš Kudrna, Jasoň Šilhan, Kristina Vlachová. Kdo je pro? Viditelná většina. Kdo je proti? (*Nikdo.*) Zdržel se někdo hlasování? Je slušné zdržet se hlasování, těmi, kdo jsou navrženi. Návrhová komise je zvolena.

Nyní volební komise. Výkonný výbor navrhuje pana Čapka, pana Vašíčka z Ostravy a prosím o návrhy z pléna. Paní redaktorka Pilátová? Ví o tom? Souhlasí, děkujeme. Návrh volební komise ve složení Václav Čapek, Jaroslav Vašíček a Agáta Pilátová. Kdo je pro? Viditelná většina.

(*Do sálu vchází ředitel Janeček se spolupracovníky.*) Dobrý den, vítám milé hosty z České televize –

generálního ředitele pana Janečka, paní ředitelku programu Fričovou a ředitele výroby pana Myslíka. Prosím o pozornost. Máme zvoleny komise a teď by měly správně přijít zprávy výkonného výboru a kontrolní rady, ale domnívám se, že bude vhodnější, když vyzveme hosty. Vítám Šimona Pellara, předsedu Rady uměleckých obcí (*potlesk*), vítám Jiřího Srstku, ředitele agentury DILIA (*potlesk*), vítám generálního ředitele České televize pana Jiřího Janečka (*potlesk*), vítám ředitelku programu ČT paní Kateřinu Fričovou a vítám ředitele výroby pana Václava Myslíka (*potlesk*).

Já bych teď poprosil naše hosty o vystoupení. Dostanou přednost, aby se potom nemuseli účastnit našich rokovaček. Kdo by vystoupil první? (*Pan Janeček si přeje vystoupit později.*) Jako první může vystoupit pan Srstka.

Jiří Srstka: Vážené dámy, vážení pánové, dobrý den, já tady mám asi osm bodů a nevím, kolik mi dáváte, pánové? (*Kraus: osm bodů.*) Děkuji. (*Pobavení.*)

Já bych začal od DILIA a potom bych skončil u žhavicích problémů autorského práva, resp. licencování autorských děl. Za prvé vás chci informovat, že DILIA alespoň dle mého soudu pracuje v pořádku. Za posledních pět let navýšila svůj obrát – pod obrátem je míněno pochopitelně to, co mívá vůči autorům – o sto procent a chtěl jsem jen tak maně tady poprosit ty, kteří nejsou členy DILIA a kteří jsou činní autoři, aby se členy DILIA jako občanského sdružení, pokud budou mít chuť, stali. Myslím si, že čím víc členů, tím pro toto občanské sdružení lépe. Co se týká nejprve kolektivní správy. Rozdělují to vždycky na kolektivní správu, což jsou většinou neadresné odměny, které jsou získávány DILIA jako

kolektivním správcem kupř. z přípojek kabelových televizí, z nenahranych nosičů a přístrojů apod., tak se domnívám, že tento segment je v pořádku. V minulém roce došlo k vydání vyhlášky Ministerstva kultury, která závažným způsobem navýšila odměny z nenahranych nosičů, přístrojů a rozšířila je i na nové technologické řady, což předtím nebylo, takže tam inkaso utěšeně roste. Stejně tak inkaso v kolektivní správě utěšeně roste, co se týká provozování televizního vysílání; jde především o restaurace.

A nyní přichází takový dobrodružný moment, a sice, že v současné době je v Senátu ČR na stole návrh novely autorského zákona, který má vrátit do hry poplatky z provozování televizního vysílání na hotelových pokojích, což mimochodem není zanedbatelné inkaso, které činilo v minulých letech v době, kdy to ještě v autorském zákoně obsaženo bylo, okolo 18 mil. korun.

Když mluvím o novele autorského zákona, tak mám takovou prosbu, zvláště pak na výbor Fitesu, a sice, nevím, jestli víte, že se na konci roku 2008 v souladu s legislativním plánem vlády chystá další novela autorského zákona, která má mít zásadní rozměr a kterou pochopitelně má připravovat Ministerstvo kultury ČR. Obsah novely autorského zákona tak, jak má být připraven, zatím není úplně stoprocentně znám, zatím se hovoří o takových autorskoprávních legráckách, jako jsou třeba orphan's work, to znamená sirotčí díla, což je takový zájímavý segment, o tom bych tady mohl hovořit velice dlouze, nicméně se domnívám, že všechny právnícké osoby, které se zabývají autorskými právy nebo zastupují autory, by měly tlačit Ministerstvo kultury k tomu, aby přijalo a hlavně vyjasnilo stav okolo tzv. reprízního, chcete-li právně řečeno odměny za každé užití díla. Situace je legislativně zamotaná v současném znění autorského zákona. Pro mě je poměrně jasná, ale pro Českou televizi, aspoň tak, jak si občas vyprávím s panem ředitelem Myslíkem a především s panem generálním ředitelem, tak jasná není. Myslím, že by se to vyjasnit mělo a že by se měla přijmout úprava, která je obvyklá v celé EU a která buď vychází z toho, že skutečně má autor právo na odměnu za každé užití díla, viz Španělsko nebo Francie, nebo v případě za existence zvláštních okolností, že není možné, aby měl nárok na odměnu za každé užití díla, tak dostane jako v Německu alespoň náhradní odměnu. Domnívám se a poprosil bych Fites v tomto o spolupráci, protože si myslím, že vyjasnění té zamotané větičky nebo několika větiček by jenom prospělo věci a transparentnosti nějakého následujícího budoucího řešení.

Dále, už jsem u čtvrtého bodu, snažím se být rychlý – chci vás informovat o tom, že v roce 2009 chystáme základní přestavbu rozúčtovacího řádu DILIA – jde právě o kolektivní správu, a přestavba se bude týkat nového systému rozúčtování v rámci existence nových technologií, které slouží k užívání děl. Maně jenom zmíním internet a všechny možné další věci, včetně tedy startu nových digitálních televizí, které pochopitelně budou vysílat i Českou tvorbu.

Tady bych se zastavil, protože je to výzva pro Českou televizi, a domnívám se, že tuto nabízenou rukavici uchopí a zdvihne. Česká televize, a neberte to, pane generální řediteli, jako nějakou radu, by se měla dosti urgentně zabývat tím, jakým způsobem bude licencovat pro své nové digitální kanály a pro své nové řady programů. Doufám, že půjde o řady, věci, které už byly odkontrahovány v minulosti a kde jsou pochybnosti o tom, jakým způsobem to licencovat a za kolik, protože kdybyste v současnosti vypustili šest nových kanálů a měli byste za ně platit tak, jako doposud, tedy za vysílání na prime time prvního programu, tak by si myslím Česká televize moc nepomohla. Ale to jen taková přátelská rada, nic víc. Ale domnívám se, že ta doba se blíží a že vyjednávání s digitálními televizemi o licencování z našeho pohledu jako DILIA, především starších filmů, to znamená filmů natočených do 65. roku a filmů 1965–91, je za dvěma a musíme se toho chopit.

Dále mám pro vás dobré informace, a sice, že DILIA se snaží právě u filmů, které byly natočeny před 91. rokem, uchopit licencování zcela do vlastních rukou. Jde především o filmy 1965–91 natočené na Barandově a ve Zlíně. Jak jistě víte, mnozí z vás, dosud s těmito filmy obchodoval Státní fond pro podporu a rozvoj české kinematografie, zastoupený Ateliéry Bonton Zlín, a. s., a kde autoři měli sice pěkná procenta, nicméně vždy ta procenta byla odvozena od toho, kolik si inkasoval Státní fond pro podporu a rozvoj české kinematografie. To se s největší pravděpodobností od 1. 7. změní, a sice v tom smyslu, že DILIA bude v zastoupení autorů licencovat přímo u uživatelů. Asi mnozí z vás tuší, o co při této písničce jde – jde především o příbaly a všechny televize, nejenom ČT, Primu a Novu. Příbaly, to je to, jak si můžete koupit v Aha Třicet případů majora Zemana, ale nejenom to, pochopitelně i Vlášila. Jde o to, aby licenční odměna pro autory byla odpovídající, aby byla v náležité výši, aby procentně nebyla odvozována od ceny, kterou sjedná ten, který vlastní, v tomto případě Státní fond pro podporu a rozvoj české kinematografie. V této souvislosti se těším na jednání s Českou televizí, protože se domnívám, že bude zapotřebí na tyto filmy uzavřít novou hromadnou smlouvu, ve které bude nějaký sazebník, který zase nebude závislý na cenách, se kterými operuje Bonton v tomto případě.

Stejně tak jsme otevřeli problematiku, která je mnohým z vás také dobře známa, a to je problematika Krátkého filmu, a. s., kde je situace velice komplikovaná, nicméně se domnívám, že dospějeme se

staronovým vedením k dohodě, abychom přijali způsob licencování odděleně, to znamená, že Krátký film, a. s. si bude obchodovat s právy a se substráty a my se pokusíme zastoupit autory, zase odděleně od obchodování Krátkého filmu.

K televizím bych mohl mluvit velice dlouze, tam je situace, jak jistě tušíte, nejsložitější. Nejsložitější je v České televizi, to říkám velice pozitivně, ale stejně a podobně složitá je v komerčních televizích – na Nově a na Primě a pochopitelně nejde o nic jiného než o reprízné, tedy o odměnu za každé užití díla. Musím vás potěšit, že jsme nedávno uzavřeli reciproční smlouvy se španělskými a francouzskými ochrannými organizacemi, resp. kolektivními správci. V překladu do češtiny to znamená, že jsme oprávněni za všechny francouzské i španělské scenáristy a režiséry licencovat užití jejich děl. Podtrhuji vysíláním na českých televizních stanicích. V této souvislosti se odehrává nemilý boj, protože všechny tři televize snad anebo ne kartelově propojené se snaží bránit proti této situaci prostě tím, že říkají, že nebudou vůbec dávat žádná francouzská a španělská díla, protože je to prostě bude stát o pořádné peníze více, a že tedy je ze svých programů úplně vymýtí. Nevím, jestli to je nejlepší postoj, ale nechci kritizovat, protože nejsem pracovníkem žádné televize, nicméně je vidět v této souvislosti zcela evidentně a zcela jasně, že ve Francii a ve Španělsku a i v ostatních částech EU je licencování, které je podloženo odměnou za každé užití díla, zcela běžné.

Co se týká televize Nova a Prima, tak tam plánujeme takový bodyček, to říkám opět velice pozitivně, který bude spočívat v tom, že 120, a to je pěkné číslo, autorů, scenáristů a režisérů se rozhodlo, že bude licencovat svoje scénáře a svoje režijní výkony pouze přes DILIA, to znamená, že smlouva bude rozdělena a v licenční části to tedy půjde přes nás, což opět vyvolává nutnost uzavření hromadné smlouvy s Novou a s Primou.

V této souvislosti bych chtěl neironicky poděkovat České televizi, že drží reprízné, byť ne u všech, u některých druhů audiovizuálních děl, brzy to vyjmenuji. Myslím, že dělá dobře, jelikož v okamžiku, kdy dojde na lámání mečů, nožů, tak smlouvy, které ČT uzavřela a kde je obsaženo reprízné, budou nevypověditelné a budou z hlediska právního zcela v pořádku.

Tam, kde tak nečiní, což je animovaná tvorba, zábava a některé případy dokumentů, tam došlo ke změně v poslední době, u režie dokumentu, malého dokumentu a u překladatelů a úpravců. Tak ti

všichni, které jsem vyjmenoval, reprízne nedostávají dneska od ČT žádná.

Abych už pomalu vyčerpal svůj hovor a rád se vystavil vašim dotazům, tak musím říci, že poslední dobou přes všechny přátelské vztahy s Českou televizí tam přeci jsou určité kruciální, řekl bych až neuralgické body, ve kterých se těžko můžeme dohodnout, ale já se pořád domnívám, že se dohodneme a byl bych rád, kdyby zavládla ze strany ČT větší vstřícnost a ne odmítání všech možných požadavků, které DILIA vznáší. Prostě pryč ze stolu, neexistuje, nebudíme se.

O co jde? Jde především o licencování, aspoň tedy to neaktuálnější, licencování audiovizuálních děl, která vyrobila ještě Československá televize a na které dnes ČT má s námi hromadnou smlouvu; v rámci této rámcové smlouvy poskytuje k podlicencím mimo ČT. Tedy jde opět o přibýlých takových známých federálních audiovizuálních děl, jako já říkám v hantýrce, promiňte mi ten první případ, jako je Major Zeman, Učitel tance, Nemocnice na kraji města atd., kde nejsme spokojeni s tím, jakým způsobem dochází k zaobchodování vlastního produktu, byť z toho autoři mají podle smlouvy 17,6 %, ale bohužel nositelé autorských práv se bouří a říkají, že kšeft tak, jak jej dělá Česká televize, a potom ten výnos je tak nevďěčný, že chtějí raději, aby licencovali tyto přibýlých jenom z hlediska autorských práv přímo.

Takhle jsem rychle projel naši problematiku, která je velice složitá. Děkuji vám za pozornost a rád se vystavím vašim dotazům. (Potlesk.)

Jaroslav Vašíček: Je pro mě výhodnější jako pro nezávislého producenta uzavírat licenční smlouvy s broadcastery, s vysílateli přes DILIA?

Jiří Srstka: Jako výrobce? (Ano.) Jako soukromý výrobce? (Ano.) Jestliže jste soukromý výrobce, tak nabíráte několik okruhů práv, kromě tedy toho, že investujete do natáčení. To znamená, že máte práva výrobce zvukového a obrazového záznamu, potom máte práva dejme tomu, pokud je získáte, výkonných umělců, což jsou herci, a potom nějakým způsobem, a to je právě to podstatné, nabíráte práva od autorů. Můžete je nabrat úplně a zcela za fixní částku, anebo je můžete nabrat různým jiným způsobem. To znamená, že jestliže se jedná o vysílatele, je otázka, zdali vůbec můžete jednat s vysílateli v tom smyslu, že licence máte nakoupeny. A potom, je to tedy trošinku kuriózní případ, protože vzhledem k našemu zaměření jako DILIA, že chráníme autory, že by broadcaster nebo výrobce a zároveň autor přes nás dával veškerá svoje oprávnění novému digitálnímu vysílateli, to si těžko dokážu představit.

Jaroslav Vašíček: Já se dostanu do situace, že přinesu dílo vedoucímu dramaturgovi a on mi řekne: ano, my to koupíme, např. Česká televize, sjednáme cenu a pak dojde na lámání chleba a prostě já tu cenu nejsem schopen ustát – jako autor a producent zároveň.

Jiří Srstka: Autor, producent, to musíme rozlišovat. Já bych spíš dal na to, že jste jenom autor. Tak to se dostáváme k další věci, kterou jsem tady ani

nechtěl zmiňovat, a to je problematika uzavírání smluv o vytvoření díla a smluv licenčních ze strany České televize vůči scenáristům. A ta problematika v poslední době je velice frekventovaná, protože ČT přestala uzavírat smlouvy, visí tam 14 nebo 16 smluv s tím, že jsou kladeny otázky nad tím, jaké budou splatnosti, jaké budou splátky. Já bych tu teď mohl říkat celou situaci, takže pochopitelně vám mohu jenom doporučit, abyste se nechal zastupovat DILIA, protože ještě vedle toho vám musím říci, že existují i interní sazebníky České televize, kde jsou nejrůznější rozpětí a nejrůznější další procenta a další části odměn, jako je třeba odměna za svolení k užití, tak potom je dobré se pochopitelně nechat zastupovat jako autor. V momentě, kdy jste i jako producent, tak to jde dost těžko, protože my musíme zastupovat autory a chránit jejich zájmy. A v momentě, kdy bychom zastupovali producenta, tak jistě cítíte, že zájem producenta jde trošku proti zájmu autora. Takže si to nedokážu příliš svázat, víte?

Jaroslav Vašíček: Mně jde o to, že jsem třeba ten seriál za rok prodal Slovenské televizi STV1, 2 na tři roky. Česká televize to koupila na rok, a prostě neustál jsem cenu proti momentálnímu tlaku, který

měla Česká televize. Ale byla to moje ne zkušenost. Bylo to ve schématu, bylo to zařazeno, poslali mi smlouvu, řekli mi tuto částku. Já kdybych řekl ne, já to stáhnou, tak Českou televizi asi dostanu do vývrtky, protože nevím, co by tam dali – 7 krát 25 minut v reprízě. Čili to máte 175 minut. Já jsem se zachoval slušně, bohužel jsem přišel o 100 tisíc!

Jiří Srstka: Jenom musím potvrdit, že my nezastupujeme producenty. Ani producenty, kteří si nabrali autorská práva. Prostě to by bylo celé protismyslné, kdybychom zastupovali producenty, byť mají nakoupena autorská práva nebo jich nabyli. Pan generální se na mě usmívá, určitě by mi chtěl nabídnout, abychom zastoupili Českou televizi.

Jan Štern: Je tady rozdílný přístup veřejnoprávní televize a komerčních televizí k reprízě. Dočkáme se někdy nebo jestli na to tlačíte, že komerční televize také jednou začnou platit reprízě?

Jiří Srstka: Ale vy mě špatně posloucháte. Já jsem tady říkal před chvílí, že právě těch 120 autorů – scenáristů a režisérů – podepsalo s DILIA smlouvu, ve které ji pověřilo, aby vyjednávala obecně s televizemi, resp. aby nakládala s licencemi pro televizní vysílání a sjednávala v tomto punktu hromadnou smlouvu. A pochopitelně tento atak směřuje především vůči komerčním televizím Nova a Prima.

Proto jsem tady děkoval, trošku ironicky, popravdě řečeno, České televizi, že v některých segmentech autorské tvorby reprízě má, protože je tím chráněna a bude ušetřena od tohoto ataku. Takže to plánujeme, ale víte, to bude velice dramatické. To nebude žádná legrace, protože za tím vším, nikdy nezapomeňte, stojí mnoho autorů a minimálně 50 % autorů nechce o ten kšeft přijít. Potom se obávám toho, říkám to velice otevřeně, že těch 120 jmen, aby to nebyl takový seznam zapovězených, se kterými ani náhodou. Snad to tak neskončí. Čím víc jich bude, tím lépe.

Jiří Janeček: S panem kolegou Srstkou jsme v přátelském vztahu jako kamarádi, ale trochu možná soupeři v tom, co oba děláme. K té ironii, jak Jirka podotkl, k provozovákům. Myslím, že ironie tam být nemusela, když jsme jediní a u soukromých televizí to není.

Poslední roky jsme nesešli se založenými rukama a nevymýšleli, jak potrápiti autory a tvůrce. To jsme tedy nesešli a nevymýšleli. Snažili jsme se postavit televizi, která funguje a která má budoucnost. Když si vzpomenete na rok 2003, když jsem nastoupil – vzpomeňte si, jak politická garnitura měla ráda Českou televizi, jak se říkalo, jasně, dáme jim čtyři pět programů. Vůbec ne! Hrozilo, že zůstane jenom jeden! Je to tak? Je to tak! Kolik jich máme teď? Máme čtyři. To je jedna z věcí, kterou je důležité říci. V roce 2003 jsme vysílali nějakých 17,5 tis. hodin a teď vysíláme 35 tis. hodin. To určitě není vizitka toho, že bychom jen tak seděli a nic nedělali!

Proč jsme si to mohli dovolit? Protože se nám podařilo získat peníze – nejenom tak, že jsme bojovali za to, abychom vyhráli zákon o poplatcích, ale také tím, že jsme sami začali víc a intenzivněji obchodovat, že máme obchodní činnost, kterou dokážeme získat více peněz. Poplatky v roce 2003 byly 2,9 mld. korun, teď jsou 5 mld. To je díky tomu, že tým je šikovný, že jsme se snažili.

Vzpomeňte si na rok 2005, tuším na jaře, kdy jsem byl v jedné novinách označen za piráta, protože jsme si dovolili vyzvat neplatiče, aby platili. Měl měli jsme tuším 3,25 mil. poplatníků, teď jich máme 3,55 mil – o 300 tisíc víc. To byla ohromná práce! Peníze nesháníme pro sebe, pro svoji kapsu. Sháníme je proto, aby televize dobře fungovala a sháníme je také pro vás, protože co je účelem televize? Abychom vysílali, abychom vyráběli pořady, a to televizní pořady.

Když si porovnáme jenom výrobní úkol, myslím v externích nákladech, tak v roce 2003 to bylo 1,2 mld. Víte, kolik je to teď? 2,175 mld.! To je na pořady, které vyrábíte vy, my dohromady.

Samozřejmě, že jsme podnikali i některá vnitřní opatření, která vedla k zefektivnění. Když si vezmu takovou věc, jako je produktivita práce, takovýto ošklivý termín z minulých dob, tak se zvýšila o 100 %. Dvakrát tolik! Kdybychom byli soukromá firma, tak majitel přijde, takhle poplácá po zádech těm lidem a řekne: jste dobří. Nám se stává spíš to, že se z detailů, z malých mušek dělají velbloudi a z malé věci se konstruuje, že instituce dobrá není. Já jsem přesvědčen, že dobrá je.

Investiční výdaje byly v roce 2003 zhruba 300 mil., teď jsou dvakrát tak velké – zhruba 600 mil. Čeká nás digitalizace, ohromná věc, resp. ona běží. Troufám si říct, že jsme leadery digitalizace. Byli jsme první, kdo začal vysílat digitálně zpravodajský a sportovní kanál. Jsme těmi, kteří aktivně přistupují k technickému plánu přechodu. Nechci tady unavovat technikáliemi. A jsme ti, kteří chceme rozprostit digitální vysílání co nejrychleji – ono nás to totiž stojí také peníze, vysílat paralelně analogově a digitálně.

Když jsem mluvil o penězích, že jich máme víc, neznamená to, že nám jich víc zbývá v šuplíku. Ony se také zvýšily výdaje. Jenom na DPH, a to jsou peníze, které prostě odečtou, jsme platili před 4 roky 120 mil. Teď platíme 480 mil. Na přenos signálu, to je položka, která bude vždycky, tak jsme platily kolem 0,5 mld., platíme o dalších 100-150 mil. více. Jenom abyste si udělali představu, že všechno to něco stojí, že to není legrace, že peníze jsme museli nějakým způsobem sehnat, abychom měli práci my, vy, abychom uspokojili diváky České televize.

Ono je velmi jednoduché říci: pořad XY je špatný a kvůli tomu je špatná celá televize. Víte, kolik vysíláme pořadů? včetně znělek a vložených pořadů, tím mám na mysli, třeba když řeknu Reportéři ČT, tak je to znělka – on ji někdo musel vymyslet, vyrobit a nasadit, a pak jsou to tři reportáže – 264 tisíc za rok! 264 tisíc! A pak si představte, že někdo řekne, no jo, ale ta reportáž byla špatná a pak paušalizuje a řekne, celá televize byla špatná.

Já bych chtěl, abychom k České televizi přistupovali objektivně. Ono to vypadá, že my chceme tvůrce trápit. Nechceme, ale chceme být dobrými hospodáři a troufám si říct, že větší kontrola než nad Českou televizí v tomto státě asi neexistuje, protože do toho talíře se nám vidí moc a moc. Já bych samozřejmě rád, aby mezi námi – mezi Fitesem, námi, panem kolegou Srstkou a všemi dalšími byly dobré vztahy, ale každý bráníme logicky to své a byli bychom asi špatnými hospodáři, kdybychom všude otevřeli stavidla. Chceme samozřejmě, abychom se my i vy měli všichni dobře, ale v mezích možností. Prostě všechno má nějaké limity, můžeme se o nich bavit. Proto tady konec konců jsme.

Myslím, že to na úvod stačí. Děkuji, že jste mě vyslechli. Díky! (Potlesk.)

Jaroslav Vašíček: Pane řediteli, já jsem celý život vřel Českou televizí, myslím tvůrčí, aktivní, svá nejlepší léta, a potom jsem odešel z ČT kvůli organizační změně, kdy byli režiséři puštěni na volnou

nohu. A dostal jsem se do situace, nikdy jsem Českou televizi veřejně nepomlouval, ani se zbytečně nedostávám do konfliktů, ale mrzí mě jedna věc, když jsem tady zmínil prodej svého cyklu, že dramaturg mi řekl: byla to směla, ty ses dostal do situace, kdy zrovna jsme na začátku roku neměli peníze. Takový argument není relevantní. Čili bych prosil, ať Česká televize zlepší komunikaci s externími autory nebo nezávislými producenty vůbec, ať transparentní peníze, které má na nákup pořadů, ať ten člověk si řekne, ten pořad si schovám do šuplíku pro program příštího roku – možná, že televize bude mít víc peněz, nebo já nevím jak.

Václav Myslík: To je případ z roku 2006 a celé výrobní úkoly několika let zpátky v hlavně určitě nenosím, nicméně když se vrátím do obecné roviny, tak vzpomeňte, kdy v letech 2005-2006 vznikla alespoň nějaká pravidla pro spolupráci s nezávislými producenty, která visí na internetu, webu ČT; jsou tam dány nějaké lhůty, nějaké limity. Jasně, při stovkách pořadů, co děláme, někdy se stane případ, že z různých důvodů se nepodaří něco udělat včas nebo vyjednat tak, aby byly obě strany spokojené.

Další věc, se kterou souvisí peníze a cena. Teď nebudu mluvit přímo o nákupu hotových pořadů, ke kterým vlastně copyright vy, ale nedávno jsme se dívali, jak jsme se posunuli v oblasti financování koprodukcí, a nejenom u hraných filmů, u seriálové tvorby, ale i u dokumentu došlo ve výrobním úkolu letošního roku k velkému nárůstu a částka, která do dokumentů jde ze strany ČT, je výrazně vyšší a na velký dokument už se dneska pohybuje nad půl milionu korun, v podstatě kolem 800 tis. korun na jeden dokumentární projekt koprodukčního vkladu. Důležité také je, a to už je asi hledisko programové, do kterého vysílacího okna v případě nákupu licence, je projekt určen, protože při plánování na celý rok samozřejmě vycházíte z jednotlivých kolonek, z jednotlivých limitů. Ano a může se stát, že na naplnění okna jsou určité peníze a není tak jednoduché, zvláště v začátku roku, peníze upravit dynamicky tak, abyste vy s tím byl osobně spokojen.

Jan Kraus: Já mám dva dotazy. Jeden vyplývá z usnesení valné hromady Fitesu, které nás zavázalo prosazovat závažné dokumenty na obrazovku ČT, konkrétně zejména dokument o Miladě Horákové, o čemž jsme s panem ředitelem dvakrát jednali, ale nevím v jaké fázi to teď je. Chci zdůraznit, že sice námět na to měl Martin Vadas, ale já jsem při jednání s panem ředitelem říkal, že nám samozřejmě nejde o to, aby to byl jen tento dokument, že do-

kumentů o paní Horákové dokonce může být víc nebo z různého pohledu.

A dotaz druhý, nevím koho přesně se týká, protože myslím, že paní Fričová nastupovala později. Já bych chtěl vědět, proč Občan Havel nebyl koprodukován s Českou televizí, ale s televizí Nova?

Kateřina Fričová: Projekt Horáková Martina Vada-se běží, bude nejspíše v letošním roce dokončen. Konkrétně se jedná o devítidílný cyklus.

Co se týče Občana Havla, já jsem tam opravdu v té době nebyla, nicméně i veřejně jsem říkala, že mě to osobně velice mrzí, protože by bezesporu na obrazovku ČT patřil.

Jiří Janeček: Já k tomu musím samozřejmě říct, že to byla chyba, byla to chyba – a já tady nechci na někoho házet vinu. Jasně, že se může říct, že to byla chyba moje, protože všechno je moje chyba, co se stane v České televizi. Byla to chyba dřívějšího vedení programu, stalo se tak. Ti lidé, kteří za to můžou, tak z toho mají nebo měli nějaké problémy. Byla to chyba.

Jan Kraus: Pokud vím, tak autoři mají nějaký hrubý materiál. Česká televize by měla jednat aspoň o tom, ne? Jedna věc je to, co je připraveno k odvysílání, ale materiál, který pan Koutecký natočil, toho je řada hodin. Ten by měl být podle mě součástí nějakého archivu, je-li to možné.

Kateřina Fričová: Nevím, jestli je to možné. Když jsem mluvila na toto téma s paní Polákovou, bohužel my jsme se viděli přesně 14 dní poté, co podepsala dealmemo s Novou a v rámci dealmema, co ona potom bude moci použít jinde a jinak, toť samozřejmě otázka. Je

Jan Štern: Paní Poláková, chcete se nějak vyjádřit?

Jarmila Poláková: Materiál neboli archiv je vlastnictvím toho, kdo to zaplatil, a to je společnost Film a sociologie.

Jan Štern: Dva dotazy na paní ředitelku Fričovou. Jednak, jak to vypadá se scénářistickými smlouvami, je tam nějaký zádrhel, že se jedná o tom, jestli část honoráře se má vyplácet až při vysílání nebo při výrobě, jak to vypadá, kdy se to nějak dořeší? A druhá věc, jak je spokojena – proběhl leden, únor – s novým schématem České televize?

Kateřina Fričová: Ohledně scénářů. Situace je taková, že podmínky, za kterých ČT platí scénáře, jsou velmi velmi odlišné od toho, jak např. platí Nova. A my jsme se ocitli v situaci, kdy už je to trošičku neudržitelné, aby rozdíly byly tak odlišné, protože tak, jak o tom mluvil i pan generální ředitel, my se musíme chovat také jako dobří hospodáři, jak se

říká. Proto jsme navrhli, ARASu konkrétně, že by se stále platila 1/3 honoráře po podepsání smlouvy, což na Nově se neplatí nic v té době, a dvě třetiny, které teď jsme platili po přijetí scénáře, že by se rozložily do dvou třetin. Druhá třetina by šla přesně ve chvíli schválení scénáře. A třetí třetina by šla, jak se říká, prvním natáčecím dnem. To není nic neobvyklého, je to poměrně běžné i ve světě a i u nás to v některých fázích bývávalo u hraného filmu. Ono by nám to navíc umožňovalo i v zásadě jakoby si koupit scénářů víc, protože by finanční náročnost by nebyla tak rychle.

V současné době mám na stole asi 36 námětů na scénáře, které by teoreticky měly jít do výroby příštího roku. Teoreticky proto, že prakticky jich samozřejmě 36 nepůjde. Teď jsme přesně ve fázi, kdy si musíme vyjasnit, co příští rok nebo případně i přespříští rok, protože my pochopitelně můžeme uzavřít smlouvu na scénář, který půjde do výroby klidně za dva roky, ale nejdřív se musí vyjasnit, který ze scénářů vlastně je přijatý do výroby.

Jiří Srstka: Já si nemůžu nešťouchnout, pardon, a sice já jsem tedy uzavřel s Primou a s Novou pěknou řádku scenáristických smluv a musím říci, že podmínky a třetí splátka byly skutečně po odsouhlasení díla a nebyly po prvním klapce. To znamená, že neexistuje obecný úzus, že by Nova a Prima uzavírala scenáristické smlouvy s těmito podmínkami. Pochopitelně souhlasím s vámi, že to je hop nebo trop, a my, když je zastupujeme, tak jsme náležitě tvrdí. A když tam autor přijde a podepíše, co mu strčí, tak pochopitelně tam poslední splátka je po první klapce.

Kateřina Fričová: Na Nově je poslední splátka po odvysílání pořadu.

Jiří Srstka: Ne, my máme podmínky jinak. Ale znovu říkám, tak to chodí s panem Erbenem nebo jestli s panem Chajdou, tak kdo si co vybojuje, to má. Ale jenom chci říci, že automaticky paušálně to není pravda!

Jestliže jste mluvila o 36 námětech, což je fajn, a teď to nemyslím ironicky, proč ČT nepěstuje nějakou opční politiku? To v České televizi vůbec nefunguje nebo možná, že to je úmyslně – já tomu rozumím, já do vás nechci za každou cenu účelově šít, rozumíte mi, ale taková opční politika, tím mám na mysli to, že producent koupí na základě opčních smluv nějaké scénáře, pochopitelně za to zaplatí nějaké peníze, vyhradí si tam nějakou opční dobu a potom to buď vyjde nebo nevyjde.

Kateřina Fričová: Ale to je přesně to, co chceme, a to je jeden z důvodů, proč nechceme platit scénáře v plné výši tak strašně rychle.

Jiří Srstka: Česká televize má v SAPu asi 36 vzorových smluv. Neviděl jsem tam nikdy žádnou opční na námět.

Jan Štern: To asi nerozsekne. A ještě, jak jste spojena s vysílacím schématem, s programem?

Kateřina Fričová: S něčím ano, s něčím ne. Spíš jestli jsou nějaké konkrétní dotazy, ale obecně my budeme dělat nějaké drobné úpravy teď v dubnu a pochopitelně rozsáhlejší, jak už to bývá, od září.

Jarmila Cysařová: V sobotu televize vysílala 35 let

starou inscenaci Bertholda Brechta a člověk si při té příležitosti znova a znova uvědomuje u insce-

nací, jak je důležitá jejich funkce pro uchování kultury, která se nedá uchovat – to jsou divadelní představení. Hovoříte o původních scénářích a mě by zajímalo, jestli je dražší původní inscenace než přenos z divadla, ale hlavně, kolik přenosů z divadel si můžete dovolit nebo plánujete na tento a další roky, protože to jsou zcela nenahraditelné hodnoty a nikdo jiný je neuchová.

Kateřina Fričová: To mi můžete úplně z duše, protože s tím naprosto souhlasím, že divadlo na rozdíl od hudby, která má možnosti jiných nosičů, když hru nenatočíme, tak prostě ve chvíli, kdy se v divadle přestane hrát, tak víceméně, jak už jsem kdysi řekla, zhyne. V letošním roce budeme dělat zhruba 16 divadelních přenosů a to číslo bychom chtěli v mezích finančních možností zvyšovat příští a přespříští rok.

Tomáš Kudrna: Hrozně oceňuji to, že narostl počet na velké dokumenty. To je dobrá zpráva. ČT se nějak více připravuje na to, že náměty na dokumenty mohou přicházet i ze zahraničí? Jak je připravena uzavírat koprodukční smlouvy i se spo-

lečnostmi v zahraničí? Zkrátka na tuto koprodukční politiku? Máte na to nějaký mustr nebo vřadyky se to řeší případ od případu?

Václav Myslík: Vyjděme z toho, že na začátku každé smlouvy musí být látka, čili České televizi nezáleží na tom, jestli je to od dokumentaristy A nebo B, ale je to dobrá látka, zajímá vysílatele, pak uzavíráme koprodukční smlouvu prakticky s kýmkoliv. Vyrobené mustry pro zahraniční smlouvy nejsou, vycházíme z našich smluvních vzorů, případně ze smluvních vzorů, které má zahraniční partner, pokud je to nějaká známější společnost nebo známější producent, ale samozřejmě jsme schopni uzavřít smlouvu i se zahraničním koprodukčním partnerem. Když budu lovit v paměti, zcela běžně uzavíráme koprodukční smlouvy i na projekty, kde je třeba český producent, nicméně film je v mezinárodní kopro-

dukci, byť teď víc mluvím o hrané tvorbě. Ale není problém se na tom dohodnout i u koprodukčních projektů.

Tomáš Kudrna: A je to tak, že projektů přibývá nebo je to spíš stejné číslo?

Václav Myslík: Já bych to nerozděloval, jestli zahraniční nebo tuzemský. Každopádně dokumentů v koprodukcích v meziročí rozhodně přibývá a i výše vkladů do nich, to znamená, celkově číslo jak v počtech kusů, tak ve financích roste. V případě, že budeme mluvit o hrané tvorbě, tak tam za poslední dobu byly uzavřeny i koprodukční smlouvy, kde byl zahraniční partner.

Ivan Biel: Mám několik dotazů, zejména na pana ředitele Myslíka. Vy jste se zmínil že Česká televize

nyin v koprodukcích dává limit 800 tisíc. (Nesouhlas.) To jste řekl, já jsem si to tady napsal. Mohl byste to nějak upřesnit?

Václav Myslík: Neřekl jsem, že má limit, řekl jsem, že ČT oproti loňskému a předloňskému roku zvedla výši vkladů do koprodukcí. Naopak ČT zrušila limit a posuzuje každé dílo individuálně a říkám, že v letošním roce, když se podíváme na koprodukce, které děláme, tak průměrné číslo je kolem 800 tis. na jeden dokument. Naopak v minulých letech byl limit a řeklo se, milý pane producente, zbytek si dofinancujte sám. Dneska v nejnovějších smlouvách je to jinak. Samozřejmě centrum dokumentaristiky, příp. Brno i Ostrava mají svůj daný počet dokumentů a mají svůj přidělený finanční limit a je už víceméně na nich, zdali projektu, který je objektivně náročnější nebo mu přikládají větší význam, dají více prostředků, o to méně dají jinému. Mluvím v obecných číslech, není to limit. Naopak, ten byl zrušen.

Ivan Biel: Ok, to jsem chtěl vědět. A jednu takovou malou otázku, je to spíš problém. Několikrát jsem měl jednání s Českou televizí, kdy jsem zjistil, že ČT má velký problém, jakým způsobem kalkulovat něco, co u dokumentárního filmu je strašně důležité, a to je rešerše – sběr materiálů. Na jednom filmu je nutno strávit minimálně tři měsíce rešeršemi. Nám bylo řečeno, ale to si nějak musíte sami hradit, když tak ze scénáře. Za tři měsíce si režisér, včetně rešerše, přijde dejme tomu na 30 tis. korun honoráře, což mu dává 10 tis. korun měsíčně. Mě by zajímalo, kolik lidí pracuje za 10 tis. korun měsíčně! Je to tedy aktuální dokument, není to dokument umělecký nebo jiný.

Václav Myslík: Já se teď snažím v hlavě lovit, které dílo máte na mysli, jestli se ke mně dostalo, nicméně znám řadu rozpočtů, kde položka rešerše není nic neobvyklého. To znamená, toto je asi dotaz na zcela

konkrétní případ, protože proč bychom neuměli zaplatit rešerše nebo přípravu látky.

Ivan Biel: Mohu vás tedy citovat producentům a dramaturgům, protože nám bylo řečeno, že rešerše se neplatí, to si musíte platit buď ze scénáře nebo si ty peníze někde najdete!

Václav Myslík: Ne, to v obecné rovině určitě ne. Pokud máte konkrétní případ...

Ivan Biel: Já tady nechci řešit konkrétní případ.

Václav Myslík: Ale opravdu je řada projektů dlouhodobého charakteru, kde se bez rešerší a bez přípravy na scénář neobejdete, čili je potřeba to samozřejmě oddělit od honoráře režiséra i honoráře scenáristy.

Ivan Biel: Jsem velice rád, že to slyším, protože to je teď pro mě opravdu novinka.

Václav Myslík: Vidíte, pro mě to novinka není.

Ivan Biel: Jak jistě dobře víte, jsem zainteresovaný na Horákové, chtěl bych tedy poděkovat České televizi, že Horáková se dělá a dělá se i více programů, což mě velice potěšilo. Jedna věc, která mě pořád trochu mrzí, a zase se na to dívám ze svého osobního hlediska, že cítím, že tady existuje disproporce mezi dramaturgickým systémem, a mluvím o dokumentárním filmu, ne o dramatu, a producentským. Česká televize nerozeznává producenty v dokumentárním filmu. Máme dramaturgy, jejichž postavení a popis práce je mně dost často nejasný – u dokumentárních filmů. Nikde na světě neexistují dramaturgové v dokumentárním filmu, kromě v tzv. dřívějších socialistických zemích. Mám zkušenosti ze zahraničních televizí, kde často jsou producenti, režiséři v jedné osobě nebo je jeden producent, který má pod sebou několik programů. Česká televize má dost lidí a znám mnoho mladých producentů nebo dramaturgů, kteří by mohli dělat obě dvě práce. Toto není výtka.

Kateřina Fričová: Já po nich toužím, co by uměli obojí dohromady. Sem s nimi! Vašek také.

Jiří Janeček: Já ještě musím říct jednu věc, abychom věci nazývali pravými jmény. Vy jste u mě byl a paměť nemám až tak úplně špatnou. V rešerších nešlo o 30 tisíc, ale o stovky tisíc...

Ivan Biel: Já teď nemluvíme o Horákové!

Jiří Janeček: Dobře. Pokud mluvíme konkrétně, tak mluvíme na rovinu. Ten projekt byl tuším 15milionový, nebylo to o málo penězích a my jsme se o to museli prát. A jestli si někdo řekne za rešerši 300–400 tisíc, tak se prostě dohadujeme. Nebylo to 30 tisíc!

Ivan Biel: Ne, já nemluvíme o Horákové a myslím, že jsem to řekl. Jestliže ne, tak se omlouvám. Mluvíme o jiných filmech. Děkuji.

Jan Štern uzavřel blok s hosty, poděkoval jim, že si udělali čas a měli trpělivost. Můžete zůstat, jestli tu chcete absolvovat naše volby. (*Potlesk.*) Díky, na shledanou. (*Hosté odcházejí.*)

Jan Kraus po části věnované hostům prošel poslední usnesení valné hromady, trochu sportovním tempem z jednoho prostého důvodu, že o podrobnější činnosti Fitesu mají členové možnost se informovat ať už v Synchronu nebo prostřednictvím webových stránek, zápisů ze schůzí atd. Konstatoval, že usnesení bylo splněno: Polemické Čtvrtletníky – upozornil zejména na Čtvrtletník s ředitelkou programu o programu ČT, ceny za nejlepší výkony – cena Františka Filipovského, Trilobit Beroun a cena Vladislava Vančury také pokračuje, vydávání dvouměsíčníku Synchron a Přehlídka dokumentární a animované tvorby také. Prosazování závažných dokumentů, zejména dokumentu o Miladě Horákové...

Byli jste svědky toho, když jsem se na to ptal, protože tomu předcházela dvě jednání, ale dobře to padlo, jak se ukazuje.

Účastnit se jednání s odpovědnými orgány o přijetí nového modelu jmenování Rady ČT. To je oblíbený evergreen. Poslední jednání jsem měl se zelenými a tradičně vždycky politická strana, se kterou člověk mluví naposledy, tak řekne, jestli bychom jim mohli poslat, jak to dělají jinde. My jim to pošleme, oni vždycky řeknou, že je to zaujalo, a mezi tím zbývající strany zapomenou na to, co jsme jim poslali minule a řeknou, že by je to zajímalo, ať jim to pošleme, a takhle my furt posíláme politickým stranám německý a britský vzor. Oni ho vždycky zasantročí a pak řeknou, to byste nám museli poslat nějaký vzor. Takže teď budeme posílat nebo jsme už možná poslali Zeleným, kteří v tom jsou nováčky, ti to zatím budou mít poprvé.

Jednat s dalšími profesními organizacemi, hledat společné zájmy. To je trochu sporadické, protože my se lišíme tím, že máme hlavní zájmy poměrně hodně ideové a tam najednou partnery nenacházíme. To jste si možná všimli, když v kauze Lambert jsme byli zcela osamoceni a ARAS a ostatní zatím jednali o svých smlouvách. Tomu se nedivíme, ale Fites není odborovou organizací a nechce být a nebyl s tím také nikdy založen, ale např. kauza Lambert nás zaměstnala nadlouho a pořádně a možná jste postřehli, že končila žalobou. Bohužel, protože jsem předsedou Fitesu já, tak interpretace českých médií pak byla, že Kraus žaluje Lamberta, přestože šlo samozřejmě o rozhodnutí výkonného výboru Fitesu. Ale já to uvádím jako příklad, kde je jaksi oblast, kde se nám do toho nikdo docela s chutí neplete. Na druhou stranu pak ale jsou členové, jako pan Svoboda, který myslí, že naopak tomu bychom se věnovat neměli a měli se věnovat něčemu konkrétnějšímu z hlediska výroby pořadů a filmů, ale myslím, že tam je vždycky zájmů hodně. Pokud jde o peníze, tedy o výrobu, tam je vždycky aktivit hodně. Ale v rámci mého oblíbeného článku našich stanov, kde jde o demokracii, svobodu a regulérnost, tam býváme často sami, a to se mi zdá jako hlavní hodnota Fitesu.

Organizovat seminář v rámci Karlovarského filmového festivalu. Udělali jsme takové krátké představení Fitesu. Ono se to v té době trochu hodilo také v rámci naší bojůvky v kauze Lambert a chtěl bych ještě jednou poděkovat hlavně kolegyni Tomsové za to, že to zorganizovala. Stejně tak jako seminář v rámci Letní filmové školy, viz Synchron č. 5 – to byla budoucnost filmových klubů zemí Visegrádu. Oni totiž často naše oblasti vypadají, že se staráme o něco hodně vzdáleného, zatímco to konkrétní je dole, ale na to konkrétní, pokud je to něco, co souvisí s více lidmi, a la tady dokument o Horákové, my se tomu rádi věnujeme, ale jinak jaksi Fites by neměl být instituce, která slouží k vyřizování smluv, jako že zastupuje nějaké jednotlivé své členy. To si skutečně každý musí najít svého agenta nebo svoji organizaci.

Vyzvat ČT, aby etický panel jednal eticky. To je poměrně problematické, protože etický panel je poradní orgán pana ředitele, který on si jmenuje, a hlavní výtka Fitesu byla, aby se držel základních demokratických principů a nejednal o lidech bez nějakých podkladů ještě odjinud než od pana ředitele. Ale pokud si to ověříte, což můžete, pokud znáte někoho z členů etického panelu, tak oni samotní členové etického panelu si případně shánějí informace jinde. Na druhou stranu etický panel slouží jako určitá šablona panu řediteli k tomu, aby pak o něčem rozhodoval, ale např. v poslední kauze, myslím teď Adama Komerse, etický panel rozhodl dobře a nechoval se nijak podjatě, nebo aspoň to tak nepůsobilo.

Antonín Dekoj: Ředitel zpravodajství řekl, že takovéto rozhodnutí neuznává, protože jeden člen etické komise, to je pan profesor Kohák, je vlastně součástí akce Švejnar, tudíž vlastně takové rozhodnutí nemůže uznat. Znáš to. Nehodilo se, neuznáváme ho.

Jan Kraus: Takže bychom vlastně mohli prověřit pana Koháka i pana Fridricha. Tyto komplikace budou vždycky, protože, co si budeme namlouvat, je to demokracie velmi pubertální.

Pak ještě k tomu, co bylo usnesením valné hromady: vyzvat ke vstupu do Fitesu studenty uměleckých škol. Já jsem Vyšší odbornou školu filmovou v Písku navštívil asi před týdnem, nevyzval jsem je ke vstupu do Fitesu. Jednak jsem si nechtěl připadat jako idiot, že bych někam jezdil a říkal: vstupte tem, také bych tím ničil jméno Fitesu, ale já jsem se snažil jim naznačit, a i to jsem se pokoušel dělat opatrně, že Fites má svůj význam, zejména z hlediska ochrany svobod, a že svoboda není žádná sa-

mozřejmost a že má řadu rozměrů. Strávil jsem tam přes dvě hodiny, ale pochopil jsem, že Fites nebude ta pravá slatina pro mladé, oni se skutečně pohybují někde jinde a musí se počkat až na jistou dobu zralosti, kdy na to přijdou nebo to pochopí sami. Ostatně ono z některých přihlašovujících se členů je vidět, že kolem 30–35 let se poprvé začínou zabírat vůbec seriózně těmito problémy a otázkami v rámci svého pracovního nasazení. Ale chtít to od 25letých je trochu naivní zase z naší strany. Nicméně já jsem tam byl, bylo to zajímavé, mám naplánováno, že tam pojedu i na akademii pana Ondříčka, na jejich festival a případně i na FAMU, protože si myslím, že je důležité o Fitesu šířit aspoň informaci, jak vzniknul, co je a k čemu slouží.

Pak jsme měli doporučení – vypracovat sociologický dotazník, jak si členové představují činnost a uveřejnit jej v Synchronu – *(na dotazník přišla v podstatě jen jedna reakce – viz Synchron 3/2007)*.

A pak jsme dostali privilegium od valné hromady, pokud politické strany budou nadále postupovat tak, jak postupovaly, tak Fites nemusí navrhovat zástupce do Rady ČT. Nevím, jestli to víte, my jsme navrhovali pana Vojtěcha Cepla, což by v každé normální zemi nebylo o čem diskutovat, tak našeho kandidáta nepřijali. Což je samozřejmě větší ostuda pro ty, kdo pana Cepla nepřijmou, než pro celý Fites.

Ještě bych se chtěl krátce pozastavit u toho, že jsem se účastnil v dubnu loňského roku jednání s Radou ČT, což bylo také jedno z usnesení valné hromady. To byl velmi svízelný moment, protože Rada ČT je skutečně těleso něčím pozoruhodné a já jsem chtěl demonstrovat zejména výkonnou oblast České televize, to znamená ne ideovou, ale tu, když se nějaký pořad realizuje, jak to probíhá atd., a chtěl jsem to předvést na tzv. případové studii pořadu Uvolněte se, prosím! protože to je pořad, který dělám a nejlépe se to na tom dalo také demonstrovat. Na radě ale nikdo o termínu „případová studie“ ještě nikdy neslyšel, takže myslím, že nevědí, co to je. Přiznejme si upřímně, ani řada kolegů z ostatních svazů to tak nevnímá, takže pro vaši představu, na takovém setkání se pak mluví o tom, že je třeba jaksí hledět do zítřku se vztyčenou hlavou, pamatují si, že tam někteří kolegové říkali, že potřebujeme sebevědomí na tvorbu apod. Pro mě to byla zcela nescelá besídka, kdy Rada ČT jako kontrolní orgán se měla zabírat případně konkrétními nedostatky v řízení výroby ČT, do toho tam všichni básní o tom, jak jednou bude na světě dobře. Je to moc svízelné. A ještě vesměs nekalifikovaně, protože v nestřežených okamžicích tam hrozí, že se tam profa-

kuje člen rady s nějakým zástupcem nějaké organizace, protože člen rady mu řekl: jděte do prdele! To jenom tak, abyste měli představu, jaká úroveň je tady.

Pokud šlo o kauzu Lambert, nakonec se nám podařilo, že pan Lambert tam není. Tam nešlo skutečně o osobní věc, ale jaksí o princip a pokud jste trochu pozorně sledovali ten výrok soudkyně, vyšel v Synchronu, tak podstata, která je možná jenom v této zemi a v této době a v podobných zemích v podobné době, je, že podvod to být nemohl, protože o něm všichni věděli, když to zestruční. To jenom pro představu, v jakém prostředí se občas prodíráme.

Martin Skyba: Výrok soudkyně Mgr. Zoji Bayerové k žalobě na Františka Lamberta, vyšel v Synchronu č. 4 na stránce 4 a 5 v loňském roce s podtitulem Kocourkov.

A teď jenom povinnou statistiku za moje místopředsedování: od minulé valné hromady se výkonný výbor sešel celkem na 10 schůzkách a byl vždy usnášeníschopný.

Mě hodně trápí jedna věc, a to je takový evergreen, který říkám na každé výroční valné hromadě, že se nám nedaří zaktivovat pobočky v Brně, Ostravě a ve Zlíně. Brněnsko-zlínská je jedna pobočka. Snad vlaštovka je to, že je tady Jaroslav Vašíček, že přijel zase jednou někdo z Ostravy a on konečně je takovou spojkou Fitesu Prahy a Ostravy, takže snad se tam opět něco rozhybe. Jinak brněnská pobočka má široký záběr. Budeme za chvíli potvrzovat přijetí nového člena, který je z té oblasti a který se postará o aktivaci Brna, i když tam navržený, kandidující Břetislav Rychlík dost jako člen Fitesu dělá v aktuálních brněnských kauzách, což je např. jmenování ředitele Buriana.

Nevím, jak se vám líbí Synchron. Je to celkem drahá záležitost, ale uneseme to. Dýchalo by se nám lépe, kdybychom měli víc inzerce. Takže znovu apeluji na vás, pokud máte nějaké kontakty a mohli byste nám dohodit nějaké sponzory, inzerty, tak tím spíš.

Jan Štern: Já jenom doplním pana předsedu Krause z hlediska činnosti, a sice v oblasti filmu a legislativy, jak se Fites účastnil v tomto roce nebo jakým způsobem fungoval. My jsme se stali součástí Filmové rady, což je orgán, který opravdu reprezentuje český film. Je to skutečná hlava, byť neformální, ale autoritativní a respektovaná, která skutečně funguje na jednohlasném principu. Za Fites jsem tam já. Film má konečně orgán, který nějakým způsobem vystupuje vůči politické reprezentaci a vůči úřadům, vůči Ministerstvu kultury. Pracovní skupina Filmové rady připravila spolu s ministerstvem návrh úplně nového zákona o Fondu kinematografie, ale ještě v průběhu těchto prací, se podařilo zajistit nestandardní příspěvky do Fondu kinematografie. Už druhý rok tam přišlo 100 mil. ze státního rozpočtu, a to je opravdu výsledkem lobbingu Filmové rady. To je nemalá částka, když si uvědomíte, že do této doby filmová práva vydělala okolo 60–70 mil., a to byl vlastně hlavní zdroj příjmů Fondu kinematografie. A současně se podařilo za spolupráce Filmové rady a jejích lobujících členů zajistit, že do nástupu úplné digitalizace ČT platí do Fondu

kinematografie nějaký odvod z reklamy, který ovšem činí asi 150 mil. Na letošek je ve fondu o 250 mil. víc a když si uvědomíte, že se hospodařilo s 80 mil., tak je to značná částka. Dneska se vlastně v tomto gardu dostáváme do objemu nějakých 350 mil. ročně.

Samozřejmě jsou to nestandardní příspěvky. Nevíme, kdy digitalizace naskočí, kdy se vypne analog, což je moment, kdy se přestane platit z ČT, a o to více máme samozřejmě zájem definitivně nějak protlačit zákon o Fondu kinematografie. Už se dostal do fáze paragrafového znění, které jsme dostali k připomínkám. Tam jsme měli poměrně drsné připomínky za Fites, protože se nám nelíbil způsob generování vedení tohoto orgánu, kde vlastně se obešla úplně profesní sdružení; přidala se k nám Herecká asociace a další profesní sdružení a myslím, že tam tvoříme poměrně silný hlas za to, aby se to vrátilo do starého způsobu, kdy členové rady vznikali z návrhů profesních sdružení a ne bez projednání s nimi. Nicméně stala se ta věc, že pan současný ministr kultury Jehlička dal tento zákon k ledu, domnívám se, že jsou jiné priority pro něho a také, že v podstatě kinematografie na příští tři čtyři roky je víceméně saturována. Pro něj to není priorita, což nás všechny vyděsilo. Lidé z filmového odboru z ministerstva jsou z toho poměrně nešťastní a teď se vlastně jedná a zjišťuje se, jak to bude dál, protože když by se to dalo k ledu, tak vlastně visíme jenom na nestandardních příspěvcích a nemáme záruku do budoucna. V tom je samozřejmě další úkol Fitesu a všech ostatních, aby tuto věc v politické sféře prolobovali.

Velmi důležitou věcí je systém daňových úlev pro filmový průmysl nebo pro filmovou výrobu. Stalo se totiž, že nejenom Maďarsko, Rumunsko, tito naši konkurenti, ale dokonce i Velká Británie, Německo, zavedli daňové úlevy a naše filmová výroba, kterou využívají velké americké produkce, reklamní nebo filmové, přestala být konkurenceschopná. A z tohoto důvodu je velmi klíčové, aby se podobné věci zavedly u nás. Je to zhruba 35–40 tis. lidí, kteří ve filmovém průmyslu pracují, a ti by vlastně přišli o práci. Ale podle jednání na Ministerstvu průmyslu, které to má na starosti, kde zástupci Filmové rady jednali, to vypadá velmi dobře a je tam velké pochopení.

Co se týče televizní, veřejnoprávní oblasti, tak tam skutečně, jsme jako Filmová rada nenašli zatím společnou řeč s politickou reprezentací. Naše představa, že by německý model volby rad, kde delegují přímo společenské instituce svoje členy do rady, nebo aspoň trojnásobka, že by to volil Senát, Poslanecká sněmovna, prezident, všechny tyto věci jsou naprosto tvrdě shazovány ze stolu. Jediný, s kým jsme v tomto našli společnou řeč, jsou zelení, ale ti mají šest poslanců, čili to není nějaká velká síla. Tam jsem skeptický, ale musí se to zkoušet.

Martin Skyba: Máme tady přihlášky dvou kolegů. Jeden je přítomen, druhý tady má garanta. A potom bychom měli zodpovědět dotazy ke kandidátce a rychle dospět před přestávkou k volbám.

Jan Štern: Ty chceš hned teď hlasovat?

Martin Skyba: Ano, aby totiž tito dva kolegové mohli volit.

Jan Štern: Jeden je Vlado Machal, je to kameraman. Víc informací o něm nemám. Je tady přítomen? (*Pan Vašíček je garantem.*)

Jaroslav Vašíček: On bohužel muset odjet na natáčení pro zpravodajství – případ v Lánech. Je to můj ležící kolega, dělal se mnou dokumenty, třebaš do Básníků Evropy – to je cyklus, který jsem dělal pro Brněnskou televizi. On je velice šikovný, schopný kameraman. Česká televize ho zaměstnává, dělá mj. i na Primě, různě i pro privátní producenty, takže garanci za něj mohu převzít já, ale on sám garanci je. Má 25 let praxe, má Střední průmyslovou školu filmovou v Čimelicích a je opravdu erudovaný kameraman.

Jan Štern: To je asi vyčerpávající informace. Kdo je pro přijetí tohoto člena do Fitesu. Ano, to je zcela drtivá většina. Kdo je proti? (*Nikdo.*) Zdržel se někdo? Jeden. Konstatuji, že Vlado Machal je přijatý. A druhý je Miroslav Beinhauer. Je to filmový teoretik, dramaturg, cestovatel. Je tady přítomen?

Miroslav Beinhauer: Jsem tady. Tady padlo jméno Břetislav Rychlík. A představte si to, pracuji i v kině Morava ve Veselí nad Moravou, a pokud natáčíte

filmy, tak je velký problém ne promítnout to v kině, ale aby tam přišli diváci. A když vám dám otázku, kolik chodí průměrně diváků do kina, které má kapacitu 470 míst, tak prostě to číslo neuhodnete. To je strašně nízké! A teď si představte, že Břetislav Rychlík natočí hodinový dokument, který prakticky málokdo zná, uvede se to na plakátě a kino je absolutně plné. A takhle se to koná v tom kraji. Myslím si, že je tady něco trošičku záhadného, není to objeveno, proč diváci na něco chodí, na něco nechodí.

A když jsme u představování, tak si myslím, že ve Fitesu je možná jakési podhoubí zpracovat teoretické záležitosti, když se natáčí dílko, záměry jsou bezva, potom je to hotové a najednou nikdy se to nehráje, nikdo to nevidí, takže uvést to do kin, dát

tomu nějakou popularitu. A když mám slovo, tak bych se pochlubil. My budeme mít teď v pátek, sobotu, neděli seminář japonských a indonéských filmů – 10. jubilejní ročník. Kdo dneska viděl nějaký indonéský film? Tam jich můžete během tří dnů vidět asi 11. Ale bude tam i kuriozita, film Akce Kalimantan. Já, když jsem jel na tuto schůzi, tak jsem se velice těšil, že tady mezi vámi budou pamětníci z roku 1962, jak se ten film natáčel, tam dělal asistenta kamery dokonce Stanislav Milota, tady ho nikde nevidím, nevadí, možná že jsou tady i další, takže to je zároveň i taková pozvánka: přijďte do Veselí na tento seminář!

Jan Štern: Kdo je pro přijetí tohoto sympatického pána? Drtivá většina. Kdo je proti? Nikdo. Zdržel se? Nikdo. Konstatuji, že pan Miroslav Beinhauer je přijat. A teď přejdeme k volbě výboru...

Martin Skyba zopakoval návrh kandidátky a upozornil, že bude platná, pokud se zaškrtnou maximálně 11 jmen do výkonného výboru a maximálně tři jména do kontrolní rady. Pokud máte ještě nějaké návrhy z pléna, tak je doplňte.

Hlasovací lístek

Výkonný výbor	Kontrolní rada
1. Tomáš Bělohradský	1. František Němec
2. Ivan Biel	2. Jiří Novotný
3. Jaroslav Černý	3. Hana Starostová
4. Šimon Eismann	4.
5. Jan Kraus	5.
6. Tomáš Kudrna*)	6.
7. Jiří Mádle	
8. Břetislav Rychlík	
9. Martin Skyba	
10. Jasoň Šilhan	
11. Milan Šimáček	
12. Jan Štern	
13. Jana Tomsová	

Hlasovací lístek je platný při zaškrtnutí nejvíce 11 jmen kandidátů do Výkonného výboru a nejvíce 3 jmen kandidátů do Kontrolní rady.

*) *Tomáš Kudrna se těsně před volbami vzdal kandidatury pro očekávané zaneprázdnění natáčením v zahraničí.*

Václav Čapek: Přátelé, jak víte, tak se ve světě diskutuje o tom, že jsou málo zastoupeny ženy a na naší kandidátce je jen jedna. Já bych se přimlouval, abyste tam připsali aspoň dvě nebo tři dívčí nebo dámská jména, protože bez vás ženských život není veselý.

A za druhé, tady se mluvilo o časopise Synchron. Já bych jej chtěl pochválit ze svého osobního hlediska a ještě bych doporučil, abychom poděkovali stenografům, protože, když se zavedly magnetofony, to my pamětníci pamatujeme, tak se říkalo, stenografové skončili, už nebudou mít práci. A jak vidíte, nebýt dobrých stenografů, tak časopis je jen z poloviny dobrý. (*Stenograf si váží uznání.*)

Promiňte, že zdržuji, protože už máte chuť na kafe a na chlebičky, prosím vás, napište tam nějaké děvče. (*Potlesk.*)

Z pléna byly na kandidátku navrženy Kristina Vlachová a Jarmila Poláková.

Jan Štern: Konec návrhů. Maximálně 11 jmen a vyhlášení volební pauzy a prosím volební komisi, aby se ujala urny, až všichni odvolí, aby to zpracovala. (*Probíhají volby. Krátká přestávka.*)

Prosím o pozornost. Volební komise zatím počítá, ale ještě se nám dostane zprávy Kontrolní rady.

František Němec přednesl Zprávu Kontrolní rady:

Hospodaření FITES v roce 2007

PŘÍJMY celkem	1 055 667,58 Kč
VÝDAJE celkem	1 083 029,40 Kč
Hospodářský výsledek: ztráta	27 361,82 Kč

A/ Příjmy v členění podle jednotlivých položek:

zdroj:	Kč	účel:
Členské příspěvky	191 960,80	
Dotace MK ČR	182 000,00	Synchron, Trilobit
Sponzoring	100 000,00	Přelouč, Trilobit, Synchron
Smlouvy o spoluprádání	303 000,00	Trilobit, Přehlídka, Přelouč
Inzerce a propagace	278 087,50	Synchron, Přehlídka
Ostatní drobné příjmy	619,28	úroky

C e l k e m příjmy: 1 055 667,58

B/ Výdaje na tvůrčí projekty FITES:

projekt:	Kč
Přehlídka MAT	76 598,30
Synchron (tisky, poštovní, čtvrtletníky aj.)	562 110,50
Ceny a soutěže (Trilobit, Cena FF aj.)	277 004,00
Valná hromada	5 929,00
Tvůrčí projekty celkem:	921 641,80

C/ Výdaje na provoz FITES:

výdaje:	Kč
Ostatní osobní výdaje	9 450,00
Spotřeba kanc. potí., energií,	
opravy kopírky	20 650,50
Vedení účetnictví	25 900,00
Nájemné	10 570,00
Poštovní, telef.,	
služby NČLF	84 692,10
Poplatky Tv, R, běžný účet	5 627,00
Náklady na pohostění,	
smuteční květiny	4 498,00
Celkem provozní výdaje:	161 387,60
Vyhotovila: Ing. Volná, 28. 2. 2008	

ZLÍN 2008

48th International Film Festival for Children and Youth

June 1 - 8, 2008

Czech Republic

Festival International Competitive Sections:

International Competition of Feature Films for Children and Youth / International Competition of Animated Films for Children and Youth / European Debuts Competition / Competition of Films from Visegrad Countries / Zlin Dog - International Student Film Competition / The Rainbow Marble - International Children's Advertising Awards

Festival Non-Competitive Sections:

Days of British Cinema, New Czech Films and TV Production, Documentary, Panorama, Night Horizons, Anime

Mezinárodní soutěžní sekce:

Mezinárodní soutěž hraných filmů pro děti a mládež
Mezinárodní soutěž animovaných filmů pro děti a mládež
Mezinárodní soutěž evropských debutů
Přehlídka filmů zemí Visegrádu
Mezinárodní festival studentských filmů Zlínský pes
Mezinárodní soutěž reklamy Duhová kulička

Nesoutěžní sekce:

Dny britské kinematografie, Novinky české filmové a televizní tvorby, Dokumenty, Panorama, Noční horizonty, Anime

www.zlinfest.cz

FILM
FESTIVAL
ZLÍN

International Film Festival for Children and Youth

VALNÁ HROMADA 2008

Jan Štern: Jestli je volební komise hotová, tak by nás mohla seznámit... (*Stále počítá.*) Zahajují tedy rozpravu k programu Fitesu, k jeho budoucnosti, vysloveným zprávám, koncepční rozprava.

Josef Eismann: On tady o tom mluvil pan doktor Srstka a je to tedy o penězích, ale myslím, abychom si zase tak úplně neodříkali, Fites by měl nějak přispět do jednání, o kterém se mluví ve věstníku DILIA, do jednání o reprízě a o smlouvách. Zatím to dělá jenom DILIA a RUO. Myslím, že by se tam měl Fites nějak angažovat.

Martin Skyba: Má to být návrh do usnesení? (*Ano.*)

Jan Štern: To je problém, když projdete třeba různými televizemi, a teď už vznikají digitální televize a trh pracovních příležitostí se díky bohu rozšiřuje, ale smlouvy, na které narazíte u některých komerčních televizí, jsou tak brutální, že asi přijde doba, kdy bude nutné, aby z důvodu vůbec nějaké kultivace smluvního prostředí – protože u největší komerční televize ve smlouvě máte smluvní pokutu při nedodržení čehokoliv do výše 100 % honoráře. Cokoliv by tam našli vadně – pozdě dodáte, nesplníte připomínky dramaturga – vyhrazují si právo vám nedat ani korunu, protože smluvní pokuta je váš honorář. Ale každý to podepíše, protože chce práci, protože je jeden, je sám, nemůže si dovolit s tak silným soupeřem jít do konfliktu.

Např. ve smlouvě s největší komerční stanicí máte zhruba 40 % honoráře za tzv. svolení k užití. U toho je napsáno, že stanice není povinná jej vyplatit. Je to prostě na ní, jestli vám to vyplácí. A když vám to nevyplácí, tak nemají svolení k užití a nemůžou to použít, ale v každém případě je to zvláštní způsob uvažování. Tam to ani není vázáno na první natáčecí den nebo na vysílání, ne, tam je napsáno, že vám to nemusí zaplatit. Tyto brutální podmínky zná každý, kdo projde reklamními agenturami. Každý kreativec ví, že v reklamních agenturách dostáváte podobné smlouvy, kde máte takové pokuty, že vám hrozí, že proděláte půlroční plat, když něco nedodržíte. Čili ono se to nějak vyvíjí a já si myslím, že určitý odborový silový přístup v těchto sférách je do budoucna nutný, ale asi to těžko bude Fites, ale něco se s tím bude muset stát.

Jan Kraus: Právě brutalita Novy dovede lidi k tomu, že to třeba nebude odborové, ale každopádně organizované kolektivně, aby to bylo schopné vytvořit protitlak. Individuálně tam nezmůže nikdo nic. Ale je nutno počítat s tím, že lidé jsou tady daleko odolnější než na západě, takže oni vydrží příkoří daleko déle. Já to sleduji u herců, ze kterých se stali roboti a jsou tak napůl nadšení a napůl na psychi-

atrii, poněvadž nevědí, co se s nimi děje, ale zdá se jim to lepší, než co bylo předtím. Ale ono to k tomu postupně spěje a Fites by u toho měl být. Lépe řečeno, tam bude podle mě nutný každý; každé sdružení a každá organizace.

Josef Eismann: Když se na to díváme takhle, tak to není jenom o penězích, ono je to nakonec o profesionální etice. Čili to je pro Fites vlastně téma bez kompromisů.

Jan Kraus: Tam je hranice jenom jiná v tom, že Nova bude vždycky argumentovat tím, že jsou soukromá stanice a můžou si dělat, co chtějí, a oni jsou zvyklí jednat arogantně, protože celé roky nebyl důvod se chovat jinak, ale myslím si, že se to k tomu postupně chýlí, lidí, kteří pak budou ochotni se do toho zapojit bude v rámci angažmá dneska u Novy a i u Primy docela dost. To bude i pro Fites důležité, se toho účastnit.

Ivan Biel: Mě napadlo, když jsem poslouchal zprávu kontrolní komise, kolik peněz Trilobit stojí a nebo nestojí, že je to v podstatě velice levné. Trilobit pro mě je velice etický a velice ceněný program, který by si zasloužil větší propagaci. Jednak by to přineslo peníze Fitesu a možná by to mohla být i komerční televize. Dělá Českého lva Nova? (*Ne, Česká televize.*) Tak možná Nova by s radostí se ujala tohoto. Přemýšleli jste o tom?

Martin Skyba: Nova a Fites, to se nerýmuje. Už od doby, kdy nás Vladimír Železný podvedl před 15 lety, takže pokud se Nova vrátí k tomu, na co dostala licenci, k programu, který sestavil Fedor Gál a jeho parta, tak potom budeme jednat pravděpodobně i s Novou, ale za sebe říkám, že ne.

Celkové náklady na Trilobitu jsou skoro 500 tis. korun, asi 160 tis. na to vynaloží Fites. Další dva partneři, tj. Město Beroun a Česká televize přispějí na organizaci a natáčení, Česká televize vyrobí půlhodinový dokument – letos to bylo dohromady asi 480 tis. Máme trošku nevýhodu v účtování, protože dostaneme od MK dotaci, kterou musíme utratit do konce roku. Proto i když je vyhlášení poslední sobotu v lednu, musíme tlačit porotu např. do toho, aby vynesla verdikt už v prosinci. Jednak kvůli právům diplomů atd., a také proto, že dostávají kromě kafe a chlebičků (ale nikoli z dotace!) také nějakou korunu, protože to je odpovědná práce.

Ivan Biel: V žádném případě nepochybují zprávu Kontrolní rady, naopak si myslím, že to není moc peněz. Ale bylo by vhodné, kdyby se to více propagovalo.

Martin Skyba: Dlouhodobě tlačíme na to, že by předávání Trilobitů slušel jiný formát než jenom půlhodinový dokument. Když už se předávají všechny možné blbosti – různé Miss a já nevím co všechno, tak Trilobit by do toho zapadl. To je dneska kulturní záležitost. Naposled s Ester Kočíkovou, ona to měla jako takovou generálku potom na nominace Českých lvů. Kdo jste v Berouně byl, tak víte, že to byl komponovaný pořad, asi hodinu a čtvrt, který by se sestříhl v posunutém přenosu, a určitě by nějaká procenta sledovanosti a spokojenosti České televizi vynesl.

Jan Kraus: Česká televize na Trilobitu něco přispí-

vá. Ono to patří do České televize, obsahově, rámcově, ale ona tomu nevěnuje jinou péči, než jenom dokument. Jedna možnost ale je, že se v rámci digitálních televizí by se mohla objevit televize, která by o to stála. Ale problém je někde jinde. Nám by stačilo sehnat třeba generálního partnera pro Trilobitu, nějakou firmu, pokud možno větší a silnější, která by jaksi byla generálním partnerem, všude by byla uvedena a ta firma by to zaplatila s tím, že za to většinou chce to, že bude vidět, a když je to pak v televizi, tak je to o to snazší.

Ostatně to jsem vás chtěl vůbec vyzvat, kdybyste měl někdo šanci nebo kontakt na tyto silné firmy, které by byly ochotné garantovat nějaké větší partnerství, ať už na Trilobitu nebo na Filipovského apod., tak bychom byli rádi.

Jarmila Poláková: Nezkoušeli jste RWE – energie českého filmu?

Jan Kraus: Ne, to jsme ještě nezkoušeli.

Zuzana Kopečková: Jako předsedkyně poroty letošního Trilobitu chci říct, co je Trilobit a komerce a vůbec všechny parády, jako je Český lev. Když se podíváte na to, koho a co ocenilo porota Trilobitu a čeho si cení a váží, tak vidíte, že to je tak diametrálně odlišné od komerce, ale vlastně i od Českého lva. Když se podíváte, co bylo z hraných filmů oceněno na Českém lvu, co jsme ocenili my a proč, jak jsme to zdůvodnili, tak proto Trilobit drží svoji úroveň a nezávislost velice tvrdě už léta, tak se i vyděluje a není zatím tak propagovaný, jak by měl být a jak by měl být na lafce, aby odborná veřejnost a laici si ho vážili tak, jak by měli.

Martin Skyba: Páteční Hospodářské noviny ve svém magazínu Víkend přinesly asi pětistránkovou reportáž o kapitánech, kteří dneska tvoří český film. Jedním z nich byl také Čestmír Kopecký a já ho tady chválím proto, že připomněl redaktorovi, a tam byla plná citace, za co dostal Zvláštní cenu poroty při Trilobitu. Zuzanko, máte metál! (*Kopečková: To patří celé porotě!*)

A vím, co jsem ještě zapomněl. Musím si sypat popel na hlavu, protože loňská valná hromada přijala zvýšení členského příspěvku na 600 korun a 300 pro seniory. Já jsem to nějak přehlédl a ještě v prvním čísle jsem uváděl starou částku 500 a 250. Já se budu omlouvat v Synchronu.

Jan Štern: Martin zapomněl říct, že v eurech ovšem! (*Pobavení.*)

Martin Skyba: To bychom mohli dělat tříhodinový přenos Trilobitu. Ještě bychom vás měli informovat o tom, že jsme měli kontrolu z finančního úřadu, vlastně dvě. Jednu proto, že metodika vyúčtování grantu na Trilobitu, kdy poprvé byl před dvěma lety přesunut na leden, způsobila, že jsme museli dodatečně vrátit peníze z grantu, poněvadž jsme samozřejmě všechno neutratili do 31. prosince. Ale snažím se tyto ztráty dohonit jinak, že seženeme víc sponzorů. Příští číslo Synchronu bude velice dobře pokryto, protože jsem udělal velice příznivou dohodu s Finále Plzeň, které tam dostane velký prostor za poměrně slušný peníz. Neříkám velký peníz, ale slušný peníz. Bude tam mít tentokrát také barevnou čtyřstránkovou přílohu. Druhá

kontrola probírala naše hospodaření v letech 2004, 2005 a 2006 a ještě není uzavřena.

Už spočítali výsledky. Slovo má Václav Čapek.

Václav Čapek: Přátelé, bylo odevzdáno platných 46 hlasů. Dopadlo to takto, chcete-li si to psát: pro Tomáše Bělohradského 36 hlasů, Ivan Biel 29, Jaroslav Černý 25, Šimon Eismann 27, Jan Kraus – pane předsedo, dovolu, abych vám blahopřál, opět jste to vyhrál: 44 hlasy z 46 odevzdaných. Jenom dva tě tady nemají rádi! Jak je to možné? To si s nimi vyřídíme! Jiří Mádle 20 hlasů, Břetě Rychlíků 37, Martin Skyba – také dobré – 43. Jasoň Šilhan 36, Milan Šimáček 18, Jan Štern 38, Jana Tomsová 36, Kristina Vlachová 21, Jarmila Poláková 19 a dále bylo napsáno několik kandidátů, kteří dostali po jednom hlase. Mám je jmenovat? (Ano.) Byl to Dan Růžička, Zuzana Kopečková, Jan Bernard a Jarmila Cysařová. Kontrolní rada dopadla takto: František Němec 42 hlasy, Jiří Novotný 41 a Hana Starostová 42. Rada byla zvolena. (Nové složení výkonného výboru a Kontrolní rady uvádíme v závěru tohoto záznamu.)

Tomáš Kudrna přečetl návrh usnesení a po rozpravě bylo schváleno v tomto znění:

Návrh usnesení předkládají členové návrhové komise Tomáš Kudrna, Jasoň Šilhan a Kristina Vlachová.

Na valné hromadě 10. března 2008 se prezentovalo 51 členů a 6 hostů. Jednání valné hromady skončilo ve 20:00.

1. Valná hromada vyslechla příspěvky hostů: ředitel Dilia Jiří Srstka poreferoval o změnách v řízení kolektivní správy autorských děl a dalších změnách. Generální ředitel České televize Jiří Janěček zmínil úspěchy České televize v době jeho vedení a spolu s Kateřinou Fričovou a Václavem Myslíkem odpověděli na dotazy přítomných.
2. Valná hromada přijala nové členy Vlado Machala a Miroslava Beinhauera do FITESU.
3. Valná hromada schvaluje
 - zprávy výkonného výboru přednesené Janem Krausem, Janem Šternem a Martinem Skybou
 - zprávu kontrolní rady přednesenou Františkem Němcem
4. Valná hromada zvolila nový výkonný výbor ve složení: Tomáš Bělohradský, Ivan Biel, Jaroslav Černý, Šimon Eismann, Jan Kraus, Břetislav Rychlík, Martin Skyba, Jasoň Šilhan, Jan Štern, Jana Tomsová, Kristina Vlachová.

Valná hromada zvolila Kontrolní radu ve složení: František Němec, Jiří Novotný, Hana Starostová.

Nový výkonný výbor se seje 31. 3. 2008.

5. Valná hromada pověřuje výkonný výbor
 - pokračovat v dosavadních aktivitách;
 - pořádat polemické Čtvrtletníky,
 - udělovat ceny za nejlepší tvůrčí a herecké výkony v dabingu (Cena Františka Filipovského) ve spolupráci s městem Přelouč, Hereckou asociací atd.,
 - udělovat ceny Trilobit Beroun a Cenu Vladislava Vančury ve spolupráci s městem Beroun a dalšími organizacemi,
 - vydávat dvouměsíčník Synchron,
 - organizovat 16. přehlídku dokumentární

a animované tvorby za účasti Unie slovenských televizních tvůrců,

- účastnit se jednání o zákonu o kinematografii,
 - pracovat v rámci Filmové rady,
 - účastnit se jednání s odpovědnými orgány o přijetí nového modelu jmenování Rady ČT a prosazovat tzv. německý model.
6. Valná hromada doporučuje výkonnému výboru:
- oslovit společnost RWE a vyzvat ji, aby se stala generální partnerem vyhlásování cen Trilobit Beroun a Ceny Františka Filipovského,
 - připojit se k iniciativě DILIA a ARASu, která se týká uzavírání smluv mezi autory a televizními či filmovými producenty ve věci licencování práva na užití (tzv. „provozováků“).

Jan Štern: Takže kdo je pro? Jasná většina. Kdo je proti? Nikdo. Zdržel se hlasování? Jeden. Tímto valná hromada úspěšně ukončila svoji činnost. Já vám děkuji, že jste vážili svůj čas, děkuji vám za účast.

Martin Skyba: A také za to, že jste nám opět dali důvěru!

Jan Štern: Děkujeme za důvěru, vážíme si toho a těšíme se na další spolupráci v rámci našeho sdružení. Děkuji. (Potlesk.)

Stenografický záznam pořídil komorní stenograf Ing. Pavel Dibelka, 604 180 648, dibelka@psp.cz

**Výkonný výbor
Českého filmového a televizního svazu Fites
pro období 2008 – 2010:**
Tomáš Bělohradský, Ivan Biel, Jaroslav Černý, Šimon Eismann, Jan Kraus, Břetislav Rychlík, Martin Skyba, Jasoň Šilhan, Jan Štern, Jana Tomsová, Kristina Vlachová; náhradník: Jiří Mádle. Kontrolní rada: František Němec, Jiří Novotný, Hana Starostová. Tajná volba předsedy a dvou místopředsedů se uskutečnila na první schůzi výboru 31. března 2008, tedy po uzavření tohoto čísla. O výsledku této volby vás budeme informovat příště a samozřejmě už nyní je na www.fites.cz

ČST a FITES v šedesátém osmém Březen – duben

Čtvrtého března 1968 předsednictvo ÚV KSČ „na základě zkušeností změnlo své usnesení ze srpna 1966, které pojímalo orgány Ústřední publikační správy jako pomocníky při ideovém řízení tisku a ukládalo jí úkoly, které ze zákona nevyplývají“. Ministr kultury byl pověřen, aby spolu se Svazem československých novinářů předložil návrhy k novému tiskovému zákonu. Tím byla de facto zrušena cenzura a posvácen status quo. Pro Československou televizi, která se blížila svým patnáctým narozeninám, nastalo poprvé od zahájení vysílání období, kdy mohla svobodně informovat své diváky, pokračovat v programových aktivitách, jejichž základy byly položeny již v únoru. Důstojně se připojila k tradičním tištěným médiím a k o třicet let staršímu rozhlasu. Stále méně platil, zvláště v hlavním večerním vysílacím čase, předem ohlášený program. Jeho průvodním jevem se pro aktuální zachycení událostí staly změny ze dne na den. V období jara byli postupně odvoláni představitelé režimu Antonína Novotného a do médií nastupovali noví šéfredaktoři. Jiří Pelikán, který již od svého nástupu v roce 1964 podporoval tvorbu progresivních pořadů a hájil jejich tvůrce po následné kritice konzervativců, zůstal respektovaným Ústředním ředitelem Československé televize.

I. 3. – Vyšlo první číslo týdeníku svazu spisovatelů Literární listy, následník na podzim zapovězených Literárních novin. – Spolu s rozhlasem také tištěná média odkrývala deformace předešlého dvacetiletí – justiční a policejní zvlí při nezá-

konných procesech, analyzovala současný stav společnosti, požadovala rovnoprávnost občanů, členů KSČ i nestraníků, nutnost pluralitního politického systému. Ani televize nezůstala pozadu; svým audiovizuálním účinkem a širokým dosahem spolu s ostatními médii podnítila nezávislé veřejné mínění.

6. 3. – ČST vysílala v hlavním večerním čase po Televizních novinách pořad Zvědavé kamery (připravili Ota Nutz, Josef Klokočník, Jiří Volbracht a Pavel Kraus), Doplnovací lekci k pěti kapitolám z moderní čs. historie. Na otázky osmi vysokoškoláků o záměrně zkreslované historii a tabuizovaných tématech posledních dvaceti let odpovídali předseda svazu spisovatelů Eduard Goldstücker, ministr Josef Smrkovský, Ústřední ředitel ČST Jiří Pelikán a pracovník sekretariátu ÚV KSČ Stanislav Pošusta. V diskusi této Lekce zazněla otevřená slova o tom, zda předešlé období bylo revoluční diktaturou či policejním terorem, o nezbytnosti rehabilitace obětí politických procesů, o mocenských zásazích do kultury, o falšování historie i o oprávněných požadavcích na pluralitu mládežnických organizací. Poslední téma bylo o to aktuálnější, že již 28. února si studenti Filosofické fakulty UK zvolili Akademickou studentskou radu, která nahradila jednotnou organizaci Československého svazu mládeže. – Nedílnou součástí programu po čtvrtletních Televizních novinách byl již od roku 1966 vysílaný vnitropolitický komentář známých osobností Tvář v tvář, zaměřený především – ale nejen – na ekonomiku.

7. 3. – Delegace Svazu československých filmových a televizních umělců spolu se Svazem československých spisovatelů uctily položením květin na hrob T.G. Masaryka památku prezidenta zakladatele republiky; o tři dny později připomněla ČST spolu s dalšími médii dvacáté výročí tragické smrti jeho syna, ministra zahraničí Jana Masaryka. Publicista Vlastimil Vávra zahájil pátrání po příčinách této tragédie.

9. 3. – Pod titulkem „Televizní publicistika musí aktivizovat“ vydala ČTK zprávu o jednání publicistické sekce svazu a ústředního výboru FITES. Oproti nepřiznivým podmínkám televizní publicistiky v předešlých letech potlačováním svobodného myšlení, zásahy do pořadů i jejich zákazy, ÚV FITES žádal přijetí „nového zákona o Čs. televizi, ve kterém by byla zaručena nezávislost televize na výkoných státních orgánech.“ – Nezastupitelný význam měl pro svazovou komunikaci interní bulletin Zprávy a čtrnáctideník Filmové a televizní noviny, jejichž šéfredaktorem byl Otakar Váňa, jeho zástupcem Jiří Pittermann, redaktory Drahomíra Olivová-Novotná, Ljubomír Oliva, Senta Wolnerová, Jiří Lederer, Eva Pleskotová a autory A.J. Liehm, Milan Schulz, Ludvík Vaculík aj. Před březnovou konferencí svazu mezi dvěma sjezdy se noviny staly diskusní tribunou. „Konference by měla naprosto otevřeně pojednat o tom, co překáží filmové a televizní tvorbě. Pojmenovat věci pravými jmény,“ psal v šestém čísle FTN Jiří Krejčík. „...nebudeme nikoho kráglivat, přesto myslím, že musíme odstranit lidi, kteří překáží. Všechny zbytečné, neschopné, žvanily, fušéry, politické dozorce, politické odložence, kteří za léta byli posláni do filmu, aby bděli nad jeho ideovou čistotou...“

12. 3. – Nejen v tento den lze pouze z programových změn doložit, že místo soutěžního seriálu pro šikovné ruce vysílala ČST ostravský pořad Oč dnes jde. – Předsednictvo Národního shromáždění pověřilo předsedu Nejvyššího soudu, aby zajistil důsledný průběh rehabilitací.

13. 3. – Rovněž mimo ohlášený program byl zařazen přímý přenos části veřejného shromáždění občanů, které do hostince v Horoměřicích severozápadně od Prahy svolala základní organizace KSČ při Jednotném zemědělském družstvu. Přepis bouřlivé diskuse uchoval reportér Ladislav Daneš a je důkazem toho, že demokratizační proces nebyl pouze záležitostí intelektuálů, publicistů a studentů. Zemědělci ocenili média za informace, po letech vítali možnost kritiky, polemiky, požadovali jednotu dělníků, rolníků a inteligence, stejná práva a informovanost pro členy KSČ i bezpartijní, pojmenování těch, kteří deformace zavinili; vítali možnost jiného než oficiálního názoru; na pořadu diskuse byla i kritika monopolu moci KSČ, požadavek plurality politických stran... Dochovaný přepis je unikátním dokladem. – O dva týdny později vysílaly Televizní noviny sestřih diskuse severočeských horníků z dolu Centrum s premiérem Oldřichem Černíkem.

V přeplněném sále Slovanského domu v Praze se konal mítink Mladí se ptají na minulost, přítomnost a budoucnost. Na otázky odpovídali Josef Smrkovský, Marie Švermová, Zdeněk Hejzlar, Pavel Kohout, Jan Procházka, Radoslav Selecký aj. Rozhlas vysílal celou sedmihodinovou diskusi přímým přenosem, ČST sestřih, v Rudém právu vyšel další den zkrácený záznam.

15. 3. – Pod titulkem Opožděná premiéra byla uvedena světová premiéra propagandistického filmu Kolesa dějin – měl být uveden v závěru protektorátu, ale konec války předběhl jeho promítání v kinech. Scenárista Zdeněk Lavička a režisér Petr Kadlec vybrali po třidvaceti letech z nacistické propagandy podstatné pasáže a o vzpomínky požádali pamětníky a historika.

V polovině března na obvodních a okresních konferencích KSČ delegáti poprvé hlasovali tajně. Podpořili závěry lednového pléna ÚV KSČ, požadovali odstoupení Antonína Novotného z funkce prezidenta republiky. „Dozvěděli jsme se,“ vzpomíná redaktor Jiří Svejkský, „že na konferenci v Kladně má jet Alexander Dubček. V tu dobu ještě platilo, že jednání na těchto schůzích je jen záležitostí pozvaných delegátů a žádní novináři, snad jen výjimečně z Rudého práva, na ně nemají přístup. Přesto jsme tam bez štábu, jen Kamil Winter, já a fotograf Jeli. Nevychodilo nás... Zašel jsem za Alexandrem Dubčkem a měli jsme pak s ním a s Kamilem Wintrem rozhovor, především o tom, čeho chce strana dosáhnout a jak jí v tom média, zvláště televize, mohou pomoci.“

18. 3. – Již o čtyři dny dříve, 14. března, byla uvedena repríza dokumentu Zvědavé kamery z roku 1966 SPOR, fingovaný soudní proces, jehož scénář vznikl ve spolupráci Vladimíra Branislava, Jaromíra Kincla a Pavla Kohouta v režii

Milana Tomsy. Mladá generace šedesátých let v něm obvinila své předchůdce, poválečné mládí, že nekritickým nadšením po konci druhé světové války zavinili morální devastaci hodnot, deformace padesátých let. Premiéru následovala tvrdá kritika moci a Zvědavá kamera dostala za úkol uvést věci na pravou míru. Tak vznikla Porota, jejíž uvedení bylo v roce 1966 zakázáno – premiéru měla 18. března 1968. Týdeník Čs. televize věnoval premiéře Poroty celou dvoustranu. Výňatky z výroků porotců dokládají atmosféru doby, kdy je ještě diváci nesměli slyšet. Ing. Jiří Hanzelka: „Lidem, kteří se obrnili mocí a konzervují to, čeho bylo dobyto, musíme v demokratické diskusi říci: nemáte pravdu.“ Ing. Miroslav Zikmund: „Pavel Kohout se pod svá díla podepsal, a proto ho mladá generace může kritizovat, kde jsou však podepsaní lidé, kteří ve jménu společnosti vydávali nesprávné směrnice a rozhodnutí?“ Doc. Ján Gronský: „Náš systém mohu charakterizovat jako předělový v hospodářství i v politice. Nemohu se však smířit s tím, aby mě kdokoliv a kdykoliv předěloval na demokracii, informacích a důvěře.“ prof. Eduard Goldstücker: „Jsme v roli vítězů, snad poprvé v historii, kteří soudí sami sebe a historie nám nepřipustí výmluvu, že se nedalo nic dělat.“ – Z velkého ohlasu diváků a tisku alespoň dvě reakce na pořad, který i po dvou letech působil „vzrušivě a živě. Je důkazem, že dnešní myšlenky zde byly už dávno, a zároveň dokladem, jak byla umlčována progresivní publicistika,“ psal Karel Nešvera ve Večerní Praze. A Milan Schulz napsal v Literárních listech: „Porota dokázala fakt, že v televizi byly už dlouho síly, schopné poznat a realizovat potřeby společnosti. Aktuálnost se tehdy chápala v televizi jako služba pokroku.“

19. 3. – V proudě svobodné publicistiky nemlčela ani moravská studia. Pod titulkem Oč vlastně běží? vysílalo brněnské studio přímý přenos ze závodu k neaktuálnějšímu problému dne. Následně Brno uvedlo trezorovaný pořad k problematice pracovního prostředí z cyklu Jak se máte?, Hovory přes rampu; pod titulkem R-68 předpověď polojasno byla zajímavá reportáž o současných názorech studentů. Ostravské studio pokračovalo ve svém reportážním seriálu Ostravské vteřiny a v cyklu Obžalovaná je lhotejnost se tvůrci zabývali např. morální a právní rehabilitací dříve postižených občanů.

20. 3. – Televize nechyběla ani u dalšího diskusního mítinku Mladí se ptají z PKOJF (tj. z tehdejšího Parku kultury a oddechu Julia Fučíka, dnes Výstaviště), jehož se účastnilo dvacet tisíc lidí. Spontánně přijali dopis Antonínu Novotnému s výzvou k odstoupení z funkce. – Opožděnou televizní premiérou byla polemika Jak se máte? k problematice pracovního prostředí, připravená v Brně jako páté pokračování seriálu již v říjnu 1967.

21. 3. – Byl zahájen diskusní seriál Jiřího Kantůrka v režii Ljuly Lorencové Sondy na téma Co se vlastně změnilo? Studiová diskuse byla prokládána zkušenostmi ze závodů a z obcí o nezbytných změnách v ekonomice. – Při Svazu československých novinářů vznikl Klub nezávislých novinářů. Postupně vznikaly sdružení či kluby nestraníků v dalších svazech a jiných organizacích. Ve FITESu, jehož založení bylo povoleno až v roce 1965, to nebylo třeba, protože tvůrci bez stranické příslušnosti byli spolu s reformními komunisty u kolébky Filmového a televizního svazu (např. Vladimír Valenta, Jiří Krejčík, PhDr. Emil Ludvík).

22. 3. – Předsednictvo Národního shromáždění obdrželo dopis s abdikací Antonína Novotného.

23. 3. – V Drážďanech se sešli představitelé pěti „bratrských zemí“ (SSSR, NDR, BLR, MLR, PLR) s naší delegací. Představitelé pěti zemí vyjádřili nad vývojem v naší zemi znepokojení a kritizovali svobodu slova. Leonid Brežněv požadoval odvolání z funkcí Josefa Smrkovského a Jiřího Pelikána, což Alexandr Dubček odmítl. – Sto třicet čtyři představitelů kultury (např. Jaroslav Seifert, Jan Werich, Adolf Hoffmeister, Eduard Goldstücker) apelovalo dopisem ústřednímu výboru KSČ, aby odolal zahraničnímu nátlaku a dostal odpovědnosti před lidem své země. Demokratizační proces pojímali signatáři jako cestu k demokracii. Kámen ke kameni se tak připravoval vznik Koordinačního výboru tvůrčích svazů.

25. 3. – V Ostravě se konala ustavující schůze Akčního výboru uměleckých svazů a kulturních institucí. Televize vysílala hru Romana Kaliského Konec a začátek, vzrušivé drama, akcentující mravní hodnoty, zamyšlení nad etikou novináře, nad jeho možnostmi ovlivnit masu lidí, nad vším, co může lámat charaktery nebo stvořit hrdiny. S požadavky na nastolení práva a spravedlnosti

rezovala literárně dramatická televizní tvorba v inscenacích Ivana Bunina, Grahama Greena, Jána Soloviče, Henrika Ibsena, Fjodora Dostojevského aj.; uvedena byla původní televizní trilogie Miloše Řeháka Dreyfusova aféra i inscenace P.F. Nilina Krutost v dramatinu Jaroslava Dietla, na podzim 1967 uložená do trezoru, neboť konflikt práva a spravedlnosti proti tezi „účel svěť prostředky“ byl v té době nežádoucí. – Oblíbené u diváků byly Černé hodinky se známými osobnostmi (např. s dramatikem Františkem Pavlíčkem, s Rudolfem Hrušínským).

26. 3. – Na shromáždění ke 150. výročí narození Karla Marxe v Berlíně tajemník ÚV Jednotné socialistické strany NDR prof. Kurt Hager kritizoval současný vývoj v Československu. Ministerstvo zahraničí ČSSR předalo velvyslanci NDR notu, v níž kritiku odmítlo. – Představitelé tvůrčích svazů se v následném Prohlášení ohradili proti vměšování do našeho vnitropolitického vývoje ze zahraničí, odmítli útoky na adresu progresivních sil.

27. 3. – ČST informovala o protestech ze závodů a organizací proti zahraničnímu vměšování do našeho vnitropolitického vývoje. – V Praze byl ustaven přípravný výbor politických vězňů K 231. – Literární noviny i další tisk se zabývaly politickými procesy 50. let a nezbytností rehabilitací. Zvědavá kamera uvedla rok trezorovaný pořad Výchova je když, úvahy o výchově mladé generace scenáristů Otty Bednářové a Miloše Hoznauera v režii Pavla Krause. Otta Bednářová připravovala dokument Svědectví pro výstrahu.

28. 3. – Tématem polemiky Věc veřejná Jiřího Kantůrka v režii Karla Pecha byl připravovaný Akční program KSČ, jemuž v televizi předcházela anketa mezi občany. – V Ostravě shromáždění Lidových milicí bránilo předlednový režim. – V Praze stovky mladých lidí obklopile po zasedání členy ÚV KSČ, následovala dvouhodinová diskuse.

29. 3. – V Moskvě na městské konferenci KSSS Leonid Brežněv kritizoval „nacionalistické a revizionistické živly, které chtějí oslabit ideovou jednotu“. – Na plenární schůzi svazu spisovatelů ohlásil Alexandr Kliment vznik Kruhu nezávislých spisovatelů.

30. 3. – ČST vysílala přenos volby Ludvíka Svobody prezidentem republiky. – Představitelé tvůrčích svazů spisovatelů, divadelníků, výtvarníků, skladatelů, architektů, FITESu protestovali dopisem ÚV KSČ, Národní frontě a Národnímu shromáždění proti narychlo, formálně organizované volbě prezidenta, hájili nezadatelné právo veřejnosti vyslovit se i k dalším kandidátům, požadovali, aby se demokratizační proces opíral o zákonné záruky, o novou ústavu. Urgovali urychlené svolání mimořádného sjezdu KSČ, od kterého očekávali oslabení pozic konzervativců.

29. – 30. 3. – Členové FITES se sešli na konferenci mezi dvěma sjezdy. V interní brožůře byly jako příloha ke zprávě uveřejněny dokumenty přijaté v posledních dvou letech. Dokládají spolu se zprávou o činnosti předsednictva kontinuitu pokrokové linie svazu, průběžné sledování a hodnocení tvorby a obranu děl postižených administrativními zásahy. V rozboru situace v ČST je rovněž akcentována konfrontace názorů v programu včetně nezbytnosti přijmout nový zákon o televizi – neboť zákon z roku 1964 nebyl nikdy „práv ani potřebám televize, ani skutečným potřebám společnosti; v dnešní době může být snad historickým dokumentem o úrovni myšlení zákonodárného orgánu v roce 1964, avšak současnosti – a natož budoucnosti neodpovídá...“ Primitivních technických podmínek, v nichž stále, již patnáct let, televize tvoří a vysílá, je věnován i závěr statě o televizi: „Ve vyspělých zemích se všude na světě televize stává postupně z významného reprodukčního média samostatnou tvůrčí složkou národní kultury. Umělci a publicisté, kteří v naší televizi pracují, mají dostatek sil, talentů i originálního myšlení, aby náš příspěvek v tomto zápase byl významný. Nemohou se však obejít bez nejzákladnějšího materiálu zabezpečení své tvorby a bez respektování dostatečného myšlenkového prostoru pro tvorbu. Obojí je jim již patnáct let vždycky čas od času slibováno a pak odpiráno. Dále otázka s řešením těchto otázek znamená převzít před budoucností odpovědnost za zaostávání nejmasovějšího prostředku šíření kultury, který moderní společnost má, za osudy tvůrců, kteří své osudy s televizí spojují.“

31. 3. – Ve Slovanském domě v Praze se konala ustavující schůze K 231. Vzhledem k častým programovým změnám nelze vždy přesně určit den vydání. V polovině února byl z trezoru uveden na obrazovku dokument Případ generála – scenárista Zdeněk Lavička a režisér Miloš Pavlinec pátrali po osudech

lounského rodáka Jaroslava Štrobacha, jehož život skončil smrtí ve vězení.

– Koncem března vysílala televize pohotově vytvořený dokument Smrt generála – titíž tvůrci pátrali po příčinách tragického skonu generála Vladimíra Janka, blízkého spolupracovníka generálmajora Jana Šejny, nejvyššího stranického funkcionáře v armádě, člena předsednictva Národního shromáždění, který 25. února uprchl přes Itálii do USA před trestním stíháním pro rozsáhlé rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. – Poslední březnový den rozhlas informoval o zmizení náměstka předsedy Nejvyššího soudu doktora J. Břešťanského, jehož tělo bylo o dva dny později nalezeno u obce Babice a konstatována smrt oběšením. Zdeněk Lavička a režisér Miloš Pavlinec zahájili bezprostředně pátrání a natočili dokument Poslední rozsudek, který nad sebou vynesl Dr. Břešťanský, který rozhodoval ve vykonstruovaných politických procesech.

3. 4. – V Reportéru vyšla stať Dušana Havlíčka Demokracie na obzoru; autor se zabýval audiovizuálním účinkem ČST, která výrazně odhalovala neschopnost konzervativních politiků jejich rozpaky, vyhubými odpověďmi na otázky. Doložil to konkrétními příklady např. vystoupeními v průběhu března kandidáta předsednictva ÚV KSČ Antonína Kapka, ministrů Bohumíra Lomského a Karla Mesteka.

4. 4. – ČST informovala o plenárním zasedání ÚV KSČ, které zvolilo nové předsednictvo a sekretariát; o čtyři dny později jmenoval prezident Ludvík Svoboda vládu premiéra Oldřicha Černíka. Předsedou ústředního výboru Národní fronty byl zvolen František Kriegl, Národní shromáždění zvolilo 18. dubna předsedou Josefa Smrkovského.

9. 4. – Mezi námi – Iniciátorem této diskuse (s podtitulkem Zajímaví lidé v hovoru i sporu), pravidelně vysílané každé úterý po Televizních novinách, byl redaktor Vladimír Tosek, který k jejímu prvnímu dílu napsal do Týdeníku Čs. televize: „...Pořád vlastně není nový, vysílá se dlouho a pravidelně ve vyspělých zemích Evropy a Ameriky. V Československu donedávna nemohl vzniknout. Pro naši publicistiku platily totiž následující zákazy:... ukazovat na nedostatky nebo chyby znamená sloužit třídnímu nepříteli... není přípustné otvírat palčivý problém nebo zavádět o něm diskusi, dokud k němu nezaújalo stanovisko vedení strany... polemika mezi různými názory je v televizi nepřipustná, protože by se mohli diváci dezorientovat...“ Hostiteli diskuse, vysílané přímým přenosem, byli Jiří Kantůrek, Ladislav Daneš, Jiří Ruml a Vladimír Tosek, mezi pozvanými osobnostmi např. prof. Ota Šik, doc. Jiří Hermach, spisovatel Arnošt Lustig). Pravidelnou týdenní periodicitu přefala teprve srpnová okupace.

10. 4. – Rudé právo uveřejnilo Akční program KSČ. V dokumentu je deklarována svoboda slova i umělecké tvorby, rehabilitace komunistů i nestraníků včetně toho, že v soudních aparátech nesmí zůstat nikdo, kdo by měl zájem nápravu křivd brzdit; VB nesmí řešit vnitropolitické otázky, ale trestnou činnost, stra-

Z Akčního programu

nické orgány nesmí přebírat úkoly státních a hospodářských organizací. Pluralitu politických stran, kterou v těchto měsících požadoval tisk, Akční program nepřipouštěl; při právu na odlišné názory však musí KSČ „dělat takovou politiku, aby si plně zasloužila vedoucí úlohu v naší společnosti“ jako podmínku dalšího rozvoje země. – V týdeníku Student vyšla přednáška Ivana Svitáka na FF UK 20.3. Hlavou proti zdi na téma totalitních diktatur. – Další den Literární listy uveřejnily obsáhlou stať Karla Kosíka Naše nynější krize, v níž charakterizoval předlednový systém jako konglomerát „pokrytectví a fanatismu, ideologie a víry, byrokratické šedi a masové hysterie...“ A 18. dubna se v článku Národní fronta nebo parlament? závěrem Petr Pithart tázal co by se stalo, kdyby KSČ svou vedoucí úlohu neobhájila a požadoval formulaci pravidel politických sil s vyrovnanými šancemi pro všechny, aby „přirozené přiznání se kteréhokoli politického subjektu – hráče na politickém hřišti – k mocenským ambicím nevyvolávalo v řadách diváků k stání pískot, obavy či dokonce znovu

– strach“. – Diskusi o Akčním programu KSČ byla spolu s anketou mezi občany věnována polemika Věc veřejná, jejímž moderátorem byl Jiří Kantůrek a režisérem Karel Pech. V televizních pořadech nelze zalistovat podobně jako v tištěných médiích, v nichž vycházelo mnoho progresivních názorů, které byly nad rámec Akčního programu KSČ. Proto o polemice pouze zmínka.

19. 4. – V podvečer nacházíme v televizním programu titulek Dvakrát odvážní z armádní redakce ČST. Prvním dokumentem I slunce je věčně připomněl režisér Tibor Podhorec neprávem zapomínaného hrdinu leteckých bojů nad Británií Josefa Koukala, jehož tvář stále nesla stopy zranění z války; pouze obětavá péče britských lékařů zažehnala jeho smrt. Druhý snímek, Zázračné poleší, v režii Jany Michajlové svědčil o nálezu skladu munice z druhé světové války, který likvidovala ženijní jednotka.

19. – 21. 4. – Televize nechyběla na krajských konferencích KSČ, kde delegáti požadovali urychlené svolání XIV. sjezdu strany a výměnu funkcionářů, kteří se podíleli na deformacích a nezákonnostech. V předsednictvu ÚV KSČ již výměna funkcionářů proběhla, z neznámějších konzervativců zůstal v tomto orgánu Vasil Biľak.

24. 4. – Titulek Hrdinství předznamenal dokument o československých legionářích. Dvacet let byli odsuzováni k zapomnění. Scenáristou Hrdinství byl Ivan Dvořák, režisérem Petr G. Kadlec, za kamerou Pavel Mošna, slovem pořad provázal Zdeněk Štěpánek.

26. 4. – Premiéru měl dokument Zvědavé kamery Kontrola scénaristů Vladimíra Branislava, Jaromíra Kincla v režii Milana Tomsy, za kamerou byl František Procházka. Tvůrci strávili týden v proslulé věznici v Mírově, která byla od padesátých let koncentrákem politických vězňů. Po otevření vrat věznice vystřídaly názory občanů Mírova záběry na mukly, do cel, na život ve vězení, rozhovory s vedoucími pracovníky tohoto „nápravně výchovného“ zařízení, s vězni. Dramatická byla bezprostředně zorganizovaná konfrontace bývalého politického vězně Oty Rambouska z očí do očí s jedním z dozorců, usvědčovaného z brutálního zacházení s vězňenými. Dokument Kontrola byl nesmlouvavým svědectvím o deformacích vězeňského systému i o nevyhovující právní úpravě, o tom že političtí vězni měli nejhorší podmínky spolu s vrahy a násilníky. Poradce reportéra Vladimíra Branislava, docent O. Novotný, hovořil o nezbytnosti vytvoření moderního vězeňského systému, aby dozorcí byli kvalitní lidé, aby ve jménu práva nepáchal člověk na člověka násilí.

V Moravských chemických závodech vznikl první Dělnický výbor na obranu svobody tisku. Založení výboru podnítilo vystoupení člena ÚV KSČ Aloise Indry na Krajské konferenci KSČ v Ostravě – obvinil novináře ze zneužívání svobody slova a z ocerňování budování socialismu. Výbory na obranu svobody názorů vznikly následně v sedmasedmdesáti závodech.

29. 4. – Byla založena Federace lokomotivních čet, která si nárokovala autonomii a nezávislost na Ústřední radě odborů. Následně byla Federace založena v 83 základních organizacích v českých zemích a ve 27 na Slovensku. – Členové FITES, především Jiří Lederer, byli s dělnickými iniciativami v kontaktu.

Televize byla obviňována z jednostrannosti, že dává prostor pouze pokrokovým názorům. Vyjímám ze vzpomínek Jiřího Svejkovského: „Druhého května měl štáb ČST poprvé natáčet hlavní projev Alexandra Dubčeka na plenárním zasedání ÚV KSČ ve Španělském sále Pražského hradu... Před zahájením diskuse jsme sice byli ze sálu slušně vykázáni, ale snažili jsme se v předšálí natáčet rozhovory s některými účastníky zasedání. Chtěli jsme dokázat, že v televizi nedáváme slovo jen Dubčekovcům, ale i jejich opozici. Konzervativní politici, mezi nimi např. Oldřich Švestka a Antonín Kapek, rozhovor na kameru odmítli. S natáčením však souhlasil Vasil Biľak.“

Po čtyřiceti letech nelze zachytit všechna vystoupení občanů, publicistů z televize a z jiných médií, zařazené do zpravodajských relací i mimo ně. Pouze z reakcí tisku lze vysledovat např. komentář známé rozhlasové komentátorky Věry Štovičkové k mezinárodnímu událostem z konce března nebo rozhovor Otky Bednářové s Pavlem Kohoutem. – Diváci vítali aktuální programové vstupy i změny, protahování vysílání dlouho do noci a sledovali televizi v míře dosud nevidané. Koncem roku 1967 měla ČST dva a půl milionu koncesionářů, v průběhu osmašedesátého jejich počet stoupl na téměř tři miliony. Vcelku vysílala do éteru oproti předešlému roku o 200 hodin více zpravodajství a o 270 hodin více publicistiky. Mezi prvními a druhými Televizními novinami, tj. mezi 19,00 a 22,00 hodinou, sledovalo televizi více než padesát procent diváků, o víkendu i přes sedmdesát procent. Rovněž náklady novin prudce rostly, nejpočetnější rozhlas měl sedm milionů posluchačů, v televizi zvyšovala vliv na diváky audiovizuální působnost.

Jarmila Cysařová
Prameny: Osobní archiv a předešlé studie autorky, Týdeník Čs. televize, dobové reakce na program ČST v tisku, vzpomínky redaktora Jiřího Svejkovského, Kalendárium v publikaci Proměny Pražského jara, sborník, v nakladatelství Doplněk vydal ÚSD AV ČR 1993, Jiří Hoppe: Pražské jaro v médiích, Doplněk – ÚSD AV ČR 2004, Rok šedesátý osmý v usneseních a dokumentech ÚV KSČ, Svoboda Praha 1969.

V roce osmiček je osmašedesátý první významný, kdy již vysílala naše televize. Redakce Synchronu i autorka přivítají případné doplnění pokusu o kalendárium, zaměřené ve stroze zaznamenaných dobových kontextech na ČST a FITES. Ve třetím čísle Synchronu budeme pokračovat květnem – červnem.

Z A T E M N Ě N Á DEMOKRACIE, NEONACISTÉ MOHOU MAŠÍROVAT!

Realita je tak zřetelná, že se několikrát za den při představě, že Plzeň začátkem března oficiálně maširovali neonacisté, musím štípnout do tváře, abych se ujistil, že tomu tak bylo! Samozřejmě vše patří k výsměchu, když jsme si 15. 3. připomněli temno, kdy bylo bývalé Československo obsazeno hitlerovskými okupanty. Tím bych dal všem ústavním, kasačním a dalším soudcům v ČR, kteří se na této nehorázné dehonestaci podíleli, takový malý návrh: aby všem Národním odporům a podobně slušivě zahaleným neonacistickým chlapcům a děvčatům oděným do černočerna povolili na příští pochod bubínky a píšťalky. Oni

si už nějakou novou Deutschland, Deutschland über alles najdou, aby jim šla hezky do kroku, jako před sedmdesáti lety. V uvedených letech minulého století vycházely posměšné karikatury Hitlera s maširováním jeho socialistických hord. Demokratický svět se jimi bavil, ale než se veřejnost nadechla, byly rudé prapory s hákovými kříži všude v Evropě. Smích vystřídalo skřípění zubů, transporty a bolest slz s miliony mrtvých. Karel Čapek varoval před NSDAP a nacismem, marně!

V současnosti se právního vysvětlení de iure dočkáte v mnohastránkovém ústavním rozkladu, proč mohou neonacisté maširovat městem Plzeň, napří-

ště i jinými městy. **Nezbývá než podtrhnout, že** demokracie v Česku dostává trhlínu, kterou právě sledujeme v přímém přenosu! Vše se odvíjí od možností demokratických zákonů zakotvených v naší Ústavě. Zní to neuvěřitelně, ale v samotném Německu a většině evropských států jsou pochody pravicových extrémistů NPD, DVU a mnohých dalších z 99 procent soudně zakázány. V Česku, naopak, je maširování soudně povoleno!

Zatím se mezi rozumnými lidmi i politiky na výročí Křišťálové noci, alespoň v Praze, našlo dostatek mužských, ženských i dětských těl, kteří svojí početnou hradbou dali najevo svůj nesouhlas zatemněné

demokracii. S kamerou na rameni jsem toho byl účastníkem a byl jsem i v Plzni. Řetěz teplých lidských rukou musí nahradit vágní Ústavu a obstopit neonacisty v zárodku. Plzeň byla a je západní s americkým Joem v Jeepu a ten nácky hnál prasečím krokem vždycky. To samé musíme učinit i my s neonacisty nyní, aby nebyly naplněny Čapkovy výroky dva-

krát. Následky mají mnozí z našich předků ještě vytetováni na předloktí.

Oliver Malina Morgenstern
dokumentarista, kameraman a režisér

P. S. Autor byl s kamerou na rameni v Plzni na oficiálně povolené demonstraci. Natočil vzácné zá-

běry, kdy neonacisté hajluji a při průchodu kolem Velké synagogy řvou protizákonně nehoráznosti „ŽIDI DO PLYNU.“ Přesto, že na to upozorňoval policii ČR, pochod nebyl rozpuštěn a pokračoval dál. Záběry odvysílala v hlavním zpravodajství TV Nova 4. 3., a Federace Židovských obcí podala trestní oznámení.!

Autorské právo (Zákon, komentáře, vzory a judikatura) Marie Šebelová

Pevná vazba, 167 mm x 225 mm, 208 černobílých stran, přiložen CD-ROM. Computer Press 2006. ISBN: 80-251-1090-7

První část knihy podává stručný přehled základních termínů a souvislostí, právních prostředků ochrany autorských práv. Následuje kapitola o užití autorského díla. Podrobně vysvětluje vše, co souvisí s licenční smlouvou, popisuje také možnosti odstoupení autora od smlouvy (například pro nečinnost nabyvatele nebo pro změnu přesvědčení autora).

Zvláštní pozornost mnohých z nás upoutají kapitoly o zaměstnaneckých dílech, kolektivních dílech a dílech vytvořených na objednávku, stejně jako druhá půle knihy,

věnovaná právům výkonných umělců, výrobců zvukověobrazových záznamů a rozhlasových a televizních vysílatelů.

Odborný výklad právních pojmů doplňují ukázky, praktické příklady a vzorové dokumenty. To vše, spolu se souvisejícími právními předpisy, naleznete rovněž na přiloženém CD.

Významnou předností knihy je naprostá přehlednost a srozumitelnost pro laika, což u právnícké literatury zdaleka není samozřejmostí. Dalším překvapením je cena 150 Kč za knihu i CD – na české poměry věru vstřícná vůči těžce zkušným autorům...

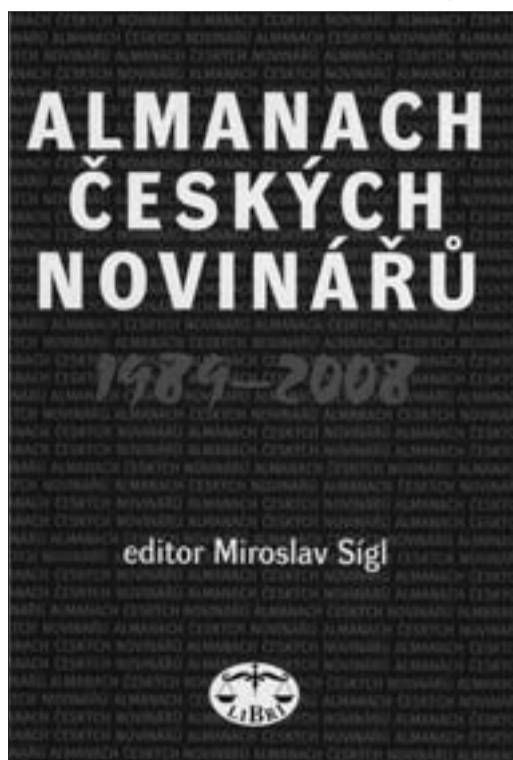
RNDr. Miroslav Sedláček, Syndikát novinářů ČR

Pohled na jednu novinářskou generaci

Není lepšího barometru stavu naší společnosti a politiky než je tuzemská žurnalistika. Její vývoj je plný předělů a změn, které úzce souvisí se změnami zdejších politických poměrů. Všechny historické okamžiky – v letech 1918, 1938, 1945, 1948, 1968, 1989 – bez výjimky spojují bojovná a odhodlaná vystoupení novinářů a jejich následné pronásledování a personální redakční obměny. Československá žurnalistika se tak pokaždé ocitala na začátku. Pod politickým tlakem museli odcházet zkušení, profesně i morálně vyspělí novináři a redaktoři. A především dvě vlny nucených personálních obměn po roce 1948 a 1968 zasáhly československou žurnalistiku velmi citelně.

Přesvědčit se o tom může každý, kdo zalistuje **Almanachem českých novinářů 1989 – 2008**, který ve spolupráci s Centrem mediálních studií při Fakultě sociálních věd UK a Ústavem pro soudobé dějiny letos vydalo nakladatelství Libri. Almanach nabízí vzpomínky šedesáti novinářů, publicistů a redaktorů, které spojuje jedno: svým povoláním chtěli sloužit společnosti, ale domácí politické poměry jejich činnost a životní osudy zásadně ovlivnily a změnily.

Patří mezi ně i editor Almanachu **Miroslav Sígl** (1926), jenž se celý svůj život zabýval novinářskou profesí a má za sebou různé politicky motivované vyhazovy. V květnu 1945 začínal v redakci Mladé fronty, ze které byl v roce 1951 pro politické důvody propuštěn a svůj třídní původ pak musel „osvědčit“ v dělnickém prostředí Rudého Letova. V roce 1957, v době krátkého politického oteplení, nastoupil do vznikající redakce Hospodářských novin, z níž v roce 1965 odešel do Televizních novin v Československé televizi. V srpnu 1968 se podílel na protiokupačním vysílání Svobodného rozhlasového vysíláče, za což byl normalizátory potrestán – označen za exponenta pravicového oportunismu a z televize vyhozen.

Po listopadu 1989 spoluzakládal Syndikát novinářů, později vedl jeho členský bulletin, navrhl ustavení Klubu novinářů Pražského jara 1968 a pomáhal mu při jeho zrodu, několik let řídil jeho členský zpravodaj. Už v penzijním věku byl deset let v čele časopisu Inovační podnikání, který vychází dosud. Psal a vedl obecní kroniku a dokumentaci obce včetně fotodokumentace, vydával pravidelné obecní ročenky. Je autorem několika knih.

Projekt „almanach“ mu na srdci ležel delší dobu – po listopadu 1989 se začala mediální scéna mohutně měnit, odcházeli a přicházeli noví lidé, vznikaly nové a nové tituly. Miroslav Sígl vše pečlivě sledoval a zaznamenával. Vznikl tak unikátní sborník,

jaký naše žurnalistika dlouho postrádala, a který může být svým encyklopedickým zpracováním dobrou pomůckou studentům – poskytuje svědectví, vzpomínky a zkušenosti jejich starších kolegů.

Jak v předmluvě píše Barbara Köpplová a Jan Jiráček: „Na jedné straně tyto novináře formoval čapkovský, bassovský, poláčkovský (a jiný) étos meziválečné novinařiny, sociálně citlivé, kritické, politicky vyhraněné, ale ve své podstatě humanistické, literární, estetizující, muzické. To byla zkušenost, s níž se rozhodovali o své profesní dráze. Není proto divu, že ve vzpomínkách shromážděných najdeme osobnosti, které jako předznamenání své životní pouti sebou nesou vztah k událostem roku 1948 a průběžně se s ním vyrovnávají jako s klíčovou, v nejlepším slova smyslu existenciální zkušeností. Vždyť šlo o události, které zásadním způsobem a na dlouhou dobu ovlivnily – mimo jiné – výkon novinářského povolání, nově definovaly sociální a politickou roli žurnalistiky a zcela zásadním způsobem problematizovaly tradiční pojetí odpovědnosti novináře vůči společnosti i sobě samému.“

Editor doplňuje osobní vzpomínky kapitolami o perzekuci novinářů – připomíná pamflet „Slovo do vlastních řad“ z května 1969 a „černou listinu“ neboli „Směrnici o vedení jednotné centrální evidence představitelů, exponentů a nositelů pravicového oportunismu, organizátorů protistranických, protisocialistických a protisovětských kampaní a akcí“, kterou 8. ledna 1971 schválilo předsednictvo ÚV KSČ a v níž bylo uvedeno na pět stovek novinářů. Nevychýbá se ani tématu spolupráce novinářů se Státní bezpečností. Almanach přináší i jedinečné a užitečné přehledy: „Novinářů pronásledovaných za své politické postoje v letech 1948 – 1989“, „Čeští novináři v zahraničí a exilu“, „Novinářů senioři žijící po listopadu 1989“, „Čeští no-

vináři zemřeli po listopadu 1989“, „Memoáry a knihy novinářů, o novinářích a médiích, které vyšly po listopadu 1989“, „Nositelé novinářských ocenění – Cena Ferdinanda Peroutky, Cena Karla Havlíčka Borovského, Novinářská cena Křepelek, Mimořádná cena Nadace ČLF, Czech Press Photo“.

Almanach českých novinářů 1989 – 2008 je ojedinelou novinářskou prací – v takovémto pojetí od roku 1945 nevyšla žádná podobná. Stejně tak přehledy a seznamy vycházejí takto poprvé (odmyslíme-li publikaci Byli jsme při tom, kterou v roce 1993 vydal Klub novinářů Pražského jara '68). Proto smutným

příběhem vzniku této knihy je spolupráce či spíše nespolečné spolupráce některých organizací. Jak Miroslav Sígl píše v úvodu, Syndikát novinářů přispěl pouhými 5 tisíci korunami, protože dle citace z dopisu „možnosti Syndikátu novinářů jsou holt bohužel omezené“, navíc syndikát odmítl, aby editor nahlédl do členské evidence, protože mu to, opět dle citace, „neumožňuje zákon na ochranu osobních údajů“. Také žádost o grant Nadace ČLF nebyla úspěšná.

„Říká se, že v demokratických poměrech je rolí novináře být očitém svědkem tam, kde jeho čtenáři nemohou být osobně přítomni. To ale fakticky platí v kaž-

dých poměrech, vždy je novinář – mimo jiné – očitém svědkem doby. Rozdíl je jen v tom, že některé poměry mu dovolují se o své svědectví podělit s veřejností více a jiné méně nebo vůbec ne. V tomto smyslu jsou svědectví v Almanachu výpovědi o jedné silné, živé a úctyhodné novinářské generaci, již spojuje vykořenění, ale i unikátní a neopakovatelný postižením celé jedné epochy“, uzavírá předmluva.

A Miroslavu Síglvi patří dík a obdiv za to, s jakou energií se ve svém pozhnaném věku věnuje autor-ské, publicistické a editorské činnosti.

Daniel Růžička

(Recenzi knihy Jana Svobody – Skladba a řád – o českém teoretikovi filmu a televize Janu Kučerovi najdete v této rubrice v příštím čísle.)

Věra Barešová

80 let v typicky českém znění

Věra Barešová může být pro mnohé zcela neznámé jméno. Pro pamětníky a ty zasvěcené je to však jméno významné, které je synonymem pro úspěšné období českého dabingu.

Její otec Alexandr Těrechov, důstojník Děnikinovy armády, se s novou vlnou ruské emigrace, prchající před bolševickou zvůli, v roce 1919 dostal do Prahy, kde našel nový domov. Brzy vystudoval fakultu architektury na ČVUT a posléze se stal stavitelem. V Praze se Alexandr také seznámil se svou budoucí ženou – Lydií Kundrtovou, která byla v době jejich seznámení sekretářkou spisovatele J.S. Machara. 9. března 1928 se pak z manželství narodila dcera Věra, která zůstala jedináčkem. Od svých 4 let navštěvovala „Maternel“ – francouzskou školkou v Dejvicích. V 6 letech pokračovala ve francouzské škole a od 11 let na francouzském gymnáziu ve stejném školním areálu.

Když Věra Těrechovová dokončila gymnasium, začala studovat na Karlově univerzitě dějiny umění. V tu dobu již ale překládala pro Československý film a také začala úspěšně pracovat na tvorbě titulků. Ve chvíli, kdy jí nabídli trvalou práci v nově vznikajícím dabingovém studiu, ukončila studium a začala zde pracovat – spolu s Irenou Skružnou – jako první režisérka.

V té době se seznámila s Jiřím Barešem, studentem Chemickotechnologické fakulty, který vyrostl ve skromné rodině truhláře v Železném Brodě. Po základní škole se šel učit do Zlína k Baťovi, kde si pak udělal i maturitu a byl vyslán na vysokou školu. Kdyby nebylo Bati nemohl si studium dovolit.

V 1954 se manželům narodil syn Saša. V tu dobu již pracoval manžel na fakultě jako odborný asistent. V roce 1959 odešel z fakulty na Akademii věd, kde se věnoval výzkumu až do své smrti.

Optimistická 60. léta, do kterých byly v Československu vkládány velké naděje, byla zlatou érou umění, zejména filmu. V té době také Věra Barešová prožívala největší profesní úspěchy. Proslavila se zejména vynikající režii slavných francouzských komedií, z nichž nejoblíbenější je legendární četnická série.

Pro dabování hlavní role nejprve vyzkoušela herce Bohumila Bezoušku. S výsledkem ale nebyla spokojena a tak přemýšlela, kdo by se mohl pro namluvení extrovertního četníka nejlépe hodit – a v časové tísní jí napadl Fran-

tišek Filipovský. To byla ale trefa do černého. Na dabování četníka s Františkem Filipovským se chodili dívat i kolegové Věry Barešové z jiných studií – tak se „četnický“ dabing proslavil už při svém zrodu. O kvalitě této práce svědčí i to, že když jednu kopii českého dabingu poslali do Francie samotnému Luisovi de Funés, ten uznale prohlásil, že má pocit, že se naučil česky a dabing namluvil sám.

Práce Věry Barešové však nebyla jen četnická série. Byla jazykové nadaná, uměla francouzsky, rusky i německy a proto jí byly svěřovány režie dabingů zejména těchto proveniencí. Za své relativně krátké kariéry režisérky vytvořila nepočítaně dabingů, na nichž je patrné, že svou práci měla ráda a nikdy netvořila jen proto, že to byla její obživa. Mnoho let pracovala se špičkovými českými dabéry (kterými byli vesměs ti nejlepší herci) a v různých studiích.

Úspěšná kariéra režisérky Věry Barešové byla ovšem v roce 1972 z politických důvodů náhle ukončena. Od té doby pracovala už jen náhodně jako překladatelka a pro dabing vytvářela dialogy. Dodnes žije spokojeně ve své vile, kterou postavil její otec na pražské Babě.

Její práce, ačkoliv byla vlastně brzy nesmyslně přerušena, patří bezesporu do zlatého fondu českého dabingu.

Pavel Dragoun

Souvislosti života

K životnímu jubileu ředitele Národního filmového ústavu Vladimíra Opěly

V letošním roce oslavuje Národní filmový archiv 65 let své existence. Shodou okolností si v témže roce připomínáme životní jubileum ředitele této instituce Vladimíra Opěly (17. 3. 1938), jehož téměř celý profesní život je svázán s filmovým archivem. Během jeho působení a po roce 1989 pod jeho vedením

se jeden z velkých světových archivů proměnil v moderní odbornou instituci, která promyšleně spravuje národní filmové dědictví.

Do filmového archivu (tehdy součástí Československého filmového ústavu) nastoupil v roce 1965 po studiích na Universitě Jana

Evangelisty Purkyně v Brně (specializace organická chemie a pedagog – chemie, fyzika), dvouleté vojenské službě a krátkém pedagogickém působení ve Strakonících na Střední všeobecně vzdělávací škole. Pro práci ve Filmovém archivu si ho vybral tehdejší ředitel dr. Stanislav Zvoníček, který

znal jeho činnost v hnutí filmových klubů. Ze školského úvazku byl uvolněn po intervenci ústředního ředitele Čs. filmu Aloise Poledňáka.

Po vstupu do Filmového archivu vytvořil technické oddělení. Jeho prvním úkolem bylo rozřídění a oddělené uložení filmových materiálů bezpečných od materiálů na prudce hořlavém podkladu. Na tyto práce pak navázal Vladimír Opěla rozsáhlou generální inventarizací sbírek, jejímž cílem bylo komplexní posouzení uložených filmových materiálů, jejich oprava a zabezpečení, odstranění dosavadní roztržitého a neúplnosti informací. Podle jeho návrhu a s jeho účastí byl vytvořen informační aparát (identifikační listy, expediční karty, ložácké plány, záznam o stavu filmového materiálu, úpravy přírůstkových knih, způsob zpracování katalogů, výměnné plachty se zahraničními archivy) a byly vypracovány závazné pracovní postupy pro jednotlivé operace, hodnocení a vědecké zpracování filmů.

V sedmdesátých letech byl ve spolupráci s Filmovými laboratořemi zahájen výzkum plísní a odplísňování filmových materiálů.

Pod vedením Vladimíra Opěla a s jeho velkým osobním nasazením byl v letech 1977–1979 postaven svépomocí depozitář Hradištko, v dalších letech stavebně upraven starý depozitář a přestavěn depozitář Třebsín s klimatizací pro vzácné nitrátové materiály.

Po roce 1968 byl zbaven funkce zástupce vedoucího archivu a byl mu znemožněn styk se zahraničními archivy. Situace se změnila až koncem sedmdesátých let, kdy byl pověřen Mezinárodní federací filmových archivů (FIAF) organizací jejího 34. kongresu v Karlových Varech, 1979–1980 mohl pracovat ve FIAF Preservation Commission a od roku 1987 v Cataloging Commission FIAF.

V listopadu 1989 byl zvolen vedoucím archivu a jmenován kurátorem. 1. 1. 1992 byl pověřen řízením Čs. filmového ústavu. Na jeho návrh transformoval PhDr. Jindřich Kabát, ministr kultury České republiky, tuto organizaci na Národní filmový archiv. Tato transformace umožnila zvládnout nesmírně obtížnou situaci, způsobenou zrušením Čs. filmu a řadou vědeckých ústavů, podniků a institucí, kdy byly ohroženy statisíce krabic filmových materiálů. Na druhé straně tato transformace umožnila nové projekty, které Vladimír Opěla inicioval: vydání vědeckého katalogu Český hraný film I–V 1898–1980, pravidelné vydávání Filmových ročenek, zřízení pracoviště pro restaurování plakátů, digitalizaci nefilmových materiálů, natáčení Letopisů, orální historie, vybudování sbírky amatérských filmařů, účast na mezinárodních projektech COLLATE, MIDAS, EFG (European Film Gateway) ad.

V roce 2004 navrhl české komisi pro UNESCO a FIAF, aby 27. říjen, den, kdy bylo přijato Generální konferencí UNESCO v Bělehradě Doporučení k ochraně pohyblivých obrazů, byl slaven jako Světový den audiovizuálního dědictví. World Day for Audiovisual Heritage byl schválen 33. Generální konferencí a poprvé oficiálně oslavován na všech kontinentech 27. října 2007. Vladimír Opěla je mezinárodně uznávaným odborníkem v oblasti filmového archivnictví. Proto je od začátku 90. let minulého století volen do komisí a řídicích výborů organizací, které se tímto oborem zabývají ve světovém měřítku (FIAF, ACE – Association des Cinémathèques Européennes, UNESCO). V současnosti je vicepresidentem FIAF, členem řídicího výboru ACE a České komise UNESCO. Je rovněž členem Vědecké archivní rady Ministerstva vnitra ČR.

Blažena Urgošíková

	Filmový archiv jako součást jiné instituce 1943 – 30. 6. 1992 (50 let)	Nezávislý Národní filmový archiv 1. 7. 1992 – 30. 6. 2007 (15let)
Kopie celovečerních filmů (35 mm)	21 161	8 437
Kopie krátkých filmů (35 mm)	15 459	18 091
Negativy krátkých filmů (35 mm)	9 420	8 526
Amatérské filmy (8 mm, 16 mm, 9,5 mm)	5	750
Zvukové nahrávky (orální historie)	0	2 828
Audiovizuální materiály (video)	0	ca 9 000
Kostýmy a scéna	0	2 925
Fotografie, fotografie z filmu	430 820	62 818
Digitalizované fotografie	0	49 059
Restaurování nestandardních negativů fotografií a diapositivů (mezi nim 6 120 na skle)	0	16 434
Plakáty	ca 8 000	24 185 + 6 125 duplikátů
Restaurované plakáty	0	3 435
Digitalizované plakáty	0	1 948
Počet zpracovaných fondů institucí	0	21
Počet zpracovaných fondů osobností	0	39
Knihy a periodické tituly	83 860	16 230
Scénáře	7 169	2 214
Separáty	0	8 696
Čištění knih	0	ca 5 000
Mikrofilmy	0	831
CD	0	141
Digitální knihovna (Kramerius)	0	200 000 stran 30 film. časopisů
2 980 688 metrů filmového materiálu bylo překopírováno z nitrátových materiálů na bezpečnou bázi, mezi 1. 1. 1966 a 30. 6. 2006 to bylo téměř 24 milionů metrů.		

Festival českých filmů FINÁLE v průběhu letošního ročníku nabídne produkci nových českých celovečerních filmů vyrobených v období od dubna 2007 do dubna 2008. Vybrané filmy zařazené do oficiální soutěže festivalu budou bojovat o přízeň mezinárodní poroty, která udělí nejlepšímu filmu cenu „Zlatý Ledňáček pro nejlepší celovečerní film“. Stejně tak bude na závěrečném ceremoniálu festivalu udělen „Zlatý ledňáček pro nejlepší dokument“.

Mimo hlavní ceny bude udělena i Divácká cena nejlepšímu filmu festivalu, Cena pro nejlepší herecký výkon a Cena za přínos českému filmu v zahraničí.

Doprovodný filmový program nabídne české filmy v tématických sekcích, jejichž projekce proběhnou za účasti tvůrců. Rádi bychom zmínili sekci „Pocta“, která je tentokrát věnována významným osobnostem české kinematografie – Jiřímu Krejčíkovi a Evaldu Schormovi. Evalda Schorma si mimo filmových projekcí připomeneme i vydáním vzpomínkové publikace edice FINÁLE.

Ani letos nebudou chybět sekce „Báječní lidé s klikou“, která připomíná jubilanty české a slovenské kinematografie, „Nejbouřlivější desetiletí české kinematografie – rok 1968“, sekce „Dějiny na 8“ věnovaná filmovému zpracování zásadních „osmičkových let“ v české historii, projekce prací studentů filmových škol, talkshow a další. Součástí festivalu jsou i besedy – tentokrát věnované Evaldu Schormovi, roku 1968 a ojedinělé rekonstrukci televizní inscenace Spor z roku 1966. Aktéry těchto besed budou sami tvůrci ve spojení s jednotlivými tématy besed.

Ani v letošním roce Finále neopomene Panel připravovaných filmových projektů, řadu koncertů a výstav. Z akcí pod širým nebem festival nabídne projekce českých fantasy filmů.

Tajnosti
Alice Nellis

Crash Road
Kryštof Hanzlík

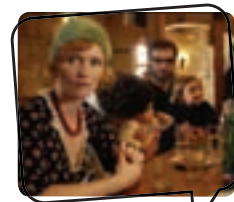
Karamazovi
Petr Zelenka

Gympl
Tomáš Vorel

Edith Piaf
Olivier Dahan

Medvídek
Jan Hřebejk

NOVÉ ČESKÉ FILMY

soutěžní

Bobule	r. Tomáš Bařina
Crash Road	r. Kryštof Hanzlík
Edith Piaf	r. Olivier Dahan
Gympl	r. Tomáš Vorel
Chyťte doktora	r. Martin Dolenský
Karamazovi	r. Petr Zelenka
Medvídek	r. Jan Hřebejk
Movie	r. Ivo Trajkov
Nejkrásnější hádanka	r. Zdeněk Troška
O život	r. Milan Šteindler
Poslední vlak	r. Vilsmaier, Vávrová
Tajnosti	r. Alice Nellis
Václav	r. Jiří Vějdělek

mimo soutěž

Na vlastní nebezpečí	r. Filip Renč
O rodičích a dětech	r. Vladimír Michálek
Poslední plavky	r. Michal Kraňák
ROMing	r. Jiří Vějdělek
Svatba na bitevním poli	r. Dušan Klein
Taková normální rodinka	r. Patrik Hartl
Venkovský učitel	r. Bohdan Sláma

ČESKÉ FANTASY FILMY

ADÉLA JEŠTĚ NEVEČEŘELA; COŽ TAKHLE DÁT SI ŠPENÁT; JAK UTOPIŠ DOKTORA MRÁČKA ANEB KONEC VODNÍKŮ V ČECHÁCH; KDO CHCE ZABÍT JESSII?; PANE, VY JSTE VDOVA!; TAJEMSTVÍ HRADU V KARPATECH; ZABIL JSEM EINSTEINA, PÁNOVÉ; ZÍTRA VSTANU A OPAŘÍM SE ČAJEM

BESEDY

BESEDA A KŘEST KNIHY „MLČENLIVÝ HOST EVALD SCHORM“	m. Jan Lukeš
BESEDA ROK 1968	m. Jan Lukeš
BESEDA SPOR	m. Jan Lukeš

SOUTĚŽ DOKUMENTŮ

Au!	r. Alena Činčerová
Co je to	r. Jaroslav Kratochvíl
Dobrodružství Anny Barbory – Mezihra	r. Vít Janeček
Dobře placená procházka	r. Olga Špátová
Domov	r. Margareta Hruza
Durban Poison	r. Keith Jones
Generál	r. Jaroslav Kratochvíl
Hiltonleaving	r. Petr Hátle
Hormonální akvárium	r. Tereza Tara
Irenka	r. Lukáš Kokeš
Jan Saudek	r. Adolf Zíka
Kamarádky na smrt	r. Ladislav Kaboš
Kdo chce zabít Ashley?	r. Bohdan Bláhovec
Kdy prestanem bláznit?	r. Břetislav Rychlík
Krásná Praha olympijská	r. Andrea Culková
Medela	r. Olga Sommerová
Miloš Zeman – nekrolog	r. Robert Sedláček
politika a oslava Vysočiny	r. Miloslav Novák
Mír s tuleni	r. Petr Hátle
Návštěvníci pevnosti	r. Rozálie Kohoutová
O topanki	r. Pavel Koutecký, Miroslav Janek
Občan Havel	r. Radim Procházka
Papírový atentát	r. Viera Čákanyová
Piraňa	r. Věra Chytilová
Potížistky	r. Ondřej Provazník, Martin Dušek
Poustevna, das ist Paradies	r. Pavel Koutecký, Jaroslav Hovorka
Psáno pro Pražské Jaro	r. Filip Remunda
Pulec, králík a Duch svatý	r. Alena Činčerová
Sedláci	r. Jan Šíkl
Sejdeme se v Denveru	r. Pavel Štingl
Suchá Hora, dědina na konci trati	r. Tereza Tara
V čem je háček	r. Lukáš Kokeš
Zóna bezpečí	r. Lucie Králová
Ztracená dovolená	r. Martin Řezníček
Život v peři	

Biograf pro cestující:

21. – 27. 4., denně vždy 13:00 – 17:00 - čekárna železniční stanice Plzeň hl. n.

Anděl Café & Music Bar – začátky 21:00

22. 4. - Sestry Steinovy; 23. 4. - David Kraus a jeho hudební skupina; 24. 4. - Pandurango s Michalem Dvořákem a Davidem Síssem;
25. 4. - Sound of music, sound of movies...DJ Mára, 26. 4. - Noc s Andělem – s Prosti Dumí (after party DJ LPD)

Zach's Pub

22.4. v 20:30 - Afrodiziak (USA/UK/CZ); 23.4. v 22:00 - Ivan Audes piano; 24.4. v 20:30 - Kukulín + afterparty DJ Chocolate;
25.4. v 22:00 - DJ Diome, DJ Sirkir + Martin Tauber (drums); 26.4. v 22:00 - Ivan Audes trio

Jan Saudek
Adolf Zika

O topanki
Rozálie Kohoutová

Evald Schorm

Občan Havel
Pavel Koutecký,
Miroslav Janek

**Břetislav Pojar
dětem**
Břetislav Pojar

Kinoautomat
R. Činčera, J. Roháč,
V. Svitáček, P. Juráček

BÁJEČNÍ LIDÉ S KLIKOU

BŘETISLAV POJAR DĚTEM

ČEST A SLÁVA

JA MILUJEM, TY MILUJEŠ

JUBILANT VÁCLAV TÁBORSKÝ

LEPŠÍ JE BÝT BOHATÝ A ZDRAVÍ NEŽ CHUDÝ A NEMOCNÝ

MARATÓN

SEDM ZABITÝCH

SLÁVNOST V BOTANICKEJ ZÁHRADĚ

TĚŽKÁ BARBORA

ŽIVOT A NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

VOJÁKA IVANA ČONKINA

r. Břetislav Pojar
r. Hynek Bočan
r. Dušan Hanák
r. Václav Táborský
r. Juraj Jakubisko
r. Ivo Novák
r. Pavel Kohout
r. Elo Havetta
divadelní r. Jiří Nesvadba
r. Jiří Menzel

POČTA...

...EVALDU SCHORMOVI

FARÁŘŮV KONEC

PROČ

PSI A LIDÉ

VLASTNĚ SE NIC NESTALO

ŽALM

ŽÍT SVŮJ ŽIVOT

Křest vzpomínkové knihy
Mlčenlivý host Evald Schorm
(edice FINÁLE, autor: Jan Lukeš)
pátek 25. 4. v 17:30,

Měšťanská beseda – malý sál.

...JIŘÍMU KREJČÍKOVI

PENSION PRO SVOBODNÉ PÁNY

PRODAVAČ HUMORU

PŮLNOČNÍ MŠE

r. Evald Schorm
r. Evald Schorm
r. Evald Schorm
r. Evald Schorm
r. Evald Schorm
r. Evald Schorm

r. Jiří Krejčík
r. Jiří Krejčík
r. Jiří Krejčík

ŠKOLA – ZÁKLAD FILMOVÉHO ŽIVOTA

FAMU Praha; FAMU Fest Praha; SVOŠF a FAMO Písek; VOŠF Zlín; VŠMU Bratislava;
UUD ZČU Plzeň; iShorts

NEJBOUŘLIVĚJŠÍ DESETILETÍ

ČESKÉ KINEMATOGRAFIE – ROK 1968

JARNÍ VODY

NEBEŠTÍ JEZDCI

NEJKRÁSNEJŠÍ VĚK

OHLÉDNUTÍ

SPALOVAČ MRTVOL

VÁNOCE S ALŽBĚTOU

VŠICHNI DOBRŮ RODÁCI

ŽERT

r. Václav Krška
r. Jindřich Polák
r. Jaroslav Papoušek
r. Antonín Máša
r. Juraj Herz
r. Karel Kachyňa
r. Vojtěch Jasný
r. Jaromil Jireš

DĚJINY NA 8

ČFT 10/68 STRAHOVSKÉ UDÁLOSTI

ČFT 35/68 - AUTENTICKÉ UDÁLOSTI 21.- 28. SRPNA

DĚJINY NA 8

PRAHA - NEKLIDNÉ SRDCE EVROPY

SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

V SRDCI EVROPY

ZMATEK

r. Jan Němec
r. různí
r. Václav Táborský
r. Věra Chytilová
r. Karel Vachek
r. Drahoslav Holub
r. Evald Schorm

PRODEJ VSTUPENEK A AKREDITACÍ: od 7. 4. - rezervace přes internet, od 14. 4. - festivalové pokladny

prodejní místa:

7. 4. - 13. 4. - Informační centrum města Plzně

14. 4. - 21. 4. - Informační centrum města Plzně; Měšťanská beseda - recepce budovy

21. 4. - 27. 4. - Informační centrum města Plzně; Měšťanská beseda - recepce budovy; Měšťanská beseda - vstupní prostory; Studijní a vědecká knihovna Plzeňského kraje; Cinema City Plzeň (Plzeň Plaza)

DIVÁCKÁ CENA PLZEŇSKÉHO PRAZDROJE ZA NEJLEPŠÍ FILM

Hlasujte pro svůj oblíbený film a vyhrajte 1000 piv!

I v letošním roce máte možnost hlasovat pro svůj nejoblíbenější český film v soutěži, a to jako členové největší z festivalových porot! Hlasovací kupóny a návody najdete na zadní straně vstupenky nebo na www.filmfestfinale.cz. Platné hlasovací lístky budou automaticky zařazeny do slosování o 1000 piv, které věnoval Plzeňský Prazdroj!

CENA ZA NEJLEPŠÍ HERECKÝ VÝKON

Festival FINÁLE nominoval herce a herečky na Cenu za nejlepší herecký výkon. Tuto cenu udělují festivaloví diváci svým hlasováním. Hlasujte do 23. dubna na www.filmfestfinale.cz. Cena za nejlepší herecký výkon bude udělena na závěrečném ceremoniálu v sobotu 26. dubna

od 19:00 hod. v přímém přenosu na ČT2.

Plzeň - Desítky filmů i jejich tvůrců a tisícovky diváků sejdou v týdnu do 21. dubna v Plzni. Postarat se o to, aby se filmy měly, kde promítat, hosté se cítili příjemně a do promítacích sálů přišli diváci, to byl úkol pro tým vedený Pavlou Kormošovou, výkonnou ředitelkou filmového festivalu Finále 2008.

Finále letos vstupuje už do třetí desítky. Poběží v zajetých kolejkách nebo jej čekají změny?

Je to ročník změn. Tou největší je přesun festivalového centra. S loňskou jubilejní dvacítkou jsme uzavřeli spolupráci s kinem Elektra, v němž se Finále konalo od svého prvního ročníku v roce 1968. Majitel objekt částečně zrekonstruoval a stavebně technické úpravy, které v Elektře proběhly, potřebám našeho festivalu už bohužel nevyhovují. Novým festivalovým centrem bude Měšťanská beseda. Doufám, že honosné prostory vytvoří adekvátní prostředí skvostům české kinematografie, které budeme promítat.

Srdce festivalu v Měšťanské besedě asi nebude přechodným řešením...

Věříme, že ne. Měšťanská beseda je nově rekonstruována, takže v dohledné době v ní žádné stavební úpravy probíhat nebudou. Měšťanská beseda nám poskytne nejen zázemí pro produkci a hosty, ale odehraje se v ní i dvě třetiny programu. Na přípravě festivalu se podílím už osmý rok a vždy bylo snem všech produkčních štábů dostat Finále pod jednu střechu a vytvořit jakýsi žijící a pulsující celek, což by se letos do jisté míry mohlo podařit.

Měšťanská beseda patří městu Plzni, to určitě vypovídá i o jeho kladném postoji k tomuto festivalu...

Město Plzeň považuje Finále za jednu ze stěžejních kulturních akcí, které se během roku v metropoli konají, a vychází nám maximálně vstříc. Ano, Plzeň umožnila, aby se festival přestěhoval do reprezentativního městského prostoru, ale doufám, že mi jí to oplatíme tím, že ji budeme v rámci české kinematografie náležitě propagovat.

Co vše Měšťanská beseda festivalu, jeho hostům i filmovým fanouškům nabídne?

V budově je jeden kinosál, který funguje po celý rok. Další projekční sál vybudujeme v Divadélku JoNáš, kde se v minulých letech už konaly projekce dokumentů. Letos poprvé přidáme i další promítací místo v malém sále Měšťanské besedy, kde bude možné uvádět digitální formáty. Tento sál bude sloužit i pro besedy a semináře. V Měšťanské besedě tedy bude více než tři sta míst pro filmové diváky. Navíc beseda nabízí i rozsáhlou kavárnu, takže návštěvníci festivalu nepřijdou ani o prostor, kde mohou potkávat filmové tvůrce.

V Měšťanské besedě se, jak bylo řečeno, odehraje dvě třetiny festivalových projekcí, kde bude promítnut zbytek?

Domluvili jsme se na spolupráci se společností Cinema City Czech s.r.o., která provozuje multiplex Cinema City Plzeň v obchodním a zábavním centru Plzeň Plaza. Jsou zde nové sály, kde je možné promítat snímky natočené na klasický pětaticítkový filmový materiál. V Plaze budeme promítat soutěžní celovečerní filmy. Producentům díky tomu můžeme nabídnout vynikající technické podmínky pro prezentaci jejich filmů. Prostory multiplexu Cinema City Plzeň disponují několika sály, takže jsme se program snažili sestavit tak, abychom maximálně uspokojili návštěvníky. Více projekčních sálů nám umožňuje promítnout filmy několikrát v různých časech, takže doufáme, že si diváci vyberou. Počítáme i s tím, že budeme přidávat (podle zájmu diváků) projekce během festivalového týdne tak, jak jsou na to lidé zvyklí z minulých ročníků Finále.

Jak vypadá programové schéma?

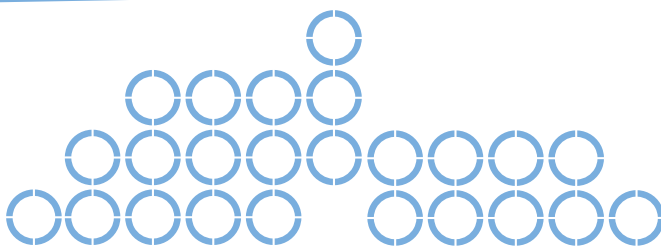
Nemění se. Kromě soutěže hraných a dokumentárních filmů budou probíhat známé sekce jako je Nejboůlivější desetiletí české kinematografie, letos došlo na rok 1968. Budou také Báječní lidé s klikou, věnované letošním jubilantům. Sekce Pocta pak bude věnována režisérům Jiřímu Krejčíkovi a Evaldu Schormovi. Výjimečně jsme přidali sekci Dějiny na osmou. Ta bude mapovat významné dějinné události naší republiky, které se odehrály v letech, jejichž letopočet končil právě osmičkou. V sekci Škola, základ filmového života se představí studenti filmových škol. Přípraveny jsou i besedy a talkshow a také dopolední dětské projekce. Budeme promítat i na náměstí republiky, tentokrát je připravena kolekce českých fantasy filmů jako je Tajemství hradu v Karpatech nebo Zítra vstanu a opáším se čajem.

Kdo se podílí na přípravě finálového programu?

Největší podíl na sestavení archivního programu a především na geniálním propojení všech jeho částí měl Jan Lukeš, historik Národního filmového archivu. Dokázal upozornit a vyhledat velmi zajímavé dokumentární materiály z inkriminovaných let, končících na osmičku. Pomáhala nám také filmová publicistka Marta Šimová, na programu spolupracovali i Jan Kastner, náš dlouholetý spolupracovník a Zdeněk Suchý, moderátor a režisér, který pro nás každý rok připravuje část festivalu, jež bývá propojena s hudbou.

Jaké budou ceny vstupenek a kdy je možné je začít kupovat?

Zachováme ceny vstupenek z minulých let, to znamená šedesát a osmdesát korun. Od 7. dubna bude možné si objednat vstupenky po internetu, od 14. dubna pak začne jejich fyzický prodej v Informačním centru města Plzně, Měšťanské besedě a pokladna bude během festivalu i v multiplexu Cinema City Plzeň.

JUBILANT OTAKAR SKALSKI

Za jubilantem přišli mj. Pavel Mošna, Jana Janochová, Pavel Brezina, Zdeněk Kopáč a přítel, jemuž se sem vešla jen ruka s pohárem.

Pětaosmdesátka je požehnaný věk, zejména tehdy, když se jej jubilant dožívá v plné svěžesti, v dobrém rozmaru – a v dobré společnosti. Mezi takové šťastlivce patří i Ota Skalski, dnes doyen českých „zpravodajců“ (* 12. 3. 1923). Křestním jménem je sice Otakar, ale celá léta byl vždy jen Otou, ale ještě častěji „Otíkem“. Třeba to bylo dáno drobnou postavou, třeba rtuťovitou svěžestí, třeba věčným mládím, kterým působil – a dosud působí. Nikdy neopustil své trampské kořeny, nikdy na ně nezapomněl. Také nikdy nezapomněl na své aktivity tanečníka a choreografa. Dodnes je plný svěžesti a vzpomínek.

Ze svých vzpomínek vyprávěl i hostům při oslavě svého jubilea. Vzpomínal na své začátky: jak po dokončení školy nastoupil jako praktikant do reklamního oddělení americké společnosti United Artist, kde poprvé učil vni celuloidu. Jak se stal členem divadla ČIN, kde se seznámil s Martinem Růžkem, Jiřím Sovákem, Václavem Voskou, Miroslavem Macháčkem, jak sem přivedl i bratra Štěpána. (Tady si Ota nejen zahrál – m.j. i Lízala v Maryše, ale pracoval zejména jako scénograf a zkusil si i práci režijní.) Po válce nastupuje do divadla v Mladé Boleslavi, později pak jako herec a asistent režie k E.F. Burianovi do D49. Jak sám říká: „to už byla vysoká hereckorežijní škola“. Pokračuje práci v československém rozhlasu – a v roce 1950 nastupuje do tehdejšího Zpravodajského filmu na Barrandově. Kromě příspěvků pro Filmový týdeník natáčel i monotematické žurnály a byl autorem monotematického měsíčníku

pro mladé s názvem Reflektor, který ve své době patřil mezi nejprogresivnější. Pořad se zabýval tématy, která byla palčivá, ale snažil se, aby byl nejen kritický, ale také veselý (nezapomenutelné je vydání „Otrlého Večerníku“ s Jiřím Grosmanem a Miroslavem Šimkem či vydání komentovaná Darkem Vostřelem a Jiřím Šaškem). Až si v příštím roce si připomeneme 40. výročí srpnových událostí a budeme se dívat na legendární týdeník, připomeňme si, že první záběry z okupování Prahy natočil právě Ota Skalski. Později – když neměl práci v domovském studiu – spolupracoval s Českou televizí, zejména na pravidelném pořadu „Rodinná pošta“.

Za téměř 45 let práce režíroval Ota Skalski na 400 příspěvků, monotematických žurnálů, měsíčníků, samostatných filmů, ale i seriálů. Na svou práci vzpomíná rád, natáčel po celé Evropě, sám říká, že historek z natáčení má nejméně tisíc, ale asi nejraději připomíná setkání s první kosmonautkou světa Valentinou Těreškovovou.

Pro setkání s přáteli a pro vzpomínání vybral „ochutnávku“ ze své tvorby filmového režiséra. Neopomněl připomenout, že i po skončení filmové kariéry nesložil ruce v klín a spolupracoval se Stranou důchodců za životní jistoty. A že do budoucna má ještě další plány soukromé i pracovní. Je příjemné přát mu, aby mu i nadále sloužilo zdraví a aby se jeho plány vydařily... **-šim-**

Objednávka předplatného časopisu SYNCHRON

Předplatné na rok 2008 činí 500 Kč a zahrnuje 6 čísel.

Objednávám předplatné v počtu ks

Jméno / organizace

Ulice PSČ Místo

Datum:

Podpis (příp. razítko):

Objednávku zašlete na adresu: FITES, Pod Nuselskými schody 3, 120 00 Praha 2 a platbu proveďte převodem na účet 26831021/0100 – Komerční banka nebo předplatné pošlete poštovní poukázkou na naši adresu. Platíte-li převodem, uveďte v poznámce pro příjemce „předplatné Synchronu 2008“.
Objednávku můžete zaslat i ne-mailem. Dosud vydaná čísla Vám zašleme obratem.

never more, never more,

můžete si krákorat, když jdete domů ještě na druhém hradním nádvoří mezi stovkami turistů. V Císařské konírně Pražského Hradu instalovali v únoru 2008 výstavu o dvou filmech Františka Vláčila.

Autoři jí dali název Zápasy.

Myslím, že Vlácil nezápasil. Snad jen pak ke konci s alkoholem. Věděl. Bylo mu jasné, co chce. Výstava Zápasy byla výstavou zvětšených fotek. Z Markéty, z Údolí včel, pár fotek ze soukromí. Hned za dveřmi se na těch obrovských zvětšeninách u stropu sklebil Vladimír Menšík. Kudrnatý, špinavý žebrák s černými nehty a rozseknutým rtem. Menšík, kterého dnes většina lidí už zná jen z televizních Silvestrů. A jak nádhernou, úzkou ostrou hlavu měl Josef Kemr! Drátěné košile, ovčí kůže, špinavé vousy, kožešiny, hrubé řemeny, jizvy, šrámy. Jan Kačer, Petr Čepek, Ivan Palúch, Fero Velecký, Věra Galatíková, u některých z nich životní, jediná role. Vlácil v jejich tvářích nacházel něco, co je samé muselo překvapovat. V těch obličejích objevil divoké rysy předků, ty slovanské lícní kosti, drsnou krásu hustých obočí a podpaží dávných Čechů, barbarů, ale taky až popovou krásu mužů. Syrobu, zdánlivou primitivnost, syrovou etiku, řád. Jasná je inspirace středověkými obrazy mučedníků, církevními deskovými malbami gotiky. Co je gotika bez Čechů? Mistr Theodorik, Mistr vyšebrodský. Ale i Goya, Breughel... Vlácil byl výtvarně vzdělaný člověk. Miloval výtvarné umění. Bylo to přece štěstí. Tady přece byla jeho síla, uměl vizualizovat svoje vidiny, fantazie, inspirace. Monumentalitu i bláto. Komenského, Husa i Švejka. Dělal dobové filmy, jak tomu říkal, zhmotňoval svoje představy. Nepředehrával, scéný předkresloval. V těchto filmech bylo všechno

stylizované. A to je vždycky víc než dokument. Ty smyšlené figury se rvaly, trhaly silnými zuby spálené maso. Šibenice, ohně, ohrady, shnilá sláma, pobožené střechy... Na sněhu bílá hrud Magdy Vašáryové. V Jízdnárně instalovali koleje pro kameru, která vjíždí do krajin těch filmů, do zasněženého lesa s šelmami, mezi stébla suché trávy na zimním rybníku, do vločkami slepených řas, ve spletené větve a kořeny zpustlých stromů napadených válkami, vičrem, zimou a rakovinou. Drsné zimní pohádky pro velké. Z kaširovaných kamenů na výstavě postavili studnu. Na jejím dně se pod zvlněnou hladinou měnily obrazy z těch filmů. To se mi líbilo, ty zvlněné vzpomínky – nevzpomínky. Jako když hodíš kámen na hladinu...

V koutě visel otahaný Vlácilův baloňák, pod ním televize se záznamem, v němž je interviewován. Užil si slávy už za života. Bylo jasné, že je genius. Veliká fotka, jak vychrtlý sedí na chalupě v plechové vaně a trčí mu z ní párátko nohou, patřila k věci. Pořád jsem měla dojem, že scénář té výstavy byl asi lepší než ona sama. Byl asi jako báseň a výstava byla nějak spíš literatura než obraz. No ano, doprovodné programy, dokumenty Vlácilovy i o Vlácilovi, v blízkosti Karlova mostu projekce sekvencí z Markéty Lazarové a z Údolí včel na vodní stěnu, besedy s autory výstavy i pamětníky. Vše jak se dnes patří. Na zastávce tramvaje bylo pozvání do kina na nějakou novou pohádku. Plakát ve skleněném panelu vypadal jak zvětšený obal na sušenky. Možná to i bude obal na sušenky. Prostě plakát na film a zároveň to bude obrázek na obalu dětských sušenek. Nemyslím to zle. Bude to asi hezká pohádka. Ale ten dávný filmař vám nejde z hlavy. Never more, never more! Ten zvrát! Zpočátku se díváte jak je to chabý nápad. Vystavit zvětšené fotografie herců

a scén ze dvou slavných filmů. Omlouvám se. Ano, bylo už načase pokusit se připomenout, co kdysi byl FILM.

Mirka Humplíková

FILM UMĚNÍ PLAKAT JE NEJLEPŠÍM DÁNSKÝM FILMEM ROKU (také díky českému školství)

V roce 2007 přivezly dánské filmy domů na 92 světových ocenění. Nejvíce z nich posbíral po světě film režiséra Petera Schønau Foga Umení plakat, který jich má na kontě 14. Stal se tak nejvýznamnějším filmem natočeným v minulém roce v Dánsku. Jeho úspěšné tažení je o to výraznější, že se jedná o režisérovu celovečerní debut.

Na úspěch dánského režiséra mohou být ale hrdí i čeští diváci. Peter Schønau Fog totiž studoval režii na pražské Filmové a televizní fakultě (FAMU). A je ještě jeden důvod, proč si filmu Umení plakat všimnout. Jednu z hlavních rolí v něm úžasně ztvárnil nadějný Jannick Lorenzen, kterému bylo v době natáčení jedenáct let. V herecké kariéře totiž pokračovat nehodlá. „V nejlepším se má vždycky přestat,“ oznámil režisérovi po natáčení.

Film byl nominován za Dánsko na Oscara za nejlepší neanglicky mluvený film. Poprvé se českým divákům představil v rámci Febiofestu 2008 a do českých kin vstoupil 3. dubna.

<http://www.aerofilms.cz/umeniplakat>

AEROFILMS s.r.o.

Biskupcova 31, Praha 3, 130 00

tel./fax: 00420 224 947 566

www.aerofilms.cz

O animované tvorbě dnes

Slavnost milovníků animovaného filmu – sedmý ročník festivalu Anifest v Třeboni – se blíží. Jak uvedli pořadatelé na tiskové konferenci, bude v soutěžní části uvedeno 320 snímků. Je škoda, že v letošním roce nebude českými autory zastoupena kategorie, která byla kdysi doménou českého animovaného filmu – krátký film. Pro Fimfárum III natočila režisérka Vlasta Pospíšilová „O kloboučku s pérem sojčím“ (scénář: Jiří Kubíček, výtvarník: Petr Poš, animace: David Sůkup a Lenka Křížová, kamera: Hubert Hesoun, produkce MAURfilm), ale tvorba dalších dvou filmů, bude ještě trvat nejméně rok a premiéra je plánována na rok 2009. Stejně tak budeme muset počkat na uvedení filmu Jiřího Barty „Na půdě“, který by měl být dotočen v polovině letošního roku. Snad příští ročník Anifestu bude k uvedení českých filmů příznivější, zejména i proto, že snad se zopakuje možnost státní finanční podpory pro tvorbu českých animovaných filmů. Když nebude možné vidět filmy nové, bude na Anifestu připomenuta tvorba „české klasiky“. Retrospektivami tvorby bude oslaveno 70 let kreslíře a karikaturisty Vladimíra Jiránka a zejména 90 let Václava Bedřicha, jednoho z nejvýznamnějších a také nejpracovitějších tvůrců. Animovanému filmu věnoval padesát let, byl tvůrcem filmů pro kina, jedním z „otců“ Večerníčku, opravdovým „českým Disneyem“.

Možností vidět původní český animovaný film na plátně kina už je dnes pramálo, ve filmové distribuci pro takový program není místo – a asi ani zájem distributorů. A tak lze animované filmy vidět jen na festivalech, přehlídkách či při výjimečných projekcích v Ponrepu, v Obratníku nebo v MATU.

Jednou z mála příležitostí pro širokou diváckou veřejnost jak se s českou animovanou tvorbou seznámit je vysílání Večerníček v České televizi. (Mimochodem: dodnes je jedinou televizní stanicí na českém území, která tenhle obecně oblíbený a široce sledovaný typ pořadu vysílá. Pro většinu rodin je vysílání Večerníčku obdobná „stálice“ jako pravidelné zpravodajství.)

Odborným dramaturgem Večerníček je **MILOŠ ZVĚŘINA**, absolvent katedry animace na FAMU, sám autor animovaných filmů. S ním jsme si o letošním programu Večerníčeků povídali.

Ve vysílání vidíme jak nově vzniklé Večerníčky, tak reprízy. Jaké je hledisko pro výběr repríz?

Ve vysílání jsou zařazeny nejen Večerníčky, ale také Raničky – a někdy jsou pořady využívány ve vysílání i jako samostatné solitéry. Pro výběr repríz je několik základních hledisek: jak dlouho se pořad nevysílal (obvykle se opakuje nejdříve po 2–3 letech), střídání adresáta (vysíláme pro nej-

různější věkové kategorie), žánrová pestrost (klasická pohádka, moderní pohádka, světová klasika, zvířátka), různost technologií (klasická loutka, kreslený film, papírek, voděné loutky, kombinovaný film, reál), ale také „výročí“ (autora, tématu, díla).

Jak vlastně Večerníček vzniká?

Jako vždy je několik možností: buď nám nabídne námět autor, nebo přijde s nápadem studio, nebo my najdeme látku, která nám připadá zajímavá. A pak přijde spolupráce s autory, hledání režisérů, výtvarníků, domluva o technologiích, práce na scénáři literárním i technickém, natáčení, výběr speakerů, hudba – a pak uvedení a také sledování ohlasů diváků i odborné kritiky.

Jak se rozhoduje o tom, kolik bude mít příslušný seriál dílů?

Záleží na nosnosti látky, na ohlasech diváků, na připravenosti autorů, na složitosti technologie – a samozřejmě na tom, kolik máme peněz pro tvorbu. Obvykle se natáčí první řada (7 dílů) a pak třeba i řada druhá, třetí i další...

Co čeká diváky v roce letošním?

Uvádíme druhé řady seriálů „O Kanafáskovi“ (námět: Eva Papoušková, scénář, výtvarnice a režie: Galina Miklínová, komentář namluvil: Jaroslav Dušek), „Čarodějné pohádky“ (námět: J.Š. Kubín, režie: Anna Habartová, výtvarník: Tomáš Paul, namluvila: Barbora Hrzánová), „Hajdla“ (Dagmar Doubková a otec a syn Tománkové), „Dr. Animo“ (autor: Pavel Koutský).

Z nových témat jsou to zejména **Berta a UFO**: o přátelství malé holčičky Berty a jejího kamaráda z vesmíru – Ufíka. V sérii 13 kreslených dílů, uvedených letos, prožívají společná dobrodružství na ze-

měkouli. V další sérii – na které už se pracuje – se oba kamarádi vydají do vesmíru. Režisérem a hlavním animátorem je Ivo Hejcman, který je – spolu s Miroslavem Adamcem – také autorem scénáře. Výtvarné návrhy připravila mladá výtvarnice Jitka Petrová (absolventka UMPRUM u prof. Barty 2004), texty namluvila Jitka Molavcová, hudbu složil Richard Kolbe, natáčení realizují Filmové ateliéry Zlín s.r.o. Tímhle projektem vyřešil Večerníček dlouho diskutovanou záhadu UFO, prostě existuje. Mimochodem: „vesmírné téma“ si před 28 lety vyzkoušeli i Jaroslav Boček s výtvarníkem Radkem Pilařem v „Putování skřítky Hajáska“.

Krysáci: animovaný loutkový seriál „o třech nerozlučných kamarádech z Vizovic a z Prahy“ se také natáčí ve Zlíně, pod režijním vedením Cyrila Podolského a Milana Šebesty. Podobu obou krysích ogarů a jejich kamaráda Ludvíčka vytvořil Noro Držiak na scéně Aleše Výmoly, hlasy jim propůjčili Bolek Polívka a Jiří Pecha, oživil je animátoři Cyril Podolský, Milan Šebesta a Lucie Strnadelová. Hudbu zkompo-

noval Miroslav Wanek (leader skupiny Už jsme doma), který se podílel i na literárních scénářích po boku Cyrila Podolského a Martina Šinkovského. Pustit se do tohoto seriálu nebylo jednoduché, šlo o odvážný čin, vždyť krysy nepatří mezi „milá domácí zvířátka“. Najít vyváženost obsahu i formy – od podoby loutek a jejich akcí, jejich vyjadřování až po prostředí „téměř zapomenuté skládky“ nebylo jednoduché.

Ale vznik je téměř magický – bylo to v roce 2006, kdy se mi zdál velmi emotivní sen o krysách – a když jsem ráno otevřel poštu, byl tam e-mail od Cyrila Podolského, kde mi nabízel seriál o krysách. Kolegové mě varovali – to nepůjde, krysu nemá nikdo rád, pro Večerníček

se nehodí, ale já jsem tomu věřil. Potvrzuje to i citace z divácké reakce na webu ČT: „Večerníček s Krysáky byl tak senzační, že bych se na něj s chutí podívala ještě jednou. Neplánujete jeho opakování, teď třeba i pro dospělé v pozdějších večerních hodinách? Přeji hodně takových povedených programů.“ Taková divácká reakce opravdu potěší. Potěší i to, že i některé z textů už se dnes citují.

Gogo a Figi: kreslený seriál grotesek pro nejmenší diváky. Dva ptáčkové a jejich zvířecí přátelé i protivníci prožijí řadu veselých i napínavých příhod, které vymyslel a napsal Jaromír Gal, výtvarníci je Bára Dlouhá, režisérkou Jaroslava Havettová. Seriál je zajímavý i tím, že je prvním realizovaným projektem v nově vzniklém Animačním studiu České televize. Jde o ruční animaci na pauzovacím papíru. Nasnímání a další zpracování je pak realizováno elektronickou cestou. (Pro zajímavost: ve studiu jsou připravovány i další projekty, třeba „Malý král“ Ivana Renče a Zdeny Krejčové nebo „Dětský zvěřinec“ Jiřího Tyllera a Šárky Zikové).

Je jasné, že není možné hovořit o všech rozpracovaných projektech, ale z uvedeného stručného výčtu je jasné, že práce dramaturga Večerníčků je i prací „hledáčkou“. Je ale nějaký projekt, který bude opravdu neobvyklý či ojedinělý?

Pro tvorbu Večerníčků oslovujeme jak autory zkušené, tak i ty, kteří si ještě Večerníček nezkusili, ale jejich dosavadní výsledky svědčí o talentu. Stejně tak je tomu i v tématech, snažíme se o žánrovou pestrost. A obdobně i v technologiích: od klasické loutky přes „papírek“, kombinované technologie až k žánru hraného filmu či dokumentu. Neobvyklým projektem budou „Žížaláci“ – jde o první Večerníček v historii, vytvořený animací plastelíny. Jaromír Gal (osvědčený výtvarník řady animovaných filmů) je nejen autorem scénářů, ale i výtvarníkem a režisérem. S animátorkou Martou Kačenovou natáčí seriál v Hafanfilmu.

K Večerníčkům patří i slovo a jeho interpretace. Ztvárnění textů k Večerníčkům je neopominutelné a mnohdy ojedinělé, připomeňme mistrovství alespoň několika hereckých protagonistů: Jiřina Bohdalová, Vlastimil Brodský, Petr Nárožný, Josef Dvořák, Jitka Molavcová, Barbora Hrzánová a řada dalších.

Jak se dá hodnotit „role“ dramaturga Večerníčků?

Existuje okřídlená věta – dnes už téměř přísloví: „Za vítězství může režisér, za prohru dramaturg.“ Ale i přesto – všichni, kdo jsme si tuhle práci zkusili, ji máme rádi a vážíme si jí, jsme šťastni, když se podaří a my můžeme i po letech vidět dílo, které udělá radost a potěší...

Ptala se Marta Šimová

IDF ZÍSKAL PRESTIŽNÍ EVROPSKOU CENU EDN

Institut dokumentárního filmu (IDF) získal 14. března na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Soluni za svůj přínos pro tento obor ve střední a východní Evropě prestižní ocenění **EDN Award**. Cenu každoročně udílí zastřešující evropská asociace **European Documentary Network (EDN)** organizaci, skupině či jednotlivci, který výjimečným způsobem přispěl k rozvoji evropského dokumentu. „Činnost Institutu, která spočívá ve vytváření lepších podmínek pro dokumentaristy ze zemí střední a východní Evropy a v uvádění místních filmů na mezinárodní scéně, je příkladem skutečné průkopnické práce,“ zdůvodňuje letošní volbu ředitelka EDN Leena Pasanenová. Institut se tak zařadil mezi významné minulé držitele – například holandský dokumentární fond **Jan Vrijman Fund**, financující filmy v rozvojových zemích, nebo finskou veřejnoprávní **TV stanici YLE**, která jako jedna z posledních stanic v Evropě soustavně podporuje autorskou dokumentární tvorbu.

„Je to pro nás čest stát po boku těchto organizací,“ říká ředitelka Institutu Andrea Preghyová, a dodává: „Navíc toto ocenění přichází od nezávislé celoevropské organizace sdružující dokumentární režiséry a producenty. O to více si ho vážíme. Cena není spojená s žádnou finanční podporou, je to hlavně prestižní ocenění, které nám určitě pomůže v práci s evropskými partnery.“ Za osm let Institutu dokumentárního filmu bylo s jeho přímou nebo nepřímou pomocí natočeno **přes 40 dokumentárních** filmů v 15 zemích střední a východní Evropy. Jeho činnost je odrazem toho, že podobně jako hrané, tak i dokumentární filmy, pro svůj vznik a úspěch potřebují projít mnohdy složitým a dramatickým procesem hledání koproducentů, financujících institucí či médií s předkupním právem.

Čeští dokumentaristé

Ocenění pro Institut přivítali i sami čeští tvůrci. „IDF je pro dokumentaristy v České republice nesmírně důležitá instituce, otevřel brány českému dokumentu do světa a přivedl světový dokument do Čech,“ říká **Helena Třeštíková**. S humorem úspěch okomentovala režisérka **Erika Hníková**: „IDF je takovou důležitou maminkou českých a východoevropských dokumentů. Ať už při kojení, vývoji, růstu, či jejich vypouštění do světa. A proto: Díky mami!“

Výsledky práce

Jedním z čerstvých příkladů práce Institutu je úspěch filmu **Schránky paměti**

(Grandpa's Secrets) autorů **Jakuba Hejny a Lucie Králové** a producenta **Jiřího Konečného** (Endorfilm) na tzv. East European Foru, které organizuje právě Institut. V říjnu 2007 na něm autoři představili svůj připravovaný snímek 15 zahraničním televizním producentům a do dnešního dne mají příslib předkupu práv na vznikající dokument od kanadské stanice TV Ontario, holandské televize AVRO, švédské SVT a finské veřejnoprávní stanice YLE. Kromě toho, že se tak film po dokončení dostane k výrazně širšímu publiku, předkup výsílacích práv také umožňuje získání větších finančních prostředků ještě ve fázi natáčení. Podpora IDF vznikajícím dokumentům se projevuje ve všech fázích jejich vývoje: od hledání nových nápadů a scénářů (celoroční dílny Ex Oriente Film Workshop), přes hledání finančních prostředků (East European Forum) až po prodej hotových filmů (East Silver Market ve spolupráci s MFDF Jihlava). A to nejen v tuzemském, ale i východoevropském měřítku.

Co je IDF?

Institut dokumentárního filmu (IDF) je nezisková organizace podporující český a východoevropský autorský dokumentární film ve všech fázích jeho vývoje. Režisérům a nezávislým producentům pomáhá při vzniku, propagaci a distribuci jejich tvorby. Prosazuje roli dokumentárního filmu jako specifického prostředku společenské reflexe a usiluje o jeho přiblížení k divákovi. Od roku 2001 IDF soustavně spolupracuje s předními domácími i světovými organizacemi, vzdělávacími institucemi, televizními stanicemi, distributory a producenty. Více informací najdete na www.DOCUinter.net, které je zároveň bránou do světa českého a východoevropského dokumentu.

Co je EDN?

European Documentary Network (EDN) je evropské členské sdružení pro profesionály z oblasti dokumentárního filmu a televize. Má v současné době přes 900 členů z více než 60 zemí. Cena EDN Award je určena instituci, skupině či jednotlivci, který výjimečným způsobem přispěl k rozvoji evropského dokumentu. Více informací: www.edn.dk/art.lasso?nn=1

Co připravuje IDF v blízké budoucnosti?

7. dubna byla uzávěrka přihlášek námětů na nový projekt **Breathless – nadvláda okamžiku**, který zafinancuje 6 krátkých uměleckých dokumentů z Čech a Německa. 8. dubna zahájil letošní první workshop programu **Ex Oriente Film**, na němž se tentokrát ve Vídni sjelo 28 evropských dokumentaristů, kteří spolu se zkušenými lektory rozvíjeli své autorské náměty. Druhý workshop proběhne v červnu v Písku. Hned nato bude IDF zaštiťovat východoevropský stánek na největším evropském dokumentárním trhu **Sunny Side of the Doc** ve Marseille, v Karlových Varech na každoročním panelu **DOCU Talents from the East** spolu s MFDF Jihlava představí nejvýraznější vznikající dokumenty z východní Evropy, v září spolu s Českým filmovým centrem a jihlavským festivalem vydá souhrnný **katalog českých připravovaných dokumentů**, v říjnu pak otevře již 8. ročník **East European Fora** a spolu s jihlavským festivalem i trh dokumentů **East Silver**. Vybraní účastníci se svými náměty se pak s IDF zúčastní největšího evropského dokumentárního festivalu IDFA a jeho koprodukčního fóra v Amsterdamu. Během celého roku pak o všem důležitém z prostoru českého a východoevropského dokumentu bude informovat www.DOCUinter.net.

Jeden svět 2008

Ve čtvrtek 13. března od 19:30 proběhlo v kině Lucerna slavnostní předávání cen letošního festivalu Jeden svět. Členy Hlavní poroty byli v letošním roce: **Ulrike Franková, Eva Mulvadová, Jean-Gabriel Périot, Barbara Truyenová a Jan Šíkl**.

Cenu za nejlepší film získal brazilský snímek **U soudu** režisérky Marie Ramosové o nedospělých delikventech, kteří se za své činy dostali ke zvláštnímu soudu pro mladistvé. „Precizně natočený snímek „U soudu“ přináší díky ne-

strannému pohledu režisérky respektujícímu obě zúčastněné strany jasný pohled na mikrokosmos soudu pro mladistvé v Brazílii. Ryzí a intimní nálada scén a silné příběhy dokáží diváka přiblížit hlavním hrdinům a umožnit mu vidět je jako lidské bytosti. Režisérka volí jasný způsob vyjadřování, minimalistickým přístupem dosahuje maximálních výsledků, a bere tak diváka na vskutku pozoruhodnou cestu,“ odůvodňuje své rozhodnutí Hlavní porota.

Cenu za nejlepší režii získal film **Zločin a trest**. „Prostřednictvím nápadité kamery a střihu dává režisér snímku „Zločin a trest“ divákům do rukou materiál s určitým rytmem a ponechává jim možnost vytvořit si o tom, co viděli a cítili, vlastní názor. Opakováním motivů obrací režisér jejich pozornost na

detaily, a umožňuje jim tak zcela ojedinělým způsobem pochopit onu někdy až absurdní složitost a krutost současné Číny. Snímek „Zločin a trest“ přináší odvážný, osobitý a provokativní pohled na realitu,“ píše se v prohlášení Hlavní poroty.

Zvláštní uznání získal **Občan Havel**. „Zvláštním uznáním bychom rádi ocenili snímek, který každého z nás nějakým způsobem zaujal. Domníváme se, že snímek „Občan Havel“ je velmi zábavný a že se jedná o kultovní film, jenž se na mnoho let stane jakousi univerzální klasikou. Jedinečná možnost sledovat každodenní život prezidenta přináší výjimečně silný, intimní pohled na život a dobu Václava Havla. Velice si tvůrců snímku vážíme a klaníme se jejich vytrvalosti při jeho tvorbě.“

Cenu Rudolfa Vrby získal nejlepší film v kategorii **Máte právo vědět**. Porota udělující tuto cenu je záměrně složena nikoli z filmařů, ale z charismatických a statečných jednotlivců, kteří se angažují na poli obrany lidských práv. V porotě zasedli: **Min Zin, Oksana Čelyševová, Kim Seung Min, Mohsen Sazegara a Osvaldo Alfonso Valdes**. „Porota Rudolfa Vrby dospěla k závěru, že většina snímků uvedených na festivalu byla velmi kvalitní, a vybrat z nich ten nejlepší byl velmi nelehký úkol. Jako nejlepší film porota vybrala snímek **Kauza Litviněnko**, a to pro jeho jedinečné téma, pro to, že odkrývá skrytou tvář diktatury v Rusku, a pro výjimečný, odvážný a atraktivní způsob podání příběhu nepohodlné osoby, kterou diktátorský režim zavraždil,“ odůvodňuje své rozhodnutí porota Rudolfa Vrby. „Porota se dále rozhodla udělit zvláštní uznání snímku **Džihádem za lásku**, a to pro jeho humanistické hodnoty, krásné scény a pro

zdůraznění problematiky lásky a tolerance nejen v islámském světě, ale i ve všech ostatních společnostech.“

Zvláštní cenu za film, který výjimečným způsobem přispívá k ochraně lidských práv, uděluje každoročně speciální porota pod čestným předsednictvím Václava Havla. Členy poroty jsou **Helena Dluhošová, Šimon Pánek a Martin Vidlák**. V letošním roce ji získal snímek **Dopis Anně**. Film švýcarského režiséra Erica Bergkrauta je velmi komplexním portrétem zavražděné ruské novinářky a bojovnice za lidská práva Anny Politkovské, která patřila mezi přední kritiky takzvané druhé čečenské války a jejích krvavých masakrů páchaných ruskou armádou na civilním obyvatelstvu, stejně jako metod Putinovy vlády, směřující zemi zpět k diktatuře.

V soutěžní kategorii krátkých forem, která zahrnuje kromě dokumentů i experimentální a animované filmy s tematikou lidských práv v délce do 35 minut, byla udělena Cena primátora hlavního města Prahy, o níž rozhodla porota složená již tradičně z ředitelů či dramaturgů prestižních mezinárodních dokumentárních festivalů. Letos jimi byli **Virpi Suutariová, Grit Lemkeová, David Teigeler, Zsuzsa Zádoriová a Ivo Andrie**. Tuto cenu získala režisérka Ditte Haarlov-Johnsen za snímek **Jeden den**. Tento absolventský snímek z Dánské filmové školy je diskrétní mnohovrstevnatou mozaikou ze života ženy, která pochází z Ghany a v Dánsku pracuje jako prostitutka.

Studentská porota složená ze středoškoláků ze třech evropských zemí rozhodla o nejlepším snímku z kategorie Jeden svět pro studenty a rozhodla se ocenit snímek **Železné dámy Libérie**.

Academia film Olomouc: VĚDĚT JINAK

Ve dnech **15.–20. dubna 2008** proběhne v Olomouci již **43. ročník nejvýznamnějšího středoevropského festivalu věnujícího se populárně-vědeckému a dokumentárnímu filmu**.

Projekce soutěžních populárně-vědeckých dokumentů představují to nejlepší z tvorby uplynulého roku v Čechách i zahraničí, sekce **Studio** dává divákům jedinečnou možnost nejen zhlédnout zajímavé snímky, ale rovněž spatřit jejich tvůrce a diskutovat s odborníky na daná témata.

Studentské bouře a pokusy o nové společenské uspořádání neproběhly jen v Československu, ale i v Mexiku, Japonsku, USA, Německu či ve Francii. **1968 – Globální revolta** je název bloku, který bude pomocí projekcí, přednášek a besed stopovat radikální vztah dějin a mýtů. Spor o vznik vesmíru a života na filmovém plátně bude hlavní náplní bloku **Evoluce nebo zázrak?**. Poctou tvůrčí osobnosti spojující neutuchající touhu po poznání s jemným humorem a avantgardním vizuálním stylem bude retrospektiva věnovaná průkopníkovi podmořské kinematografie **Jeanu Painlevému**.

Již tradičně se dramaturgie AFO vydává nejen k uznávaným autoritám popularizace vědy, ale také do kontroverzních oblastí. Sem nás v rámci bloku **Příběhy detektivů** zavedou projekce, ojedinělá výstava fotografií z oblasti kriminalistiky a diskuse na téma, zda nám třeba taková Kriminálka Las Vegas ukazuje pravdu o vyšetřování závažných zločinů. V tomto „jiném“ pohledu bude pokračovat i tematický blok nazvaný **Věda naruby**, nahlízející vědecké omyly, karikatury a kouzlo nechtěného i soutěž o nejlepší kreslený vtip z oblasti vědy.

Intenzivní a tvůrčí setkávání nejen v útulných projekčních sálech zajistí vzácní hosté z celého světa, kteří na AFO představí svou tvorbu. Antické olympijské hry a vývoj klasického myšlení až po moderní kosmologické teorie sleduje ve svém díle významný řecký dokumentarista **Paul Pissanos**. Dalším hostem bude **Peter Lynch**, kanadský režisér, u jehož

snímku **Project Grizzly** se královsky bavil sám Quentin Tarantino. O tom, že s nástupem postmoderny se filmový obraz historie stává společensky významnější než historie samotná, přijde diskutovat americký historik **Robert Rosenstone**.

Přesahy a alternativy nebudou k vidění jen v hlavním festivalovém čase, ale rovněž ve večerních a nočních hodinách v rámci **doprovodného programu**. Kytarový gejzír v rytmu čistého rocku nechá vyzkoušet **skupina Airfare**, objev roku 2007! Poznáni jako performance předvede **Vědecké divadlo**. AFO myslí i na ty, kteří se festivalu zúčastnit nemohou, a proto se letos poprvé budou **festivalové minuty** vysílat v České televizi. Stejně tak proběhnou po skončení AFO **ozvěny** po celé ČR i v zahraničí (Paříž, Nancy, Poznaň) a v rámci **AFO do kraje** se část festivalového programu dostane do měst olomouckého regionu.

Slovenským Oskarom je cena SLNKO V SIETI

Dňa 19. apríla 2008 sa uskutoční slávnostné udeľovanie národných filmových cien SLNKO V SIETI, ktorých mladá história sa začala písať pred štyrmi rokmi. Udeľovanie národných filmových cien je prestížnou záležitosťou každej krajiny a takýto charakter bude mať aj druhý ročník odovzdávania cien SLNKO V SIETI 2008. Konat sa bude v historickej budove Slovenského národného divadla v Bratislave za účasti významných osobností slovenskej i českej kinematografie a kultúry a v priamom prenose ho bude vysielat Slovenská televízia.

Udeľovanie národných filmových cien SLNKO V SIETI iniciovala Slovenská filmová a televízna aka-

démia (SFTA) so zámerom štandardizovať situáciu v kinematografii a pomôcť slovenskému filmu vrátiť sa do povedomia širšej verejnosti s odkazom, že slovenský film má stále čo povedať divákovi. Dôkazom tohto faktu bude aj druhý ročník odovzdávania cien SLNKO V SIETI 2008 filmom za uplynulé dva roky, ktoré budú udelené v pätnástich kategóriách Najlepší celovečerný film, Najlepší dokumentárny film, Najlepší animovaný film, Najlepšia filmová réžia, Najlepší filmový scenár, Najlepší kameramanský výkon, Najlepší filmový strih, Najlepší filmový zvuk, Najlepšia pôvodná filmová hudba, Najlepší výtvarný počin, Najlepší ženský herecký výkon vo vedľajšej úlohe, Najlepší mužský herecký

výkon vo vedľajšej úlohe, Najlepší ženský herecký výkon v hlavnej úlohe, Najlepší mužský herecký výkon v hlavnej úlohe a Najlepší zahraničný film. Udelená bude aj cena za Výnimočný prínos slovenskej kinematografii. Práve toto ocenenie bolo vôbec prvou historicky udelenou cenou SLNKO V SIETI v roku 2004 a získal ho režisér Juraj Herz. Medzi nominované filmy vo všetkých kategóriách sa v druhom ročníku dostali slovenské a koprodukčné hrané snímky **Muzika** (2007) Juraja Nvotu, **Návrat bocianov** (2007) Martina Repku, **Obsluhoval som anglického kráľa** (2006) Jirího Menzla, **Polčas rozpadu** (2007) Vlada Fischera, **Tajnosti** (2007) Alice Nellis, dokumentárne snímky **Iné svety** (2006)

Marka Škopa, *Martin Slivka – muž, který sadil stromy* (2007) Martina Šulíka, *Tepuy – Cesta do hlubin země* (2007) Pavla Barabáše a animované diela *Ekomorfoza* (2006) Františka Jurišiča, *Pik a Nik* (2006) Martina Snopeka a *Štyri* (2007) Ivany Šebestovej. S počtem štrnást nominací ich najviac získala *Muzika*, sedem má film *Tajnosti* a po päť snímky *Obsluhoval som anglického kráľa* a *Martin Slivka – muž, ktorý sadil stromy*. O najlepší celovečerný film budú bojovať *Muzika*, *Obsluhoval som anglického kráľa* a *Tajnosti*.

Národná filmová cena SLNKO V SIETI sa koná od roku 2004 ako bienále, pričom hlavným dôvodom jej dvoji-

Je nominován také...

ročného cyklu je fakt, že na Slovensku vzniká nižší počet filmových diel za jeden kalendárny rok. Ude-

ľovanie cien raz za dva roky tak vzhľadom na väčší počet nakrútených filmov spĺňa zámer akadémie oceňovať len naozaj kvalitné a umelecky hodnotné počiny. Názov ceny SLNKO V SIETI vznikol ako odkaz na rovnomený význačný film režiséra Štefana Uhra a zároveň na prelomové a jedno z najvýznamnejších diel v histórii slovenskej kinematografie, zároveň však v sebe nesie význam pojmov novátorstvo a schopnosť moderného pohľadu na tradičné hodnoty. Autorom ceny Slnko v sieti je Mgr. art. Oliver Leššo. Viac informácií a fotografie z filmov nájdete na www.slnkovsieti.sk a www.sfta.sk.

3. přehlídka 70mm filmů: KRNOV 18. – 20. DUBNA 2008

3. ročník Přehlídky 70mm filmů pořádá Městské informační a kulturní středisko Krnov ve spolupráci s Městem Krnov a Asociací českých filmových klubů za podpory Ministerstva kultury České republiky a Státního fondu pro podporu a rozvoj české kinematografie. Na akci spolupracuje rovněž Polská federace diskusijních klubů filmových..

Krnovské kino Mír 70 je v současné době pravděpodobně jediné v zemích Visegrádské čtyřky, které je schopno promítat 70mm formát filmové kopie s původním, až šestikanálovým magnetickým záznamem zvuku na 105 metrů čtverečních zahnutého plátna. Přehlídka má za úkol připomenout dnes již ve střední Evropě nepoužívaný formát filmové kopie, který oslňoval návštěvníky brilantním zo-

brazním detailů a ve své době nepřekonatelným prostorovým zvukem.

Filmovou přehlídku, zahájí v pátek 18. dubna americké válečné drama *Bitva v Ardenách* a skončí v neděli 20. dubna projekcí filmu *Amadeus* Miloše Formana. Kromě filmů čeká na návštěvníky přehlídky malá výstava promítací techniky v předšálí kina, výstava filmových plakátů, přednášky, referáty a zajímavé postřehy k jednotlivým filmům. Účastníci budou mít možnost navštívit promítací kabinu a na vlastní oči vidět používanou projekční techniku.

Mezi tituly, které budou na přehlídce k vidění, je například stále populární muzikál *West Side Story*, historický film *Kazimír Veliký*, východoněmecká

historická komedie *Hejtman Florián*, nebo historické velkofilmové *Spartakus* a *Lawrence z Arábie* (tento film nebyl v naší distribuci uváděn v 70mm formátu).

Pro účastníky je nabízena výhodná akreditace na 3 dny za 490 Kč (studenti sleva 50 %, členové Filmových klubů sleva 30 % po předložení průkazu FK). Divákům, kteří chtějí shlédnout pouze konkrétní film, bude na základě registrace umožněn vstup za 65 Kč (*Lawrence z Arábie* 100 Kč). Počet jednotlivě prodávaných míst bude omezen počtem akreditovaných účastníků přehlídky. Všechny filmy budou uvedeny v původním znění s českými či slovenskými titulky.

Bližší informace přehlídky na

<http://www.70mmfilm.wz.cz>

FINÁLE SE STĚHUJE

Filmový festival Finále je každoroční **soutěžní a bilanční přehlídkou českých dlouhometrážních hraných filmů**, k níž přibyla i **soutěž dokumentárních filmů**. Během jednoho týdne je promítána veškerá dlouhometrážní hraná produkce a výběr toho nejlepšího a nejzajímavějšího z dokumentů. Celý filmový týden je pak doplněn projekcemi dalších českých filmů v nejrůznějších sekcích a retrospektivách, doprovázených besedami se zajímavými tvůrci. V rámci doprovodných akcí jsou připraveny další exkurze do historie, současnosti i budoucnosti české kinematografie – ať už v rámci tradičních či nových sekcí. Opět připomeneme významná výročí některých jubilatů, výrazné počiny české kinematografie, profily filmových škol a diskuse na nejrůznější filmová témata. Ojedinelou akcí nadále zůstává Panel filmových projektů, kde tvůrci představí svá připravovaná filmová díla v nejrůznější fázi vzniku. Z doprovodných nefilmových akcí jsou připraveny opět koncerty, výstavy a další zajímavá setkání připomínající, že hlavní festivalové město Plzeň je zároveň městem, které dalo jméno i pivu.

Největší přehlídka českých filmů, festival Finále, (21. – 27. dubna) se v letošním roce stěhuje. Novým centrem festivalového dění se stane zrekonstruovaná secesní budova Měšťanské besedy, kde se už v loňském roce odehrála část projekcí.

S kinem Elektra, původním sídlem festivalu od prvního ročníku v roce 1968, má soukromý majitel jiné záměry. „*Těšil nás, že se nám podařilo najít pro Finále v centru města tak krásný prostor, jako je budova Měšťanské besedy,*“ vysvětluje výkonná ředitelka Finále Pavla Kormošová. „*Věřím, že změna otevře festivalu nové možnosti a přitom zůstane zachovaná pohodová atmosféra Finále, ke které tradičně přispívá i historické centrum Plzně se svými parky a kavárničkami.*“

Festival Finále získal další prostor – je jím zcela nové multikino Cinema City Plzeň v obchodním a zábavním centru Plzeň Plaza. Promítací sály jsou vzdálené jen několik minut chůze od Měšťanské besedy, kde se letos soustředí hlavní festivalové dění. Finále tedy zůstane v centru Plzně.

„*Podařilo se nám dohodnout se společností Cinema City Czech s.r.o., provozovatelem multiplexu Cinema City Plzeň a obchodním a zábavním centrem Plzeň Plaza na spolupráci s filmovým festivalem Finále,*“ potvrzuje výkonná ředitelka Finále Pavla Kormošová a dodává: „*Projekční sály jsou skvěle technicky vybavené. Věřím, že moderní multiplex vytvoří pro návštěvníky festivalu zajímavý kontrast s historickou budovou Měšťanské besedy.*“

15. DNY EVROPSKÉHO FILMU

Praha 17. – 29. 4. 08. / Brno 25. – 30. 4. 08 / Olomouc 28. 4. – 2. 5. 08

15. DNY EVROPSKÉHO FILMU zahájí 17. dubna 2008 v Praze v kině Světozor německý film **Náš vůdce** (Die Welle, r. Dennis Gansel, 2008, distribuce SPI International). Poté budou mít

pražští diváci v kinech Aero a Světozor možnost až do 29. 4. 2008 zhlédnout na 38 celovečerních a 14 krátkých ryze evropských filmů. Pražskou část zakončí taktéž v kině Světozor irský film **Na hřbetě keltského tygra** (The Tiger's Tale, r. John Boorman, 2006).

Přehlídka se pak již tradičně přesune do Brna, do kinosálu B. Bakaly a nově se budou moci filmy pokochat i diváci v Olomouci. Ozvěny DEF v regionech – výběr z programu DEF, se odehraji v Boskovicih a v Uherském Hradišti. Všechny filmy budou uváděny v původním znění (většina také s anglickými titulky) a budou přes sluchátka tlumočeny do češtiny.

Milovníkům anglického jazyka je určeno oblíbené celonoční promítání bloku čtyř filmů – „**Maratón evropského filmu**“ – který se jako jediný do češtiny netlumočí. Letos proběhne dvakrát, a to 19. dubna v kině Světozor a 25. dubna v kině Aero. V Praze se 23. dubna v kině Světozor v rámci přehlídky uskuteční seminář pro kinaře a distributory, jehož hlavním tématem bude „**Jak získat finanční podporu z EU na provozování kin**“ a „**Digitální kina a digitální kinodistribuce**“. Moderátorem semináře bude Ivo Andrlé, ředitel kina Aero, mezi jeho hosty se objeví Alexander Syllaba, který představí rakouské kino Paradiso oce-

něné v roce 2007 prestižní cenou Europa Cinemas, a Alexander Stolz, výkonný ředitel sekce digitální distribuce a kin **UK Film Council**, představí postup digitalizace kin ve Velké Británii s názvem Digital Screen Network. Program DEF je určen pro široké publikum, není nijak žánrově ani tematicky zaměřen, a tak jediným kritériem je pestrost a kvalita. Objeví se filmy rodinné, umělecky zaměřené, filmy od známých režisérů, ale také debuty. Nebudou chybět ani vybrané krátké filmy od studentů pražské FAMU a Filmové školy v Písku. Novinkou bude výběr filmů z evropských filmových škol, který proběhl ve spolupráci s organizátory Fresh Film Festu.

Veškeré další informace o přehlídce, kompletní program, katalogy, seznam hostů a akreditační formuláře Anna Bartošková, PR servis DEF, Národní třída 28, 110 00, Praha 1, tel: 603 844 811, 604 607 477, fax: 221 105 303, info@eurofilmfest.cz, press@eurofilmfest.cz, www.eurofilmfest.cz

AniFest 2008

V květnu se v jihočeské Třeboni opět setká svět fantazie AniFestu s pohádkovou atmosférou tohoto lázeňského města. Do mezinárodní soutěže bylo přijato celkem 320 filmů z celého světa.

Mezi členy poroty originální tvorby, která bude snímky posuzovat přímo na festivalu, budete mít možnost vidět amerického producenta (Acme Filmworks) a zároveň zakladatele největšího světového portálu o animaci Animation World Network (www.awn.com) **Rona Diamonda**, slavného českého animátora **Břetislava Pojara**, nebo **Rony-**

ho Orena, který patří mezi nejvýznamnější izraelské autory a je také vedoucím ateliéru animace na Bezalel Academy of Arts and Design. Televizní tvorbu budou posuzovat **Gabriele Zucchelli**, **Jakub Knapik** a **Moon-saeng Kim**. Gabriele Zucchelli se podílel jako animátor na vytvoření animované opery „Příhody lišky Bystroušky“, Jakuba Knapika můžete znát jako autora filmových triků k filmu „Katyň“ a Moon-saeng Kim je režisérem celovečerního animovaného filmu „Wonderful Days“. Studentské filmy budou na festivalu posuzovat **Krzysztof Rynkiewicz** z Polish National School of Film, Television and Theatre v Lodži, **Lucie Štamfestová** a **Josef Fülöp**, šéf katedry animace na budapeštské Moholy – Nagy University of Art and Design.

Čestným prezidentem letos bude významný německý animátor a pedagog **Raimund Krumme**, který za svou nezávislou tvorbu získal mnoho ocenění na předních festivalech (např. v Annecy, Montrealu, Krakově).

Vedle soutěžních pásem můžete vidět také řadu nesoutěžních snímků pro děti i dospělé. Velmi zajímavou podívanou bude jistě celovečerní film „Azur a Asmar“ francouzského režiséra Michela Ocelota, který bude mít na AniFestu svou českou premiéru. Na AniFestu 2008 budou také výstavy, koncerty, školičky dětské animace a příjemná setkání. Novinkou v programu festivalu

bude **Prezentace CAS**. V tomto programu budete mít šanci vidět komplexní přehlídku současných českých, slovenských a rakouských animovaných filmů. AniFest se tak snaží pomoci středoevropskému prostoru v prezentaci své tvorby a nabídnout prostor autorům z řad našich blízkých sousedů.

Součástí AniFestu je ProfiForum, které nabídne celou řadu projekcí a diskuzí. Jedním z nejzajímavějších projektů ProfiFora je prezentace africké animované tvorby. Zajímavý výlet na Černý kontinent, kde je animovaná tvorba v počátcích a kde se střetávají klasic-

ké africké inspirace s tradičními i novými technologiemi animace. Tento projekt by měl ukázat, jak se animované tvorbě daří i mimo osvědčená území animátorského světa. Osobně jej představí jeho kurátor **Mohamed Ghazala** z egyptské Minia University. Na ProfiForu se také představí tři přední světová animační studia (**Acme Filmworks**, **Platige Image** a **Il Luster Productions**), proběhne workshop věnovaný technologii motion capture, demonstrace tradičních animačních technik, studenti škol Visegrádských zemí uspořádají animační sympozium ...

Letošní ročník se ponese také ve znamení významných životních jubileí. K devadesátému výročí narození významného českého animátora **Václava Bedřicha** je připravena série projekcí jeho filmů. Významné životní jubileum také oslaví kreslíř **Vladimír Jiránek**. Během festivalu bude AniFest pořádat výstavu, která by měla přispět svým dílem k oslavám sedmdesátin tohoto českého kreslíře, karikaturisty a animátora. Společně s jeho kresbami se budou promítat jeho animované filmy.

AniFest, jako již tradičně, podporuje rozvoj talentů mezi dětmi v oblasti animované tvorby. Na letošním ročníku lze v mezinárodní soutěži filmů vytvořených dětmi shlédnout 58 filmů, které představují možnou budoucnost animace. A AniFest pro začínající tvůrce opět připravuje ve spolupráci s českými školami, pedagogy a tvůrci otevřené animační ateliéry – **Školičky animace**, v nichž si děti budou moci samy vyzkoušet různé techniky. Zde se dětem budou věnovat studenti a pedagogové z Vysoké školy umělecko-průmyslové, Vyšší odborné školy filmové Zlín, Vyšší odborné školy grafické Jihlava a Střední školy aplikované kybernetiky, z Hradec Králové.

Raimund Krumme

GOLDEN
PRAQUE

45.

MEZINÁRODNÍ TELEVIZNÍ FESTIVAL
ZLATÁ PRAHA

14.-18. ČERVNA 2008

PRAHA | PALÁC ŽOFÍN

PRESTIŽNÍ MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽ

SVĚTOVÉ HUDEBNÍ A TANEČNÍ FILMY
NAPŘÍČ ŽÁNRY

DOKUMENTY O HUDBĚ A Tanci

ROYAL OPERA HOUSE

CHOREOGRAF
CHRISTOPHER BRUCE

VEČERY
ZAHRAŇIČNÍCH TELEVIZÍ

WORLD MUSIC SESSION

VEŘEJNÁ VIDEOTÉKA

VSTUP VOLNÝ!

ČESKÁ TELEVIZE

WWW.FESTIVALZLATAPRAHA.CZ

GOLDEN
PRAQUE Zlatá Praha
International Television Festival

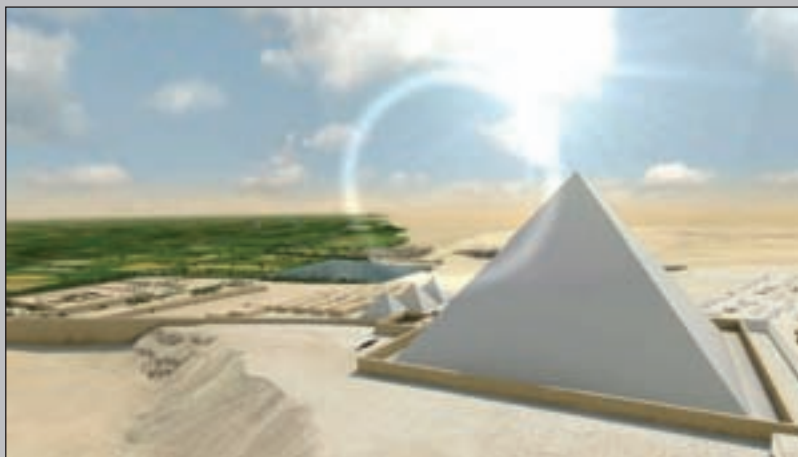
Foto © Petr Šálek, www.ARTmagazin.eu

UVIDÍTE NA TECHFILMU

(12. – 15. května 2008)

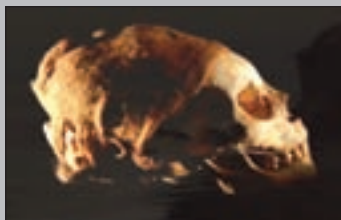
Aleje jako součást krajiny, ČR

Vášeň pro pyramidy, Kanada

Akustika koncertního sálu, Kanada

Záhada deformovaných hlav, Chile

Příběh jedné asanace, ČR

Ukrutně dobrá koupě, Dánsko

Krásný nový svět, Estonsko

Hledání modré velryby, Chile

Příběhy domů – Slavonická besídka, ČR

X. Seminář archivního filmu – Podoby grotesky

Uherské Hradiště, 8. – 11. května 2008

Rada Asociace českých filmových klubů (AČFK) a Městská kina Uherské Hradiště (MKUH) se dohodly na budoucnosti tradičních hradištských seminářů – britského a archivního. Spolupráce, která byla úspěšně započata již na prosincovém britském semináři, bude pokračovat i nadále – MKUH se pro příští stanou hlavním pořadatelem archivního i britského semináře a AČFK bude vystupovat v roli spolupořadatele.

Tradice pořádání semináře archivního filmu vznikla v 80. letech v Litomyšli. Ta byla přerušena a teprve v roce 1997 na základě zkušeností z pořádání semináře britského filmu bylo obnoveno i pořádání seminářů archivních, které se rovněž konají v Uherském Hradišti. Od čtvrtka 8. května do neděle 11. května 2008 se v Uherském Hradišti uskuteční již desátý ročník, tentokrát věnovaný různým podobám a vývoji žánru grotesky od němých klasických „slapstickových“ grotesek až po současnost. Zastoupena bude jak tvorba klasických zástupců americké grotesky (Buster Keaton, Harold Lloyd, Charlie Chaplin) a jejich evropských kolegů (Max Linder, Pat a Patachon), tak i tvorba význač-

ných autorů, kteří z postupů klasické grotesky výrazně čerpají (Jacques Tati, bratři Marxové, Wes Andersson, Roy Andersson).

Součástí programu budou také přednášky českých filmových historiků, kteří se dlouhodobě zabývají žánrem grotesky a jejím vztahem k jiným filmovým žánrům (Pavel Taussig, Martin Jiroušek). V programu nebudou chybět ani zástupci českého prostředí, ať už to je groteskní poetika ve filmech Juraje Herze nebo filmová a televizní tvorba Ctibora Turby nebo Tomáše Vorla a Pražské pětky (film Pražská 5, Divadlo Sklep, baletní jednotka Křeč ad.)

Seminář archivního filmu má převažující poznávací a výchovný charakter. Jsou na něm promítány filmy určené jak školám a studentům, tak také široké veřejnosti a zájemcům z řad náročnějších diváků – členům a vedoucím filmových klubů, zájemcům o historii filmu a jeho žánry, filmovým profesionálům a pedagogům, publicistům apod. Na seminář se každoročně sjíždí z celé republiky i ze zahraničí cca 300 – 400 účastníků.

Mezinárodní festival TECHFILM 2008

konference EMTECH 2008 12. – 15. 5. 2008

PŘIJĎTE na ČVUT v Praze OPĚT POZNÁVAT A OBJEVOVAT

Letošní ročník festivalu uvede ve svém programu 71 nejnovějších snímků přihlášených ze 20 zemí světa a komisí EU. V mezinárodní soutěži o Grand Prix bude bojovat 18 z nich. V projekcích uvidíme také 31 českých snímků a z toho 11 filmů bude posuzováno mezinárodní porotou.

V národní soutěži o Křišťálovou tužku bude představeno 12 výukových produktů.

V programu konference a připravovaných seminářů se budeme seznamovat ze zajímavostmi z oblasti techniky, vědy, výzkumu či vzdělávání. Potkáme se s odborníky, pedagogy či popularizátory (tisk, film, TV), uslyšíme i názory a příspěvky studentů a zainteresované veřejnosti.

Příběhy domů – 30 let renesance, ČR

Soutěž výukových produktů 9,00 – 14,00 hod.

Mezinárodní seminář 14,00 – 17,00 hod.

Čtvrtek 15. 5. „Čistá energie“

Den věnovaný energetice a čistotě vod

Místo: Ekotechnické museum, Papírenská 6, Praha 6

Filmy, přednášky 9,00 – 14,00 hod.

Doprovodný program: 14,00 – 16,00 prohlídky expozicí musea s průvodcem

Slavnostní zakončení a udílení cen, koncert, raut 18,00 – 22,00 hod.

Denně PROJEKCE na PRÁNÍ ŠKOL

Pondělí 12.5. – čtvrtek 15.5.

Místo: salonek CIPS Studentský dům ČVUT, Bechyňova 3, Praha 6

Projekce vybraných snímků 9,00 – 13,00 hod

Informace budou aktualizovány průběžně na <http://emtech.cvut.cz>

Ukrutně dobrá koupě, Dánsko

Pondělí 12. 5. „Síla spojení“

Den věnovaný telekomunikační a přístrojové technice

místo: Fakulta elektrotechnická, Technická 2, Praha 6

Slavnostní zahájení 9,00 – 10,00 hod. Institut Intermédii

Filmy, přednášky 10,00 – 14,00 hod.

Mezinárodní seminář – 14,00 – 17,00 hod.

Úterý 13. 5. „Technologie pro město“

Den věnovaný stavebnictví, dopravě, životnímu prostředí

Místo: Fakulta stavební a Fakulta architektury, Thákurova 7, Praha 6

Filmy, přednášky 9,00 – 14,00 hod.

Středa 14. 5. „Zpět k inženýrství“

Den věnovaný vědě a vzdělávání

Místo: Fakulta strojní, Technická 4, Praha 6

Filmy, přednášky 9,00 – 14,00 hod.

Zlín 2008

Více než čtyři sta filmů bude letos k vidění během 48. ročníku Mezinárodního filmového festivalu pro děti a mládež ve Zlíně. Ale nejen tam. Promítání v Palace Cinemas na Smíchově se rozroste na pětidenní přehlídku a v samotném Zlíně se pro studenty chystá noční promítání filmů, mimo jiné zaměřené i na kontroverzní témata. Umělecký ředitel festivalu Petr Koliha v rozhovoru také prozradil, na co se mohou těšit fanoušci britské kinematografie. Právě na ni se totiž letos festival zaměří.

Před svým odjezdem na letošní 58. Berlinale jste řekl, že tam chce zlínský festivalový tým pro diváky získat nejžhavější filmové novinky a dát o sobě vědět konkurenci. Povedlo se?

Pro nás je Berlínský festival k získávání posledních filmových novinek ideálním místem. Uzavíráme tam už předjednané dohody a sledujeme soutěže našeho konkurenčního a zároveň spřáteleného festivalu pro mladé lidi – Generation, který je součástí Berlinale. Každoročně jsme také oficiálními partnery Českého filmového centra v rámci Středoevropského stánku na filmovém trhu. Pravidelně tam míváme naši prezentaci, která nebývá jen informací o zlínském festivalu, ale věřím, že také zprávou o české kinematografii a naší kultuře vůbec. Celkově jsem s naší letošní účastí v Berlíně velice spokojen.

Berlinale je vlastně něco jako filmový veletrh. Jak tam vypadá váš pracovní den?

Můj program na Berlinale je velice nabitý. Pravidelně nestihnu vše, co si naplánuji. Ráno v půl deváté máme každodenní koordinační schůzku s mými kolegy ze zlínského festivalu, kde si rozdělíme úkoly a priority dne. Dopoledne většinou věnuji jednáním na stáncích filmového trhu. Vyjednávám se zde o konkrétních filmech a budoucích hostech festivalu. Odpoledne se pokouším trávit na projekcích Generation a večer mívám společenské povinnosti na různých setkáních a recepcích.

Jak se „nakupují“ filmy? Vloni se ve Zlíně promítal Shrek 3 skoro tři týdny před českou premiérou, a tak zde měl jednu z prvních projekcí na světě. Jak se taková věc podaří? Prozradte nám nějaký trik. Vyjednáváte i o podmínkách promítání nebo o ceně?

Žádný trik neexistuje. Vždy jde o informace

a o kontakty, ale také o renomé festivalu, o které se můžete při jednáních opřít. Partneři o vás musí vědět, a to je důvod, proč pořádáme řadu prezentací v zahraničí od Londýna přes Berlín až po Cannes a tak dále. Neobešli bychom se také bez podpory domácích distributorů, kteří nám vycházejí vstříc. Pokud jde o otázku ceny, tu nejde paušalizovat. Vždy jde o individuální domluvu a vždy se snažíme partnerům vysvětlit, že jsme festival pro děti a mládež, který nevybírám vstupné, což je i v rámci Česka ojedinělé.

Letošní 48. ročník bude zaměřen na britské snímky. Na co se tedy mohou fanoušci ostrovní kinematografie těšit?

Na řadu nových, ale i zajímavých archivních filmů. Připravujeme sekci a seminář týkající se žánru fantasy, přehlídku Aardmanů, což je slavné studio animovaného filmu. Jednáme o spolupráci s producentem populárního seriálu Teletubbies a chceme také představit nové výukové projekty angličtiny ve spolupráci s britským velvyslanectvím... A samozřejmě jednáme o zajímavých hostech ze Spojeného království.

Zlínský festival rok od roku roste. Vloni „přibral“ čtyři nová partnerská města. Bude růst i dál? Kde se jeho „přibírání“ zastaví?

Náš kinematovlak letos dokonce zavítá až do Košic na Slovensku. Rozšířili jsme také naši pražskou část, která se letos v Palace Cinemas na Smíchově rozšíří ze dvou na celkových pět dnů. To už je skoro samostatný festival. Také se těšíme na šest kinosálů v novém zlínském multiplexu Zlaté jablko. Ostatně víte, že to je prastaré jméno Zlína? Předpokládáme výrazný nárůst celkového počtu filmů, který letos určitě přesáhne čtyři stovky.

Jaké novinky jste pro návštěvníky 48. ročníku připravili?

Vedle každoročního důrazu na nejmenší děti, chceme letos více oslovit i ostatní mladé lidi. Zlín je dnes městem vysokoškoláků, žije jich tu přes dvanáct tisíc. Připravili jsme proto novou sekci Nočních horizontů, která bude každý den začínat v pozdních večerních hodinách. Půjde o filmy s mnohdy i kontroverzními tématy týkající se života mladé generace. Vedle britské kinematografie připravujeme též sekci izraelských filmů. Stát Izrael totiž letos slaví 60. výročí a jeho vznik souvisí i s naší historií. Děti jistě zaujme přehlídka japonské animované tvorby v žánru populární Anime. Představíme také zajímavé dětské filmy z Afriky. Samozřejmě se i letos budeme věnovat odborným, ale i zábavným akcím, koncertům a soutěžím.

Jste uměleckým ředitelem festivalu, který je marketingově hodně zaměřený na děti. Určen je ale i mládeži. Nechystáte se v bu-

doucnu víc zaměřit třeba právě na filmy pro mladé lidi, nezávislé experimenty nebo studijní práce? Ve Zlíně je přece filmová škola i Fakulta multimediálních komunikací při Univerzitě Tomáše Bati.

Součástí „velkého“ zlínského festivalu je i Mezinárodní filmový festival Zlínský pes. To je právě festival filmových škol a studentů nejen ze Zlína, ale z celého světa. Letos se bude více přiklánět k animovanému filmu. Tradiční součástí festivalu je i další mezinárodní přehlídka Duhová kulička, věnovaná reklamním spotům určeným dětem a mládeži. Myslím, že v tomhle směru nemáme co dohánět.

Jak to má zlínský festival s financemi? Vydělá si na sebe sám, nebo se bez neobejde bez dotací?

Žádný takto velký filmový festival se neobejde bez podpory státu a grantů Evropské unie. Náš rozpočet má zhruba 40 % podporu z těchto zdrojů. Zbýlých 60 % se snažíme pokrýt ze soukromého sektoru. Není to snadné a musím nahlas poděkovat všem, kteří to myslí s filmovou tvorbou pro děti a mládež dobře.

Režiroval jste poetický film na motivy povídek Bohumila Hrabala Něžný Barbar i Výchovu dívek v Čechách podle Michala Viehwegha. Produkoval jste film Ceremoniář, jste ale i režisérem divadelních a televizních inscenací. Máte na filmařinu vůbec ještě čas? Nestýská se vám někdy po ní?

Práce pro festival je teď můj „full time job“, čas na nic jiného mi tedy nezbyvá. Ani na stýskání. Na druhé straně mi tato práce přinesla spoustu nových zkušeností, kontaktů a možností se setkat se zajímavými osobnostmi. Řídit takovýto velký festival je vlastně také trochu režie, ale ve velkém.

Chystáte se k tomuto „řemeslu“ někdy vrátit?

Určitě bych rád natočil alespoň ještě jeden celovečerní film. Věřím, že mi to osud umožní.

Připravila Helena Hudečková

45. MTF ZLATÁ PRAHA

14. – 18. června 2008, Palác Žofín

„Hudba, kterou si vychutnáte“

Mezinárodní televizní festival Zlatá Praha vstupuje v roce 2008 již do svého 45. ročníku. Toto půlkuřaté výročí přináší pro organizátory řadu závazků, ohledů i povinností. Nejen proto, že patří k nejstarším televizním festivalům na evropském kontinentě a je dnes unikátní světovou akcí soustředěnou výhradně na hudební a taneční programy napříč všemi hudebními žánry a úspěšně spolupracuje s řadou mezinárodních organizací v čele s EBU a IMZ. Ale také proto, že chce opět pomyslně pozvednout laťku vysoké úrovně a dynamiky. Zachovat vše dobré, co se osvědčilo, a zároveň přicházet s novými podněty a nápady, které budou reagovat na potřeby doby.

A co chystá festival Zlatá Praha pro rok 2008? Opět tu bude prestiž-

ní mezinárodní soutěž, oblíbená videotéka a řada dalších doprovodných akcí – workshopy, semináře, premiérové projekce, či večery s japonskou televizí NHK a ruskou televizí Kultura. Se svými záznamy oper a baletů se představí proslulý britský Royal Opera House a s retrospektivou svých děl do Prahy dorazí světoznámý choreograf Christopher Bruce. Prostor bude i pro skvělou kolekci filmů z oblasti world music s názvem World Music Session. A hlavně – vše bude po zaregistrování zcela volně přístupné široké laické i odborné veřejnosti!

-sýk-
Více o festivalu a registrace na www.festivalzlatapraha.cz

OD MEXIKA K HOLLYWOODU NA 43. MFF KV

Velký mexický režisér v Karlových Varech

„Zajímají mne temné stránky lidské psychiky,“ říká režisér ARTURO RIPSTEIN, jehož tvorbu věnuje letos přehlídce 43. Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary. Jako syn úspěšného mexického producenta vyrostl Arturo Ripstein (nar. 13.12. 1943 v Mexico City) mezi kabely a světly reflektorů a tak už od dětství měl jasno, čím chce být. Jeho učitelem a vzorem se stal Luis Buñuel, jemuž asistoval při natáčení *Anděla zkázy* (1962) a s nímž udržovat kontakt i po jeho návratu do Evropy až do jeho smrti v roce 1983. Od svého debutu *Tiempo de morir* (1966) natočil Arturo Ripstein několik desítek filmů v Mexiku, ve Francii i ve Španělsku. Mnohé z nich získaly ocenění v Cannes, v Benátkách, v San Sebastiánu a jinde, ale přesto zůstává jméno Artura Ripsteina známé spíše v okruhu znalců než v širší filmové veřejnosti a přehlídce jeho děl se dají spočítat na prstech. Ve všech jeho filmech, na nichž už dlouho spolupracuje jako scenáristka jeho životní partnerka Paz Alicia Garciadiegová, hraje důležitou roli sex v mnoha podobách jako zdroj i projev pocitu osamělosti člo-

věka. Filmy Artura Ripsteina, které budou v Karlových Varech uvedeny za osobní přítomnosti tvůrce a jeho spolupracovnice, vypovídají o přesvědčení mexického tvůrce, že svět je groteskním divadlem. „*Rád ukazuji, co je pod povrchem morálky, co je tajemné a odsouzeníhodné – jsem natolik optimistou, že si to mohu dovolit ukazovat, aniž se zblázním.*“

Nový Hollywood II

Druhá část karlovarského ohlédnutí za americkou filmovou tvorbou období 1968 – 1980 navazuje na loňské úspěšné uvedení osmi filmů spojených označením „nový Hollywood“. Po kultovních snímcích desetiletí jako *Špinavé ulice* (*Mean Streets*) či *Harold a Maude* přibližuje letošní dramaturgie způsob, jakým autoři naložili s klasickými hollywoodskými žánry a subžánry. Po roce se na plátna festivalových kin vrací Martin Scorsese s psychologickým retronuzikálem *New York, New York* s vynikajícím Robertem De Nirem. Novohollywoodské premiéry v Karlových Varech se naopak dočká předloni zesnulá legenda Robert Altman s revizionistickým wes-

ternem *McCabe a paní Millerová* (v titulních rolích Warren Beatty a Julie Christie). V roce 1973 se variací na hitchcockovský horor *Sisters* do širšího povědomí dostal dnes slavný Brian De Palma, v téže sezóně se na plátnech amerických kin zaskvěl Jack Nicholson coby cynický příslušník amerického námořnictva v podvratném komediálním dramatu Hala Ashbyho *Poslední eskorta*. Žádná přehlídka nového Hollywoodu se neobejde bez Williama Friedkina a jeho Oscarem oceněného klíčového krimi filmu *Francouzská spojka*. Festivaloví diváci budou mít ojedinělou příležitost zhlédnout i dva pozoruhodné debuty z konce šedesátých let, temnou romanci *Pretty Poison* Noela Blacka a komedii *Bob & Carol & Ted & Alice* Paula Mazurskyho. Osmičku mimořádných režisérských osobností, které podrobily revizi dědictví hollywoodských otců, doplňuje Arthur Penn a jeho neo-noir *Night Moves* s Genem Hackmanem v hlavní roli.

Průběžně aktualizované informace týkající se festivalu, programu a hostů najdete na www.kviff.com

34. Letní filmová škola – filmovka v novém!

Uherské Hradiště, 25. 7. – 3. 8. 2008

34. ročník Letní filmové školy se uskuteční tradičně v Uherském Hradišti. Hlavním pořadatelem je již třetím rokem Asociace českých filmových klubů. Po loňském ročníku Letní filmové školy prošla AČFK organizačními proměnami, které se projeví i na uspořádání a struktuře programu 34. „filmovky“. Základními kritérii programu by měly být **rozmanitost a provázanost jednotlivých cyklů** – ideálně skrze osobnosti přítomné na LFŠ. Z toho vyplýva-

jí i jasnější kritéria pro zvaní hostů a filmových odborníků a jejich přítomnost na LFŠ. Přednost by měli mít tvůrci, kteří budou dlouhodobě potvrzení po účasti na retrospektivě svých filmů.

Samostatnou prioritu letošní Letní filmové školy budou mít programy a cykly, které budou cíleně zaměřeny na ucelenou prezentaci rozmanitých žánrů, druhů a témat ve výchovně koncipovaných programech. Ve spolupráci s univerzitními instituce-

mi a odborníky (historiky, pracovníky archivů a badatelských pracovišť) připravujeme rozmanitý doprovodný program, který bude vytvářet přirozený informační a diskusní kontext.

Součástí programu by mělo být představení různých úrovní chápání vztahu filmu k hlavnímu tématu – **magii**. Magie zde není myšlena pouze jako zaklínadlo, nýbrž znamená rozmanité cesty přístupu k transcendentní skutečnosti, ale i její zneužívání ve jménu

okultismu, náboženství, fanatismu či politiky.

Zhmotňování lidských představ o nadpřirozeném řádu a nadpřirozené skutečnosti bude prezentováno i v rámci doprovodného programu.

Proměna programu LFŠ: redukce filmů – ze 195 na 150 filmů (+ 100 krátkometrážních), vyváženost **proporcí jednotlivých cyklů** – žádné „velké“ a „malé“ cykly, **přehledné rozčlenění cyklů** a jejich rozmanitost, výraznější zahrnutí **animovaných, experimentálních a dokumentárních filmů**.

Programové cykly LFŠ 2008

Bratři v triku (film a magie) – Černá magie, okultismus, čarodějnické procesy, magie filmového plátna, magický realismus ve filmu. Tématický cyklus představí rozmanitou tvorbu, která se zabývá magickými rituály v minulosti a rozmanitých kulturách. Zároveň LFŠ otevírá prostor pro interpretaci filmu jako magického média.

Juraj Jakubisko – Ve spolupráci se Slovenským filmovým ústavem představíme retrospektivu „magických“ děl průkopníka dospělého věku slovenské kinematografie, Juraje Jakubiska, který se výrazně podílel na profilování slovenské umělecké kinematografie.

Alejandro Jodorowsky – Po uvedení dvou snímků guru mystických půlnočních filmů Alejandra Jodorowského do české distribuce (*Svatá hora* – Projekt 100/2008, *Krtek*) bude na Letní filmové škole představena retrospektiva všech autorových filmů. V jednání je osobní účast A. Jodorowského.

Julio Medem – Jednomu ze současných významných reprezentantů magického realismu ve filmu, španělskému režiséru Julio Medemovi, bude věnována kompletní retrospektiva snímků, včetně jeho posledního filmu *Chaótica Ana*.

Možnosti dialogu: Izrael/Palestina – Filmová tvorba Izraele a Palestiny je v poslední dekádě na vzestupu. Program LFŠ se bude věnovat zejména filmům, které se zabývají dlouholetým konfliktem a možnostem smíření obou národů, stejně jako problematice nesourodých kultur – židovské a arabské. Představena bude angažovaná tvorba významných režisérů obou oblastí: Elii Suleimana, Amose Gitai, Josepha Cedara, Michela Khleifiho a dalších.

Přepisování minulosti (Roky 1948 a 1968 pohledem normalizace) – Novým pravidelným cyklem LFŠ Přepisování minulosti bychom chtěli obrátit pozornost k československým dílům nedávné minulosti (zejména z období normalizace), která zá-

sadně přehodnocovala historické události. Cyklus Přepisování minulosti by měl sloužit ke společenské diskusi a ohlédnutí za tendenčními díly československé kinematografie.

Hranice a perspektivy – „Osudové osmičky“, konkrétně rok 1968, nebyly pouze podnětem k reflexi domácím novinářům, tvůrcům a umělcům, ale měly dalekosáhlý dosah i v zahraničí. Ve spolupráci s Národním filmovým archivem pootevřeme možnost porozhlédnout se po jiných pohledech na klíčové události pražského jara a sovětské okupace.

Pavel Kohout (a film) – Jedním z hlavních hostů letošní LFŠ bude spisovatel, scenárista a režisér Pavel Kohout, který v létě oslaví své 80. narozeniny. Pavel Kohout vytvořil řadu scénářů k zaníceným socialistickým filmům, ale jeho rozporná osobnost byla rovněž podnětem pro izraelské filmaře k natočení svérázné adaptace *Svatá Klára*.

Kontakty:

Program: Pavel Bednařík, umělecký ředitel AČFK, pavel.bednarik@acfk.cz, 724 338 539, PR, **media:** Lenka Zemánková, tisková mluvčí, lenka.zemankova@acfk.cz 724 339 599, www.lfs.cz

Nebudete na konci května v N.Y.?

Pokud ano a jste příznivcem (příznivkyní) filmových festivalů, pak si poznamenejte, že od 30. května do 8. června 2008 se koná v Brooklynu 11. Mezinárodní filmový festival, na němž budou k vidění a ocenění (celkem se rozdá 80.000 dolarů) hrané i dokumentární filmy, filmy krátké – experimentální a animované. Adresa: 180 South 4th Street, Ste 2 South, Brooklyn, New York 11211 USA, tel. 001 718 388 4306, submit08@wbff.org, call08@brooklynfilm.com, <http://wbff.org/submit/>

Hirošima 2008

Město, v němž se před šedesáti třemi lety – 6. srpna 1945 – zastavil život, bude letos už popatnácté hostitelem Mezinárodního festivalu animovaných filmů. Festival si dobyl za dobu svého konání renomé odpovídající těm nejlepším událostem v oblasti animovaných

filmů. Festival se koná od 7. do 11. srpna 2008, uzávěrka přihlášek proběhla 1. dubna, ale o určitý termínový pardon lze požádat na kontaktní adrese:

<http://www.urban.ne.jp/home/hiroanim/>, HIROSHIMA 2008 Festival Office, 4-17, Kako-machi, Nka-ku, Hiroshima 730-0812, Japan, tel. 0081 245 0245, fax 0081 245 0246, hiroanim@urban.ne.jp Přihláška a reglement je k dispozici v kanceláři Fitesu.

AsoloInternationalArtFilmFestival

Od 29. srpna do 7. září se koná v italském městě Asolo (Treviso) 27. ročník festivalu filmů o umění. Snímky budou posuzovány v šesti kategoriích: filmy o umění, životopisy (portréty) umělců, filmy o architektuře a designu, „videoart & computerart“, školní filmy o umění (a také hudební) a „jak se to dělá“. Uzávěrka přihlášek (je k dispozici i s reglementem u nás) je 31. května 2008. Kontakt: 27edition@asolofilm-festival.it, tel. 0039 423 199 5235 – 36, AsoloArtFilmFestival, Foresto Vecchio, 8, 31011 Asolo (TV), Italia.

Bilbao padesáté

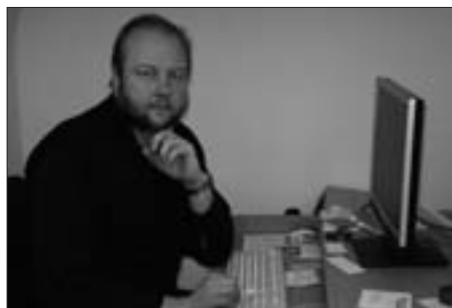
Mezinárodní festival dokumentárních a krátkometrážních filmů vstoupí od 21. do 29. listopadu 2008 do svého jubilejního ročníku, který v historii festivalu znamená půl století. V loňském roce zasedal v jedné z porot tohoto prestižního festivalu náš ostravský kolega, producent a režisér Jaroslav Vašíček. Symbolem hlavních cen je Zlatý a Stříbrný Mikeldi, které se prezentují čtyřmi (resp. třemi) tisíci EUR pro vítěze. Držitel Velké ceny festivalu si odveze EUR sedm tisíc – to už je slušný počinek do dalšího natáčení... Dílka, která se chtějí o tyto (a další) zajímavé ceny ucházet by měla vzniknout po 1. lednu 2007 a neměla by být delší než 45 minut. Uzávěrka přihlášek je 1. září 2008, reglement

a další nezbytné formuláře jsou k nahlédnutí (a okopírování) v kanceláři Fitesu. Více na COLON DE LARREATEGUI, 37 – 4º, 48009 Bilbao, Spain, tel. 0034 94 424 86 98, fax 0034 94 424 56 24, info@zinebi.com, www.zinebi.com

A Bilbao patnácté – FANT 2009

Na stejné poštovní adrese, ale jinak na fant@zinebi.com a www.zinebi.com/fant získáte bližší informace o patnáctém ročníku Festivalu fantastických filmů, který se koná příští rok od 8. do 16. března 2009. Uzávěrka přihlášek je 31. ledna 2009. Potřebné materiály i k tomuto festivalu – reglement a přihláška – jsou rovněž zapůjčeny v naší kanceláři.

MILAN ŠIMÁČEK – POROTCE BERLINALE 2008

Kolik členů měla v Berlíně „duchovní porota festivalu“?

Ekumenická porota, která vyhledává a oceňuje snímky s hlubším obsahovým poselstvím, má na Berlinale šest členů a letos zasedla v tomto složení: Julia Helmke, teoložka z německého Hannoveru, jež byla naší předsedkyní, Alina Birzache, rumunská kritička působící na univerzitě v Edinburghu, scenárista a režisér z Los Angeles – Douglas Fahleson, německý mediální teoretik Wolfgang Hussmann, publicistka Magali van Reeth z francouzského Lyonu a moje maličkost.

Na schodech Týnského chrámu

Jak složité bylo místo porotce získat?

Co si budeme namlouvat, byla to pro mě velká pocta a v životopise mi přibyl významný řádek. V oboru filmového recenzenta a dramaturga je to stejné, jako když českého fotbalistu angažuje FC Barcelona či londýnský Arsenal. Coby porotce jsem pracoval již na festivalech v Karlových Varech, Zlíně, Varšavě, Plzni, Artfilmu v Trenčianskych Tepliciach, ale Berlinale, které je po Cannes 2. největším svátkem filmu na planetě, je jistě jednou z „osmitisícovek“ mojí kariéry.

Myslíte, že kontaktů a zkušeností ze světa využijete?

Ano, jako sportovci působící v zahraničí, i já byl v labyrintu světových jazyků a před řadou nových seznámení, dokonce dva týdny v metropoli nad Správou úplně sám, ale neřůkal jsem, a naopak se snažil co nejlépe „zpracovat přitraný míč“. Do poroty mě nadnárodní organizace INTERFILM vybrala na základě mých publicistických prací. A po této zkušenosti si musím svou latku

Den po narozeninách Janů Wericha a Svěráka – tedy 7. února – začal gala-večerem s kapelou Rolling Stones 58. ročník Mezinárodního filmového festivalu v Berlíně. Německými sousedy dokonale organizovaný orchestr děl celuloidového pásu si jen nerad pouští do svých řad filmaře odjinud než ze západní polokoule, ev. asijského světa. Letos ovšem v jeho Ekumenické porotě zasedl člen FITESu – Milan ŠIMÁČEK (1962) – publicista, tiskový mluvčí Hospodářské komory Prahy a externí herec Studia Ypsilon.

ještě více hlídat! Nemohu si dovolit jiný text než podle nejlepšího svědomí a s maximem vědomostí. V současné době jsem šéfredaktorem ekonomicko-kulturního časopisu Hospodářské komory hlavního města plus jejím tiskovým mluvčím. Do toho vedu pražskou pobočku seriózního jihočeského nakladatelství Růže, a abych se nenudil, hraji po večerech divadlo.

Kde?

Moje „rodná“ Ypsilonka mi dala k loňským 45. narozeninám hezký dárek – s předním českým teatrologem Zdeňkem Hořínkem vytváříme titulní roli Hada v adaptaci románu filozofa Ladislava Klímy s neobvyklým názvem „Putování slepého hada za pravdou“. Přijďte se podívat!

Které tituly vás na Berlinale nejvíce zaujaly?

Jel jsem na dva týdny do Berlína, abych tam při frekvenci pěti-šesti filmů denně viděl jako nejlepší snímek – film z Prahy! Byl jím pro mě celovečerní dokument **Občan Havel**. Na pomyslném místě druhém skončilo drama **Katyň** o hromadné, předem promyšlené vraždě 22 000 příslušníků polské elity sovětskou tajnou službou KGB v roce 1940, zpracované oscarovým režisérem Andrzejem Wajdou, jehož otec byl jed-

Milan Šimáček tentokrát jako Had v Ypsilonce.

nou z obětí tohoto neodpuštělného masakru.

Kdo u Ekumenické poroty nakonec zabodoval nejvíce?

Hlavní cenu mezi jedenadvaceti soutěžními snímky získal film **Tak dlouho jsem vás milovala**. Jeho francouzský režisér Philippe Claudel (1962) je doma nesmírně populární jako spisovatel. Když se u tohoto snímku poprvé postavil za kameru, rovnou se nominoval do role režiséra. Věřil si však oprávněně, neboť kromě naší poroty získal rovněž cenu deníku Berliner Morgenpost. Rukou citlivou vystavěl příběh osamocené Julietty, která se po patnácti letech strávených ve vězení snaží najít cestu a zařadit do „normálního“ života. Nastěhuje se do domu své sestry, jež je na rozdíl od

Ekumenická porota MFF Berlin 2008.

S Milanem Šimáčkem předsedkyně poroty Julia Helmke a Hans Hodel z Bernu, prezident Interfilmu, který členy poroty jmenuje.

ní vdaná, a s manželem se stará o dvě adoptované dcery.

Zvláštní cena vaší poroty putovala kam?

Special Mention jsme udělili čínskému snímku **In Love We Trust**, jehož režisér Wang Xiaoshuai, jednačtyřicetiletý rodák z Šanghaje, obnažuje morální dilema bývalých manželů. Jejich vztah vyhořel, jsou rozvedeni, oba již žijí s novými partnery, ale jejich dceři je diagnostikována leukémie. Pomohla by jí transplantace tkáně sourozence, který... se ovšem nejprve musí narodit!

A u dokumentů?

Tady jsme se zasekli. Musím přiznat, že jsem poprvé – a zřejmě naposled v životě – lobbboval. Za již zmíněný unikátní opus **Občan Havel**. Mezi čtyřma očima mně kolegové podporu přislíbili, ale u kulatého stolu se ukázalo, že je pro ně atraktivnější věčně problematický Balkán, nežli pohled do zákulisí života Prezidenta pravdy. Takže *Special Award* putovala za snímek **Corridor 8** do rukou bulharského režiséra Borise Despodova. Jinak byl jediný český film na **Berlinale 2008** přijat slušně?

Výborně!!!! Měl zde celkem čtyři uvedení – první pro novináře, další tři pro veřejnost – a všude zněl jen obdiv na časosběrnou metodu, kterou je snímek natočen, na obsažený cit, vkus, po-

koru, a zejména na osobnost hlavního protagonisty. „Václava Havla pokládám za jednoho z největších Evropanů,“ řekl mi německý kolega, „važte si ho! V politice je málo orlů. Zato slepic na dvorku kdáká až, až.“ „Ano, my víme své,“ odvětil jsem mu.

Kdo získal „medvědy“ za herecký výkon?

Íránc Reza Najie, titulní hrdina filmu **Píseň vrabčáků**, který režíroval Majid Majidi, významný představitel současné íránské filmové školy, jehož **Děti nebe** byly v r. 1999 nominovány na Oscara. V ženách pak zabodovala Angličanka Sally Hawkins s výkonem v komedii **Happy-Go-Lucky** (režie Mike Leigh).

Naopak – jaká byla zklamání?

Favorizované snímky! Ty, které předcházela bombastická reklama, se mně osobně jevily jako příliš plytké a pouze pro komerční úspěch vykalikulované. Za všechny jmenuji **Elegy a Královny sestry**, které jistě brzy přijdou i do našich kin, takže obrázek si uděláte sami. V obou hrají velké a šarmantní hvězdy – Ben Kingsley, Penélope Cruz, Natalie Portman, Scarlett Johansson, Eric Bana – ale nějak se nedostavil duch.

Srovnejte jako obyvatel Starého města pražského centra obou velkoměst...

Jsou naprosto rozdílná, protože Postupimské ná-

městí, na němž sídlí hlavní palác festivalu a řada kinosálů, je čerstvě vybudováno a připomíná menší New York. Na rozdíl od naší metropole zde byla velká část historických staveb na konci 2. světové války zničena. Nadchly mě však dvě věci každodenního života. Ad jedna: místní taxikáři. Jejich auta jsou vždy čistá, oni sami upravení, ochotní a poctiví. Čekají jak vojáci na vyhrazených štaflech, žádné najíždění na chodník, do rezidenčních zón či průchodů, žádná arogance a hlavně – stále stejné ceny.

A ten druhý jev?

Systém vratných PET lahví. Nikde žádný plast nevidíte, protože je přinejmenším sbírájí sociálně slabší spoluobčané. Čímž se spojuje čistota, šetření životního prostředí a charita.

Prozraďte, jak bujarý život čekal porotce MFF v Berlíně 2008?

Řekne-li se recepce na filmovém festivalu, řada lidí si vybaví fotky z bulváru, na nichž ten či onen padá do bazénu. V únoru je jednak Správa ještě dosti chladná, jednak bujarost nejde s prací porotce dohromady, zejména však duchovní porota festivalu podobné pojetí zásadně nepraktikuje. A přesto jsme jednu takovou akci pořádali! Chtělo by se říct v intencích Poslední večeře Páně, že se podávalo pouze suché červené+bílé mešní víno plus ryby s nekvašeným chlebem. Nabídka však byla pochopitelně bohatší. Eku-
menická recepce **Berlinale 2008** se konala v hlavní budově německé evangelické církve a zúčastnili se jí kardinál tuzemských katolíků, dva biskupové protestantské církve a německý ministr pro kulturu a média Bernd Neumann.

Kdy vás uvidíme ve filmu?

Spisovatel Jan Matěj Krnčínský z Českého Krumlova má rozpracovaný (zatím skvělý) scénář televizního filmu a v něm mi píše roli přímo na tělo. Sestru by mi měla hrát Chantal Poullain, ale hlavně je to text plný člověčiny a touhy po harmonii. Žánrově snad vyjde laskavá komedie s poetickým humorem mezi řádky. Teď ještě potřebujeme na Kavčích horách najít spřízněného dramaturga.

četl, naslouchal a otázky imputoval -msk-

Publicista a herec **Milan Šimáček**, inženýr ekonomie a bakalář žurnalistiky, se narodil 21. dubna 1962. Začínal jako ekonomicko-provozní náměstek ředitele Studia Ypsilon. Na této přední pražské scéně si v květnu 1987 odbyl i hereckou profesionální premiéru v adaptaci novely J.N. Tyňanova **Vosková figura**. V první polovině 90. letech tajemník a pedagog DAMU, v polovině druhé umělecký ředitel Kongresového centra Praha – Paláce kultury. Z filmografie: balada ze Žižkova 50. let **Blázni a děvčátka**, velkoilm z válečného Terezína **The Last Butterfly**, **Kožené slunce** (všechny tři snímky s režisérem K. Kachyňou), s Jaromilem Jirešem hraný dokument z dějin pražských Židů **Labyrint**, komedie z vojenského prostředí **Tankový prapor** (Vít Olmer) a **Černí baroni** (Zdenek Sirový). Ze seriálů: **Dvaadvacítka**, **Na lavici obžalovaných justice**, **Policajti z předměstí** či talkshow Jana Krause **Další, prosím**

Jak České vysílání BBC přestalo být prioritou Arabská BBC TV ve středu pozornosti

O důvodech, která vedly ke zrušení české redakce BBC před třemi lety a čím bylo vysílání nahrazeno, píše Anděla Špindlerová z Londýna.

Dnes je to Blízký Východ, na který se soustřeďuje ideologické úsilí Západu. Česko bylo ve středu zajmu na konci minulého století, po pádu komunismu. Tehdy BBC přesunula finance

a soustředila se na vysílání na nová teritoria v nové Evropě. A nebylo to jen vysílání, v akci Know How byli čeští a slovenští novináři přeškolení v londýnském Bush House, jak si počínat v demokracii.

Nutno připomenout, že zahraniční vysílání BBC není a nikdy nebylo financováno licenčními poplatky britských občanů, ale je placeno přímo britským státem a ten dohlíží, nepřímo přes Ministerstva zahraničních věcí (Foreign Office), na to, aby relace nabyly v rozporu s britskými státními zájmy. Bylo to tak za studené války, během druhé světové války a je tomu tak v období boje proti terorismu.

V roce 2005 bylo rozhodnuto, že zahraniční vysílání BBC se musí zaměřit na Střední Východ a arabské země, které se staly tou nejdůležitější oblastí po invazi a okupaci Iráku. Změna byla nazvána repriorizací a vedla k celé reorganizaci britského zahraničního vysílání, v jehož rámci bylo české vysílání zrušeno. Dokonce i redakce se přesunuly z tradičního sídla v Bush House, nedaleko Temže, do nových ultramoderních studií v Broadcasting House ve středu Londýna, nedaleko Oxford Circus.

Rozpočet arabské BBC TV činí přes 40 milionů liber ročně. Velká částka na první

pohled, ale ne když ji porovnáme s jinými vydáními na televizi v Británii. Například Channel Four TV dnes vyžaduje 150 milionů liber roční subvenci. A to jen aby kanál zabezpečil, že bude nadále vyrábět pořady, jež by měly veřejnoprávní punc – seriózní dokumenty, programy pro děti, politické a religiозní relace.

V polovině března BBC Arabic Television začala vysílat 12 hodin denně, od 10.00 do 22.00, ale do léta by měla vysílat nepřetržitě 24 hodin po celý týden. Pořady jsou připravovány v Londýně a v arabských zemích a samozřejmě světové zpravodajství stanice přebírá z domácí BBC.

Do nové modernizované budovy Broadcasting House, na Portland Place, byla jako první umístěna Arabská BBC. A nová stanice a jejích 250 pracovníků je vybaveno nejnovější technikou. A jaká bude programová náplň? Směs zpráv, informativních pořadů a diskusí. Stručné zprávy budou vysílány každých 15 minut a podrobnější zpravodajství každou půl hodiny. Informace o divadle, hudbě a zábavných pořadech budou vysílány pouze jako součást zprav.

Jak říká ředitel BBC Arabic TV Hosam El Sökkari, nová stanice se skládá ze tří medií: televize, rozhlasu a website (bbcarabic.com). Vysílání je bezplatné, jen je třeba správné satelitní nebo kabelové napojení. Střední Východ, severní Afrika a státy v Zálivu budou pokryty jejím televizním signálem. Odhaduje se, že ze dvou set milionů potenciálních diváků BBC bude její pořady sledovat jedna desetina a doufám, že přetáhne mnohé z arabské stanice Al Jazeera, Titulek v „závodním“ časopise BBC Ariel však ukázal, že korporace si je vědoma, že nové vysílání bude ostře sledováno arabskými diváky: „Oči arabského světa jsou na nás upřeny.“

„I opera v kině může být vášnivě a magické drama“ METROPOLITNÍ OPERA NEW YORK: LIVE IN HD – POPRVÉ VE VÝCHODNÍ EVROPĚ!

V sezóně 2007/2008 kino Aero vyzkoušelo v tomto projektu (High Definition rozlišení, prostorový pěťikanálový zvuk 5.1) možnosti přenosu operních představení z přední světové operní scény – Metropolitní opery v New Yorku – na plátno kinosálu. Tento přelomový projekt zaznamenal v České republice (stejně jako všude ve světě) mimořádný zájem diváků i publicistů. Přenosy v Kině Aero jsou do konce sezóny vyprodány. Organizátoři tohoto projektu se setkali s polemikou o kvalitě, technologických možnostech, výhodách i nevýhodách přenosů, ale také o budoucnosti opery vůbec. Prostorem pro diskusi se nově stal blog Věry

Drápelové, zavedený na www.metinhd.cz/blog. Velký úspěch projektu podnítil Kino Aero k přípravě jeho pokračování – v cyklu „Přidáváme!!!“ budou zahrnuty projekce třinácti(!) záznamů představení z loňské a letošní sezóny. Od dubna do června bude tedy opět možné setkat se na plátně kině Aero se světovými operními špičkami v těchto inscenacích: Středa 30. dubna 2008, 19:00 – **Engelbert Humperdinck | Hänsel und Gretel**, úterý 6. května 2008, 19:00 – **Giuseppe Verdi | Macbeth**, pondělí 12. května 2008, 19:00 **Charles Gounod | Roméo et Juliette**, čtvrtek 15. května 2008, 19:00 – **Giacomo Puccini | Manon Lescaut**, středa 21. května 2008, 17:00 – **Richard Wagner | Tristan und Isolde**, pondělí 26. května, 19:00, **Petr Iljič Čajkovskij | Evžen Oněgin**, čtvrtek 29. května 2008, 19:00, **Gioacchino Rossini | Il barbiere di Sivig-**

lia, neděle 1. června 2008, 15:00, **Wolfgang Amadeus Mozart | Die Zauberflöte**, čtvrtek 5. června 2008, 19:00, **Gaetano Donizetti | La fille du régiment (Dcera pluku)**, pondělí 9. června 2008, 19:00, **Giacomo Puccini | La bohème**, čtvrtek 12. června 2008, 19:00, **Benjamin Britten | Peter Grimes**, pondělí 23. června 2008, 19:00, **Vincenzo Bellini | I Puritani (Puritáni)**, čtvrtek 26. června 2008, 19:00, **Giacomo Puccini | Il Trittico (Tryptych)**.

Předprodej byl zahájen ve středu 12. března 2008 na pokladnách kin Aero (Biskupcova 31) a Světový (Vodičkova 41). Do 6. dubna 2008 bylo možno zakoupit a rezervovat POUZE permanentky na 5 a více představení (cena 250 Kč za vstupenku), od 7. dubna 2008 včetně pak také jednotlivé vstupenky (cena 300 Kč).

Miloslav Hůrka: O FILMU

(vybrané kapitoly z rukopisných pamětí legendárního barrandovského zvukového mistra)

Dům v Kaprově ulici. Režisér Kurt Hoffmann s mikrofonem, v rádiovce kameraman Josef Illík, Josef Skrčený tlačí vozík, švenkr Emil Sirotek za kamerou.

kapitola 29: LEHKÁ TECHNIKA

V polovině sedmdesátých let nastoupil na Barrandov ředitel František Marvan. Otakar Vávra se o něm zmiňuje ve svých vzpomínkách: „Marvan byl nejhorší ředitel, jakého jsme na Barrandově měli... Nakonec se úplně zne-možnil tým, že zakázal dialogové postsynchrony exteriérových záběrů, kde nemohl platit kontaktní zvuk. Žádal, aby se takové záběry přijímaly němou (hlučnou) kamerou a aby herci text ve zvuku opakovali, dokud si jej ještě pamatují. To už se mu smáli nejen režiséři, ale i herci.“

A přesně tak jsem natočil v roce 1963 zakázkový film pro SRN Dům v Kaprově ulici (Das Haus in der Karpfengasse) režiséra Kurta Hoffmanna a producenta Hermann Angermeyera. Byl to dvoudílný film pro televizi a celovečerní pro kina. Režisér s producentem participovali na financování filmu, tak chtěli ušetřit, kde se dalo. Jméno režiséra, u nás známého filmem Strašidla ze Spessartu, zaručovalo uměleckou úroveň filmu.

Používaná zvuková technika nezaplnila ani VW Buss: nemá obrazová kamera ARRIFLEX 35 II C se stativy, novinkou byl magnetofon NAGRA III na úzký pásek, mikrofon na tyči, sluchátka a kabely, což se vše vešlo do nákupní tašky. Osvětlovací park sestával z několika světlo- metů s halogenovými zářivkami velikosti půllitrových plecháčků. Kameramanem byl Josef Illík.

Jediná postavená dekorace se točila na Barrandově běžnou ateliérovou technikou pro zvukové natáčení. Většina motivů byly pražské ulice, byty, krámy, budovy a kanceláře. Až dosud se v takovém rozsahu v reálech nikdy netočilo. Filmování v reálech a ulicích se praktikovalo tak, že záběr se obrazově i zvukově natočil hlučnou ARRIFLEXkou, tedy s pomocným zvukem, ale okamžitě po záběru se znovu v tichu natočila celá scéna v dialogu, a v zápětí pouze kroky a hluky celé herecké akce. Sami herci tak zastali ruch- aře a kvalita ruchů byla naprosto přirozená. Stíhač Jan

Zleva skriptka Li, do které se nešťastně zamiloval herec Ivan Mistřík, můj profil, tlumočnice Eva Obermayerová a Kurt Hoffmann.

Chaloupek měl tak možnost nasadit na obraz (synchronizovat) samotný pás dialogů a samotný pás ruchů. Podmínkou byla dokonalá znalost textů bez improvizace. Naši herci, Jana Brejchová, Hana Vítová a Václav Voska mluvili pražskou němčinou, jedině Rudolf Hrušínský se do němčiny daboval. Nad tímto postupem bude mnoho našich tvůrců kroutit hlavou, ale výsledek byl naprosto dokonalý, určitě lepší než postsynchron. Znovu jsem si to ověřil v roce 1985 zhlédnutím filmu na německém vel-vyslanectví, ale překvapila mě manželka kulturního atašé, když se mně ptala, zda nacisté v Praze takto drasticky řádili. Asi moc informací z doby války neměla. Film líčil transport a holocaust Židů.

Měl jsem asistenta mikrofonistu, výtečného Václava Janouška, který sice neuměl německy, ale směřoval mikrofon na herce naprosto bezchybně. Vyvodil jsem z toho vysvětlení, že mikrofonista nešvenkuje mikrofon podle textu, ale podle časového průběhu dialogů a podle pozorování herců, kdy pozná, že herec začne hovořit. Tato schopnost však vznikne dlouholetou zkušeností a praxí.

Zdeněk Liška, Kurt Hoffmann a já – mixáž filmu

Hudbu k filmu složil Zdeněk Liška a nahrávala se ve studiu Ve Smečkách. Hoffmann nebyl spokojen s výkonem klarinetisty, ale ten se vymlouval, že u nás nejsou k dostání kvalitní plátky. Hoffmann zavola- l do Berlína a v poledne přivezlo letadlo požadované plátky a klarinetista už se vymlouvat nemohl.

Kaprovu ulici jsem míchal na Barrandově za přítomnosti Kurta Hoffmanna a Zdeňka Lišky.

Spolupráce s režisérem byla báječná. Absolvoval jsem s ním ještě dva filmy. Liselotte von der Pfalz (Liselota Falc- ká), historický film natáčený na hradě Lemberku a v Průhoních s herečkou Liselotte Pulverovou a Hein- zem Rühmannem coby Dr. med. Hiamem Prätorem, který vynalezl pilulky proti lidské blbosti. Tyto filmy už točil německý kameraman Richard Angst, antinacista a dobrovolník ze španělské války, ale skončil jako majitel vyhlášené restaurace v Berlíně, kde obsluhoval i uklízel WC, jak sám říkal, když jsem ho tam navštívil.

Pro film Liselotte v.d. Pfalz byl zapůjčen vzácný arcibis- kupský kočár, v němž se točilo. Tak bezhlučnou a vypé- rovanou jízdu v hrboletém terénu nelze zažít ani v tom nejluxusnějším automobilu. Sám jsem si to ověřil.

Uvedené filmy se míchaly v Berlíně (tehdy západním) a Hoff- mann mě tam vždy přizval jako poradce. Paradoxní bylo, že na oddělení zvláštních úkolů jsem musel vždy podepsat pro- hlášení, že jsem se s žádnými Němci nestýkal.

Po skončení Kaprovu ulice zůstala u nás nějakou kom- penzační cestou platby NAGRA, ale nikdo ji ode mne ne- chtěl, není prý v naší inventuře. Tak jsem ji měl asi rok

Ani nejluxusnější automobil nemá takové pérování jako měla ekvipáž na filmu Liselota Falc- ká.

doma, než se to papírově vyřešilo a natočila potom mnoho našich i zahraničních filmů

kapitola 30: DIVOKÝ ZÁPAD

Pro film Limonádový Joe postavil na barrandovském po- zemku s volným horizontem architekt ing. Karel Škvor wes- ternové dřevěné městečko. Jemu i produkci byla vyčítá- na tak nákladná stavba pro jeden film, ale jen do té doby, než ji němečtí producenti na Barrandově objevili.

Díky této zdařilé stavbě se zde natočila v krátké době celá série kovbojek, nahrávala tomu i možnost realizace autentických exteriérů divokého Západu u skalisek v Srbsku podél Berounky.

Jedním z prvních byl film Zlatokopové z Arkansasu němec- kého režiséra Paula Martina pro Constantinfilm Mnichov. Hráli v něm mimo jiné populární německý herec Mario Adorf, ame- rický Brad Harris a naše krásná Olga Schoberová.

Stal jsem se na několik týdnů obyvatelem osady plné koní, kovbojů s koly a opakovacemi, prostě žil jsem na di- vokém Západě jako aklimatizovaný Pražák. Když se na- táčely dialogové záběry, zaznívala angličtina, němčina a čeština, takže se natáčel pomocný zvuk jako orienta- ní pro následný dabing, ale důležité bylo zachytit panu- jící zvukovou atmosféru, kopyta koní, kola povozů, střel- bu a masové projevy lidských hlasů.

Kameramanem byl Jan Stallich, ale brzy došlo mezi ním a režisérem k tvůrčím problémům. Paul Martin si oso- boval výhradní právo na autorství záběrů, což nebylo u nás běžné. Ale Stallich byl svěťák, tak se dohodli.

Aklmatizovaný Pražák v Arkansasu.

Westernové městečko za Barrandovem s filmařskou technikou.

Když kovbojka, tak koně, a ten kdo s nimi uměl, byl František Michálek. Podezřívám jsem ho, že umí s koňmi mluvit. Před akcí u nich postával, něco jim povídal a oni to potom bezvadně provedli. Točil se záběr, jak Mario Adorf pádí na bryčce ulicí, ale jelikož byl nenahraditelný, daboval ho v jeho kostýmu Michálek. V zatáčce se bryčka v trysku převrhla, letěl vzduchem s Michálkem a při dopadu byla zdemolovaná. Nastalo mnohavteřinové ticho a napětí v obavách, že se stalo to nehorší, ale to už přicházel hrdina Michálek s dotazem, zda se to pojede ještě jednou. Nic se mu nestalo a byl slavnější než Adorf. Dál ať ochránci zvířat raději nechtou. V kovbojkách jsou zastřeleni jezdci i koně, ale je problém, aby kůň padl. Zkoušely se různé možnosti, natáhlo se přes cestu ocelové lano, kůň měl zakopnout a padnout. Několikrát se to podařilo, ale s rizikem, že se kůň zraní. Následovaly další pokusy, vykopala se jáma, která se přikryla kamuflovaným stropem, ale zapomnělo se, že kůň se orientuje jinými smysly než člověk. Před nástrahou to zapíchl a do díry nespadl. Asi pozoroval, co se na něho připravuje. Na další filmy se přizvali maďarští koňářští odborníci a ti měli takové důmyslné zařízení, že namontovali na hlavu koně elektrody a jezdec zmáčknutím tlačítka aktivoval elektrický šok a kůň padl. Po odeznění šoku se kůň hned stavěl na nohy, vzpamatoval se a chtěl pádit dál. Při pádu bylo nutné stříhnout obraz a navázat na ležícího uspaného koně. Tato praxe se mi zdála nejmohutnější, pokud mohu tento výraz projevu lidskosti použít. Jedno však musím zdůraznit – žádný kůň na jatka nešel a koně se nám nemstili. A to se nezmiňuji o kaskadérech, jejich výkony byly neuvěřitelné.

Aby nám bylo umožněno v blízkosti pracoviště nějaké osvětlení, postavilo a vybavilo se bistro podle našich zvyklostí. Byla to dřevěná bouda, uvnitř stůl, na něm tlačěnka, která se horkem rozpouštěla a sedala na ni hejna much, k tomu nějaké salámy, chleba a v neckách se ve vodě chladila kofola. Obsluhu zastávala uklízečka z kantýny. Do tohoto lokálu jednou vstoupil Mario Adorf a málem omdlel. Poslal svoji přidělenou šestsettrojku na barrandovské terasy a každý pracovník dostal úhledný balíček

Zlatokopové z Arkansasu: za kompendiem kamery v brýlích režisér Paul Martin, před kamerou v širáku Brad Harris, Olga Schoberová v šátku je bohužel zády, Jaroslav Kulhánek drží mikrofon a vedle něj se sluchátky a Nagrou stojím já.

s grilovaným kuřetem, včetně moučnicku, vychlazeného plzeňského a dvou páráték. Zavázal se, že do konce filmu budou podobné balíčky dostávat všichni pracovníci na jeho účet. Zpracovala však povaha česká. Jedni se snažili docílit zákaz balíčků, jiní se toho dožadovali i na českých filmech. Naši ekonomové to hned vyčíslili a zjistili, že Adorf na tom vlastně vydělá odpisem na daních. Myslím však, že jeho honorář byl takový, že ani nemusel s odpisy počítat. Produkce si uvědomila, že balíčky vlastně zkrátí polední pauzu, což znamená pro filmovací den velikou úsporu, a praxe byla zavedena na všech zakázkových filmech. V Německu byla tato praxe běžná. Dnes se žádný film bez cateringu, pojiždné kuchyně, neobejde.

Na letišti v Karlových Varech se točila jízda zlatokopeckých povozů a trysk Indiánů na koních. Aby to kamera mohla sledovat, umístila se na automobilu jedoucím po runwayi, kde nejsou stromy a sloupky jako u silnice. Přistávající letadla dostávala radiové avízo o nutnosti přistát na začátku runwaye – na konci se filmuje. Nevím, jak se to mohlo stát, ale jedno letadlo tuto informaci nezachytilo a sedalo si přímo na nás. Koně, zapřažené ve filmových atrakcích vozů, se splašili a pádili z místa nebezpečí. Kola vozů to nevydržela, lámala se a osazenstvo vozů padalo pod vozy a kopyta koní. Kůň je však moudré zvíře, a pokud nemusí, tak na člověka nešlápne. I když to byla hrůzostrašná podívaná a karlovarská nemocnice ošetřila mnohé zraněné, k vážnému úrazu nedošlo, našťáust. Když však koně zjistili, že plechový obr, letadlo, jim neublíží, tak měli snahu přiblížit se ke každému letadlu, které přistálo, aby si je důkladně prohlédli.

Kde se vzalo, tu se vzalo, přistávalo mezi nás letadlo.

Další scény divokého Západu se odehrávaly u skal podél Berounky, v Srbsku. Pro boje Indiánů s luky a šípy byl francouzský expert, který akce pečlivě připravoval. Od souzenec dostal na prsa pod oblečení plechový krunýř s polystyrénovou oblohou, do které se měl šíp zabodnout. Z krunýře vedlo nylonové vlákno a končilo na luku. Šíp byl dutý, navlečený na vlákno, kterým byl veden k hrudi nešťastníka. Běda však, kdyby se vlákno proneslo a uvolnilo. Šíp by mohl skončit mimo určenou zónu těla. Ten příjemný Francouz se naučil česky: „Neny, bordel, síra“, což v překladu byl slova produkce – dnes to nejde, je to bordel, bude to až zítra. Řešil vše s úsměvem, bez zvýšeného adrenalinu a nikomu šípem neublížil.

V dalších akčních záběrech útočili Indiáni na bílé a museli přitom na koních přebrodit řeku. Aby jim to protivníci ztěžili, vylili na hladinu „jako naftu“ a řeku zapálili. Pod hladinou byly ovšem trubky s děrami a hořel propan butan z lahví. Při boji bylo mnoho Indiánů protistělbou zasaženo a padali do mělké vody s kamenitým dnem. Na povel stop se zavřely kohoutky, řeka zhasla a kaskadéři vstali z mrtvých. Bylo to napínavé divadlo. Jelikož se u Berounky točilo delší dobu, byli koně ustájeni ve velkých stanech a obdivoval jsem, jak mladé dívky o své svěťence pečovaly. Ve stanu se ubytoval též režisér Martin, byl s filmovým motivem velice spokojen. Do práce jsem zapojil i manželku, natírala Indiány na černo, a dcera dělala zlatokopku. Povaha česká tomu však nepřála a rodinná spolupráce byla zakázána.

Tajemství čínské karafiátu – zády Olga Schoberová a Brad Harris, s mikrofonem Jaroslav Kulhánek a já s Nagrou.

Po dokončení filmu jsem s režisérem a jeho manželkou ještě jednou navštívil berounský divoký Západ. Velmi se jim tam líbily barevné kameny a nasbírali si jich na skalku plné auto. Martin se mě ptal, zda znám Lídu Baarovou, a vyprávěl, jak s ní v roce 1938 natáčel v Německu film Pruské příběhy lásky a líčil mi její problémy s Goebbelsem. Ještě dvakrát jsem natáčel za Barrandovem v nezníčitelné stavbě kovbojského městečka. I když některé dřevěné stavby zachvátil filmový požár, neshořely, neboť plameny šlehaly z dřevavého potrubí napájeného plynem a pyrotechnický kouř dotvořil dokonalou atmosféru požáru. Po záběru se zavřely kohoutky potrubí, plameny ustaly, přestalo se kouřit a stavba byla nedotčená. Brzy za sebou vznikly dvě kovbojky, Černí orlové ze Santa Fé a Destry reitet wieder (Destry opět jezdí) rakouského režiséra Dietera Hauka. Ten si počínal velmi profesionálně. V místnostech Národního domu na Smíchově si nechal nakreslit půdorysy staveb, pozval herce, většinou to byli Němci a tam celý film záběrově nazkoušel, včetně zakreslení postavení kamery. Tím docílil, že natáčení trvalo 13 dní, včetně exteriéru za Barrandovem s koňmi. Vyžadoval pouze kontaktní zvuk, a když se odehrával dialog mezi německým a českým hercem, tak Čech mluvil bezhlase, aby se zachovala atmosféra záběru pro následný dabing.

Film se míhal ve Vídni v ateliérech Rosenhügel, ale tam došlo k jednodennímu zdržení. Stříhač Antonín Zelenka nerespektoval zákaz čmáraní mastnou tužkou na magnetický zvukový pás, protože stopa tužky zanášá štěrbinu magnetofonové hlavy a zhoršuje reprodukci. Takže musel celou noc čistit sametem zvukové pásy, jinak by se nemíchalo. Ve vídeňských ateliérech mě ředitel Hans Weiss, bývalý zvukař, provedl po studiích a předvedl mi, jak se manipuluje s teleskopickou hydraulickou šibenicí, a ukazoval mi, jak se stavby na praktikáblech zpevňují asfaltem, aby to nevrzalo. U nás se považoval mikrofonní jeřáb za středověk a úprava dekorací za zbytečnost. Měli pravdu, protože i v ateliérech se netočil originální zvuk. Režisér Hauk mi také předvedl, jak bydlí. V údolíčku stála stará vesnička s kostelíkem a na svahu kaskáda domků, jejichž stěna směrem k vesnici byla z tlustého skla, takže výhled byl pohádkový.

kapitola 32: FILMOVÉ RUSALKY

První operu jsem točil v roce 1962 systémem CinemaScope

Zvukový vůz IKARUS s aparaturou Stereocord.

Jana Andrsová a Vladimír Ráž jako Rusalka a princ, Václav Kašlík stojí u kamery. Točilo se v Průhonících.

(anamorfoticky stlačený obraz) se stereofonním zvukem na perforovaném magnetickém materiálu 35 mm. Byla to Rusalka Antonína Dvořáka v režii Václava Kašlíka. Pro nahrávku jsem požadoval Dvořákovu síň Rudolfinu, protože jsem znal její výjimečné akustické vlastnosti. Rudolfinum však bylo plně obsazeno programem České filharmonie a bylo rozhodnuto o natáčení v ateliéru č. 4v Hostivaři. K tomu účelu se tam postavilo stupňovité pódium pro orchestr, ale akustiku ateliéru, vedenou snahou o co nejkratší dozvuk mluveného slova, nebylo možné změnit. Jako první se natáčela sekvence lesních žíněk lašských s vodníkem. Když jsem ze tří reproduktorů uslyšel znění orchestru a zpěv žíněk, byl jsem zdrcen. Příliš krátký dozvuk učinil nahrávku, jak říkáme, „suchou a mrtvou“. Umělý dozvuk neexistoval.

Muselo se rozhodnout rychle a zásadně a já jsem rezolutně prohlásil: „Jedině Rudolfinum!“ Nejhorší bylo, že můj požadavek nikdo nepodporoval, ba naopak. Nevím kolik telefonátů a intervencí následovalo, vím jen, že druhý den se pokračovalo, lépe řečeno znovu začínalo v Rudolfinu. Ráno přijel před boční podloubí zvukový vůz Ikarus s aparaturou Stereocord, natáhly se kabely pro tři mikrofony na orchestr a tři mikrofony pro sólisty, umístěné na galerii před varhanami. Šlo o pravou stereofonii, nikoli jen o směrování.

Konečně začínáme. Režisér a současně dirigent orchestru Národního divadla se pozdravil s účastníky typickým zatukáním na pult a natočila se informativní zkouška. Vědomí ztráty dne klidu nepřidalo, ale po poslechu a porovnání s včerejší nahrávkou nastalo blahé uvolnění. „Mám zlaté vlásy, mám...“ v podání Márii Tauberové znělo fantasticky. Včera jsem byl zatracován, dnes osla-

Rusalka Magdy Vašáryové.

vován. Ale klidnou noc jsem neměl. Spolupráce s Kašlíkem je nezapomenutelná.

Rusalka byla za čtyři půlfrekvence natočena, zpívala ji Milada Šubrtová, která propůjčila svůj lyrický soprán Janě Andrsové. Zpívala-li Rusalka árii měsíce na obraze podle scénáře vpravo, musela zpívat u pravého mikrofonu, přišla-li do obrazu zleva do středu, musela jít během zpěvu od levého ke střednímu mikrofonu.

Rusalka se natáčela výhradně v ateliéru, pouze obrazy prince pronásledujícího laň se točily v Průhonickém parku. Stavba ateliéru nebyla jednoduchá, neboť naplnit umělé jezero, aby voda nikde neprosakovala, nebylo nejsnadnější. A těch stromů, keřů, květin a tráv; vše se muselo zalévat, aby to během natáčení neuvadlo. Byli jsme ve fantastické přírodě, ale často v chemickém čoudu. Kameru měl Jan Stallich, divadelní architekt František Tröster spolupracoval s filmovým architektem Chruďošem Uhrem.

Měl jsem Rusalku velmi rád a čím víckrát jsem ji slyšel, tím byla působivější a krásnější. U stereofonní verze zaznívaly v hledišti kina i efektní reproduktory a vždy jsem předvádění v různých kinech trnul, jak se z nich vylne ozvěna lesních žíněk „...nad vodou“.

Pojedeme na ostro: režisér Petr Weigl (druhý zprava) i dřepící dirigent Leoš Komárek jsou připraveni, skriptka Lenka Němečková (v prošívaném kabátě) nemá připomínky a maskérka Růžena Plašilová, známá jedinež jako Anabela, má herce opravené. Já čekám jen na povel „kamera“!

Jednou jsem po letech seděl v projekci na Barrandově a z vedlejšího sálu jsem uslyšel „svoji“ Rusalku. Když jsem z projekce vycházel, zval mě mladý promítač, že mi něco předvede, co se dnes už neuslyší.

Po patnácti letech (1977) se točila druhá Rusalka, tentokrát v režii Petra Weigla. Byla to koprodukce s mnichovskou Bavií, klasický formát s monofonním zvukem. Smlouva předpokládala natočení playbacku opery v Mnichově s německým orchestrem řízeným naším dirigentem Liborem Peškem za účasti českých i německých sólistů. Obraz se natáčel jak v ČSSR, tak v SRN.

Hudba se nahrávala v Bavorském rozhlasu. Přijdete-li do cizího studia, kde pracují stálí zaměstnanci, můžete jen přihlížet, jakýkoliv zásah by byl riskantní a předem zamítnutý, tak jsem se od toho distancoval. Orchester se konvenčně přijímá dvou stop, z mnoha mikrofonů u jednotlivých nástrojů jsou některé orientovány do pravé stopy, jiné do levé, ostatní přibližně napůl na obě stopy. Sólisté se natáčejí na další samostatné stopy způsobem mono. Z takového záznamu se podle potřeby míchá stereo nebo mono.

Když mi nahrávku předali, uspořádal jsem na Barrandově pro režiséra Weigla a dirigenta Peška srovnávací přehrávku obou Rusalek. Mohu skromně prohlásit, že ta o patnáct let starší se nemusela rdít, pokud se ovšem Rusalky rdít mohou. Ta starší byla jednoznačně kvalitnější.

Obraz se točil výhradně v exteriéru, pouze scéna, kdy Rusalka hledá prince, se natočil v překrásném interiéru zámku Herrenchiemsee v Německu. Rusalkino jezírko s nabar-

Božidara Turzonovová si před záběrem žádala zkoušku. Cizí kněžnu zpívala podle Milady Šubrtové.

venými kameny skály se točilo v Bedlnu. Pod hladinou asi v deseti centimetrech byl zakotven pevný chodník, umožňující Rusalce a Vodníkovi stát a chodit po vodě. Divák pochopitelně chodník neviděl, bohužel jej neviděli ani filmaři, a tak se občas stalo, že někdo nedobrovolně navštívil vodníkovu říši.

Herecké obsazení našimi činoherními herci bylo pro obě verze stejné, a tak se museli naučit zpívat i německy. Nejenže ovládali text, měli i hlavní předpoklad – cit pro hudbu. Rusalku nazpívala Gabriela Beňačková-Čápková a hrála ji Magda Vašáryová, Prince s hlasem Petra Dvorského ztělesnil Milan Kňažko, Cizí kněžnu v podání Božidary Turzonovové zpívala Milada Šubrtová a Vodníka hrál Přemysl Kočí na zpěv Ondřeje Malachovského.

Vodník se dokonce musel naučit zpívat pozpátku. Scénář předepisoval: z jezera se vynoří Vodník, je úplně suchý a začne zpívat... Vodník stál na praktikáblové desce držené pod vodou čtyřmi potápěči, a když pozpátku dozpíval, pomalu se nořil pod hladinu. Tedy měl se nořit. Než se potápěči „sehráli“, koupal se Vodník dvakrát zbytečně, a to nikoli v parném létě. Repríza se mohla konat teprve následující den, po usušení kostýmu. Kamera běžela zpětným chodem, takže diváci uviděli, jak po vynoření z vody suchý Vodník začne zpívat.

Pro kameramana Jiřího Kadaňku bylo nejhodnější slunce „v mlíku“, tj. za lehkými mraky, neboť přisvětlováním docíloval požadovaného charakteru a nálady obrazu. Tak se zrodila druhá Rusalka a lze si jen přát, aby každá mladší byla vždy krásnější.

Když jsem míchal svůj první film se zvukem Dolby stereo Muka obraznosti, přijel z Anglie konzultant firmy Dolby Laboratories pan Ray Gillon, aby dal filmu punc. Tak jsem mu předvedl Rusalku, starší než byl on sám. Byl nadmíru udiven, jak zněl stereofonní zvuk, když ještě nebyl na světě. Magnetický záznam mixáže jsem uchovával v archivu zvuku jako raritu, ale při privatizaci Barrandova se ztratil...

(Tyto memoáry byly sepsány za přispění Nadace Český literární fond.)

U zámku Herrenchiemsee: se sluchátky jsem já, nade mnou Miro Voštiar, za kamerou Jiří Kadaňka, sedící Lenka Němečková.

Příště: Skandinávská show, Z dovolené do emigrace, Dva písaři

MEDIA

TV BROADCASTING *

FINANČNÍ PODPORA PRODUKCE TELEVIZNÍCH PROJEKTŮ

PRO JAKÉ FILMY?

- hrané filmy delší než 50 min.
- kreativní dokumenty delší než 25 min.
- animované filmy delší než 25 min.
- jednotlivé filmy i seriály

ZA JAKÝCH PODMÍNEK?

- dílo musí být primárně určeno pro televizní vysílání
- žadatel – nezávislá produkční společnost musí být většinovým producentem díla
- na filmu se musí formou koprodukce nebo předkoupení práv podílet minimálně tři televizní stanice z různých členských zemí MEDIA
- v případě koprodukce si smí televize ponechat práva maximálně po dobu 10 let
- při předkoupení práv si smí televize ponechat práva maximálně po dobu 7 let

KOLIK PENĚZ JE MOŽNÉ ZÍSKAT?

- 12,5 % výrobního rozpočtu na hraný nebo animovaný film (max. 500 000 EUR)
- 20 % výrobního rozpočtu na kreativní dokument (max. 300 000 EUR)

Uzávěrka: 13. června 2008

Podrobnější informace o aktuálních možnostech financování a konzultace při podávání žádostí vám poskytne MEDIA Desk Česká republika.

MEDIA Desk Česká republika, Národní 28, 110 00 Praha 1

tel.: 221 105 209 – 210, fax: 221 105 303, e-mail: info@mediadeskcz.eu

www.mediadeskcz.eu

ANIFEST

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL ANIMOVANÝCH FILMŮ
7.–13. 5. 2008 V TŘEBONI

Mezinárodní festivalová soutěž – 320 nejnovějších animovaných filmů z celého světa • **Prezentace CAS** – komplexní přehlídka toho nejaktuálnějšího dění v české, slovenské a rakouské animaci • **ProfiForum** – prezentace, workshopy a semináře s filmovými profesionály • **Přehlídka** – tvorba studentů filmových škol Visegrádu • **Acme Filmworks** (USA), **Platige Image** (Polsko), **il Luster** (Nizozemí) – prezentace tvorby animačních studií • **Václav Bedřich** a **Vladimír Jiránek** – filmy, besedy, výstava

www.anifest.cz

POŘADATEL:

FESTIVAL SE KONÁ
ZA FINANČNÍ PODPORY:

Visegrad Fund

Jihočeský kraj

HOSTITEL:

MĚSTO TŘEBONĚ

HLAVNÍ PARTNER:

PARTNEŘI:

ProMoPro

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

cinema

Marketing & Media

volný

PIXEL

score

DVD movie

video DOMÁCÍ KINO

A2 kulturní týdeník

super vision

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

MLADÁ FRONTA
DNES